Străinul seducător

Christina Lauren

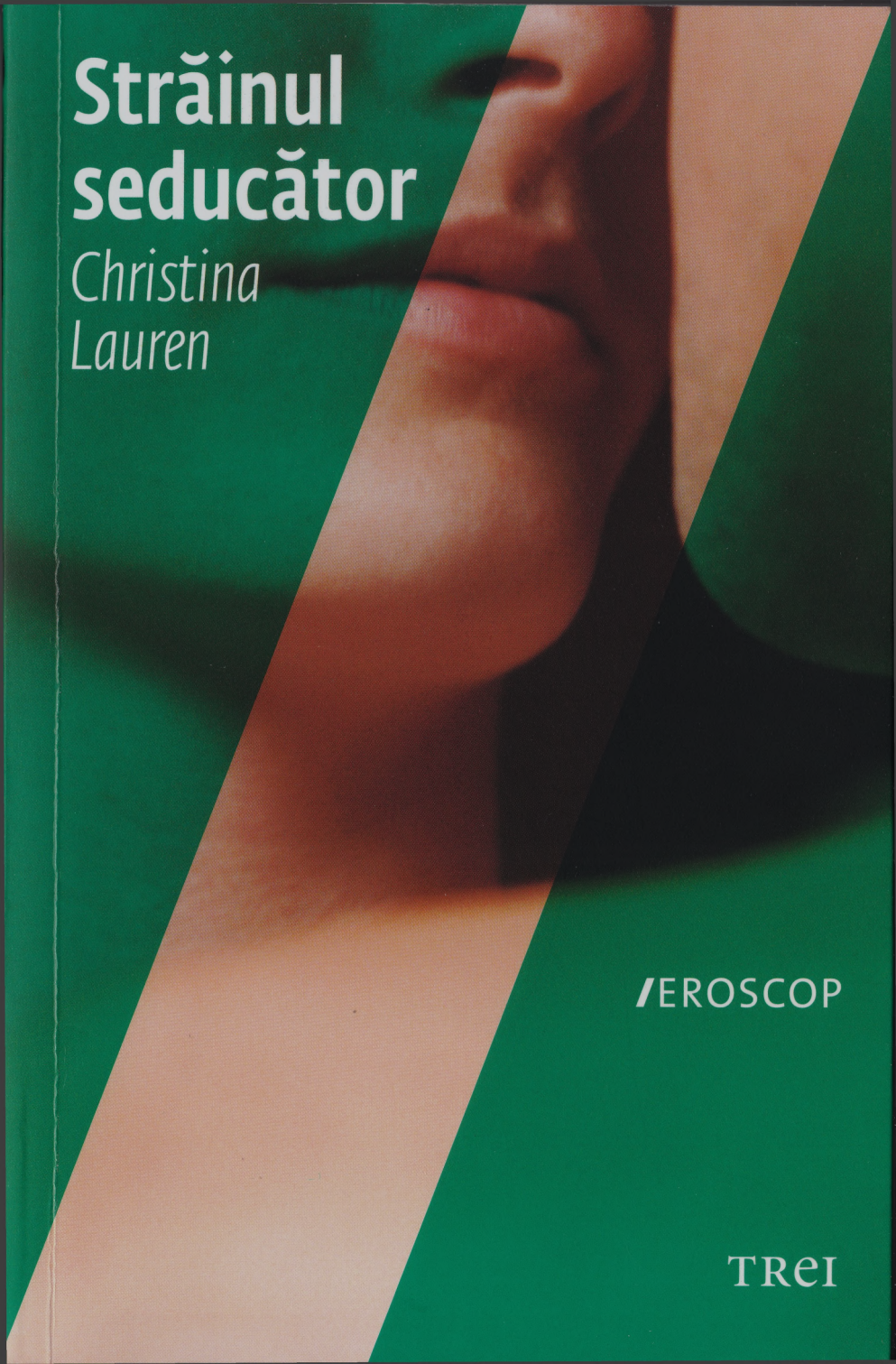

EROSCOP

TREI

„Mâinile lui se mișcau calm și stăpânit; mă tachina. Ceea ce începuse să creeze sub pielea mea era un foc mocnit. El mă săruta peste tot, provocându-mi plăcere cu mâinile, cu gura și cuvintele; întrebându-mă ce îmi plăcea, de parcă nu făcuserăm asta de atâtea ori înainte."

/EROSCOP

Străinul seducător

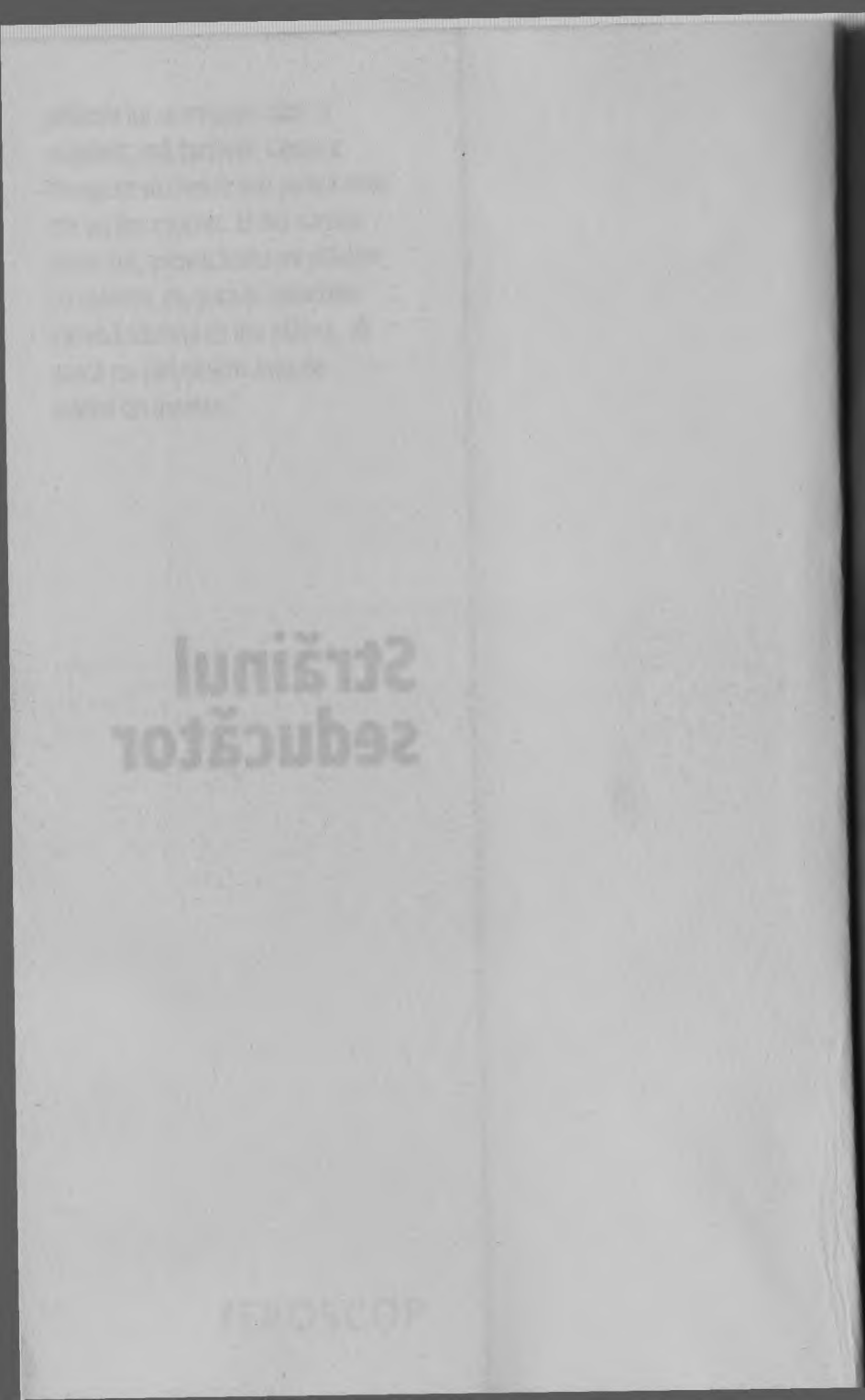

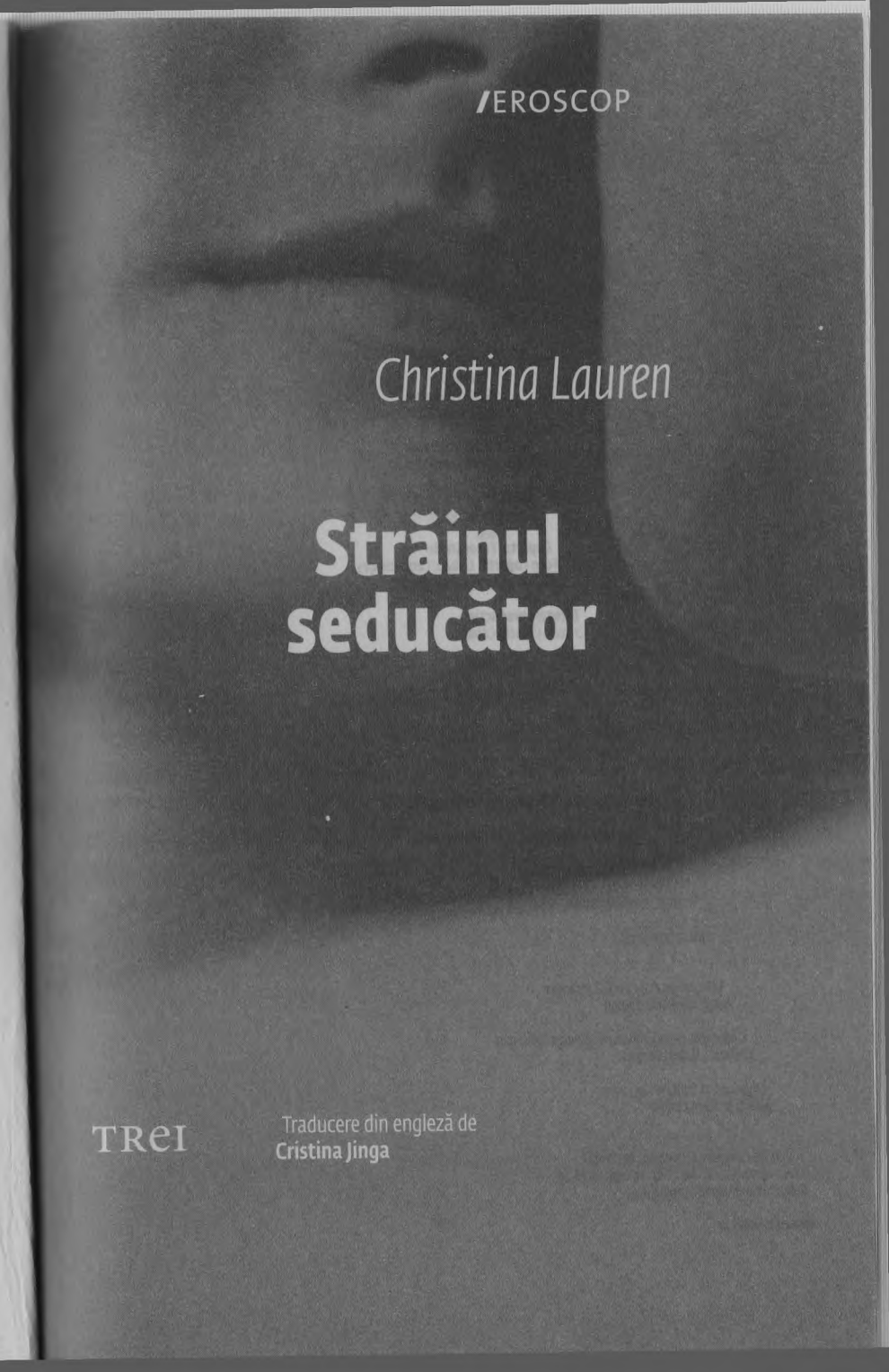

/EROSCOP

Christina Lauren

Străinul seducător

TREI

Traducere din engleză de
Cristina Jinga

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ștefania Mihalache

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/
© Lisa Spindler Photography Inc.

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Răzvan Nasea

Corectură:
Elena Bițu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA
Străinul seducător / Christina Lauren ;
trad.: Cristina Jinga. - București : Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-186-8

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Beautiful Stranger
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2013 by Lauren Billings Luhrs and
Christina Hobbs Venstra

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Prolog

Când viața mea de dinainte s-a sfârșit, n-a făcut-o în liniște. A detonat.

Dar, ca să fiu sinceră, eu am fost cea care a scos cuiul grenadei. În numai o săptămână, mi-am închiriat casa, mi-am vândut mașina și mi-am părăsit iubitul afemeiat. Și, cu toate că le promisesem părinților mei excesiv de protectori că o să am grijă, abia când am ajuns în aeroport am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, ca s-o anunț că mă mutam unde era ea.

Abia atunci mi s-a părut că se limpezește totul, într-o clipă de perfectă claritate.

Eram gata s-o iau de la capăt.

— Chloe? Eu sunt, am spus, cu voce tremurătoare, în timp ce mă uitam în jur, prin terminal. Vin la New York. Sper că postul e încă al meu.

Ea a țipat, a scăpat telefonul și a dat asigurări cuiva din fundal că era în regulă.

— Vine Sara! am auzit-o explicând, iar inima mi s-a strâns numai la gândul că voi fi acolo, cu ei, la începutul acestei noi aventuri. S-a răzgândit, Bennett!

Am auzit strigăte de bucurie, o bătaie din palme, apoi el a zis ceva ce n-am putut deslușI.

— Ce-a spus? am întrebat.

— A întrebat dacă vine și Andy cu tine.

— Nu.

Am făcut o pauză ca să-mi înăbuș senzația de greață care-mi urca în gât. Fusesem cu Andy șase ani și, oricât de bucuroasă eram c-o terminasem cu el, schimbarea dramatică din viața mea încă mi se părea ireală.

— L-am părăsit.

Am auzit-o trăgând aer în piept, scurt și repede.

— Tu ești bine?

— Mai mult decât bine.

Și chiar eram. Mă îndoiesc că realizasem exact *cât* de bine, până în momentul ăla.

— Cred că e cea mai bună decizie pe care ai luat-o vreodată, mi-a spus ea și apoi a făcut o pauză, ascultând ce zicea Bennett în fundal. Bennett spune că o să străbați țara până aici, cât ai clipi, ca o cometă.

Mi-am mușcat buza, reținându-mi un surâs.

— Nu-i prea departe de adevăr. De fapt, sunt la aeroport.

Chloe a scos niște sunete înalte, neinteligibile, apoi mi-a promis că vine să mă ia de pe LaGuardia.

Am zâmbit, am închis și i-am întins funcționarului de la ghișeu biletul meu, gândindu-mă că o cometă avea o traiectorie prea orientată, prea determinată. Eu eram mai degrabă ca o stea bătrână, rămasă fără combustibil, și cu propria-mi gravitație trăgându-mă înăuntru, zdrobindu-mă. Îmi consumasem energia pentru viața mea prea perfectă, slujba mea prea predictibilă, relația mea lipsită

de dragoste — eram epuizată, la numai douăzeci și șapte de ani. Asemenea unei stele, viața mea în Chicago se prăbușise sub presiunea propriei greutăți, așa că plecam. Stelele masive lasă în urmă găuri negre. Stelele mici lasă în urmă pitice albe. Eu abia dacă lăsam în urmă o umbră. Toată lumina mea venea cu mine.

Eram gata să pornesc ca o cometă: să mă reîncarc, să mă aprind din nou și să ard străbătând cerul.

Unu

— Ai să porți rochia argintie sau te ucid, strigă Julia din zona bucătăriei, cum începusem să-i spun eu, căci cu siguranță nu era destul de mare ca să poată fi numită bucătărie în toată puterea cuvântului.

Trecusem de la o casă victoriană cu multe coridoare și atât de vastă încât avea ecou, din suburbiile orașului Chicago, la un adorabil apartament în East Village, măsurând cu totul abia cât fostul meu living. Părea și mai mic acum, după ce-mi desfăcusem bagajele, pusesem toate lucrurile la locul lor și-mi chemasem cele două prietene bune pe la mine. Zona living-sufragerie-bucătărie era delimitată de un uriaș bovindou, dar efectul era mai puțin de palat și mai mult de acvariu. Julia era în vizită numai pentru weekend, pentru această noapte în care chefuiam, dar deja mă întrebase de cel puțin zece ori de ce îmi alesesem așa o locuință mică.

Adevărul e că o alesesem tocmai pentru că era diferită de tot ce cunoscusem înainte. Și pentru că apartamentele mici erau cam

tot ce găseai în New York, când te mutai aici fără a-ți fi asigurat dinainte un loc unde să stai.

În dormitor, trăgeam de poalele rochiei miniaturale cu paiete și mă uitam la excesiva suprafață de picioare palide pe care o expuneam în seara asta. Mă enervasem, fiindcă primul meu impuls fusese să mă întreb dacă Andy ar crede că etalam prea mult, în timp ce al doilea impuls fusese să-mi dau seama că mie îmi plăcea. Trebuia să-mi șterg de pe hard-ul propriu toate vechile programe Andy, imediat.

— Dă-mi un singur motiv serios pentru care n-ar trebui să port asta.

— Nu-mi vine niciunul în minte.

Chloe intrase în dormitor, într-o creație de designer albastru-închis, care plutea în jurul ei ca o aură. Arăta, ca de obicei, incredibil.

— O să bem și o să dansăm, așa că e obligatoriu să arăți niște piele.

— Nu prea știu cât de multă piele vreau să arăt, am zis. Sunt devotată proaspăt tipăritei mele cărți de vizită cu fată singură.

— Păi, unele dintre femeile de acolo or să-și arate fundul gol, așa că n-o să ieși în evidență, dacă asta te frământă. De altfel, zise ea, făcând semn spre strada de jos, e prea târziu să te schimbi. A venit limuzina.

— *Tu* ar trebui să-ți arăți fundul gol. Tu ești cea care a făcut plajă goală și a avut zile de beție într-o vilă franțuzească, în ultimele trei săptămâni, am zis eu.

Chloe a schițat un mic zâmbet tainic și m-a luat de braț.

— Să mergem, splendoare. Mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni cu Ticălosul Seducător. Sunt gata pentru o noapte în oraș cu fetele.

Ne-am îngrămădit în mașina care ne aștepta și Julia a deschis șampania. Cu doar o înghițitură din băutura efervescentă, acidulată, întreaga lume din jurul meu a părut că se evaporă și n-am mai

fost decât trei tinere prietene într-o limuzină gonind pe stradă ca să sărbătorească o viață nouă.

Iar în noaptea aceasta nu sărbătoream doar sosirea mea aici: Chloe Mills își punea pirostriile, Julia era în vizită și Sara, de curând liberă, trebuia să-și trăiască puțin viața.

*

Clubul era întunecos, asurzitor și înțesat cu trupuri în mișcare: pe ringul de dans, pe holuri, la tejgheaua barului. Un DJ mixa muzica de pe o scenă micuță, iar afișe lipite pe toată fațada acesteia dădeau asigurări că era cel mai în vogă și mai sexy DJ pe care îl avea Chelsea de oferit.

Julia și Chloe păreau cu desăvârșire în elementul lor. Eu mă simțeam de parcă-mi petrecusem o mare parte a copilăriei și viața de adult de până atunci la sindrofii liniștite, ceremonioase; aici, parcă aș fi pășit dintre paginile tihnitei mele povești din Chicago drept în chintesența poveștii New Yorkului.

Era perfect.

Am dat din coate, croindu-mi drum până la bar — cu obrajii aprinși, cu părul umed și cu senzația că nu-mi mai folosisem atât picioarele de ani buni.

— Fii amabil! am strigat, încercând să-i atrag atenția barmanului.

Deși habar n-aveam ce însemna de fapt vreuna dintre ele, comandasem deja sfârcuri alunecoase, beton malaxat și țâțe violet. În momentul acela, de maximă densitate în club și cu muzica atât de tare încât îmi zgâlțâia oasele, barmanul nici măcar nu și-a ridicat ochii spre mine. Ce-i drept, era asaltat, și preparatul unui atât de mic număr de băuturi complicate era plictisitor. Dar eu aveam o prietenă abțiguită, proaspăt logodită, chitită să tocească ringul de dans, care spusese că mai vrea de băut.

— Hei! am răcnit, bătând cu palma în tejghea.

— Cu siguranță face tot ce poate să nu te bage în seamă, este?

Mirată, mi-am ridicat ochii — și i-am *tot* ridicat — spre bărbatul lipit de mine, la barul aglomerat. Era aproape cât un sequoia și a făcut semn din cap spre barman, arătând ce voia să spună.

— La un barman nu țipi niciodată, Panseluță. Mai ales când ai de comandat ce ai tu: Pete urăște să prepare băuturi de fete.

Bineînțeles. Era norocul meu să întâlnesc un tip superb, la numai câteva zile după ce jurasem să nu mă mai încurc niciodată cu bărbați. Un tip cu accent englezesc, pe deasupra. Universul era o jigodie amuzantă.

— De unde știi ce voiam să comand?

Surâsul meu strengăresc s-a lăbărțat, sperând să fie pe potriva zâmbetului său, dar, foarte probabil, arăta mult mai cherchelit. Eram bucuroasă de paharele băute până atunci, pentru că Sara cea Trează i-ar fi răspuns monosilabic, dând din cap jenată, și ar fi terminat scurt.

— Poate că aveam de gând să cer o halbă de Guinness. Mai știi?!

— Nu prea cred. Te-am văzut comandând băuturici violet toată seara.

Mă urmărise toată seara? Nu mă puteam hotărî dacă asta era fantastic sau puțin înfricoșător.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt și el mi-a urmat mișcările. Avea trăsături ferme, cu o bărbie puternică și pomeți bine reliefați, ochi ce păreau luminați lăuntric pe sub sprâncene groase, negre, iar în obrazul stâng i s-a ivit o gropiță, când zâmbetul i-a înflorit pe buze. Bărbatul ăsta avea cu mult peste un metru optzeci și un piept pe care mâinilor mele le-ar fi luat mult timp să-l exploreze.

Hello, Big Apple[1].

Barmanul se întoarse, apoi se uită la tipul de lângă mine, așteptându-l să vorbească. Frumosul meu străin abia de-și ridică vocea, dar era atât de profundă, că se propaga fără efort:

---

1 Big Apple — poreclă pentru New York City. (*N.t.*)

— Trei degete[2] de Macallan, Pete, și orice dorește doamna. A așteptat ceva, nu?

Se întoarse spre mine, cu zâmbetul acela care făcea să se anime brusc ceva ce dormita adânc în pântecele meu.

— Câte degete ai vrea?

Cuvintele lui mi-au explodat în creier și adrenalina mi-a inundat venele.

— Cum ai spus?

Inocență. A îmbrăcat-o ca pe o haină de probă, întinzând-o peste trăsături. Cumva, a făcut-o să aibă efect, dar, după cum i se îngustaseră ochii, îmi dădeam seama că nu exista nicio singură celulă inocentă în corpul lui.

— Chiar mi-ai oferit trei degete? l-am întrebat.

El a râs, punând cea mai mare mână pe care o văzusem vreodată pe tejgheaua barului, chiar între noi. Degetele erau de genul acelora care pot cuprinde o minge de baschet, făcând-o să pară mică.

— Panseluță, cel mai bine ar fi să începi cu două.

M-am uitat mai bine la el. Ochi prietenoși, stând nu prea aproape de mine, dar destul de aproape ca să știu că venise în partea asta a barului special ca să-mi vorbească.

— Ești bun la insinuări.

Barmanul răpăi în tejghea cu nodurile degetelor și-mi ceru comanda. Mi-am dres glasul, îmbărbătându-mă.

— Trei felații.

I-am ignorat pufnetul enervat și m-am întors spre străinul meu.

— Nu vorbești ca o newyorkeză, a zis el, zâmbetul pălindu-i puțin de pe buze, dar continuând în ochi.

— Nici tu.

— *Touché*. Născut în Leeds, am lucrat în Londra și m-am mutat aici acum șase ani.

2 Măsură pentru whisky, de cca. 25 de mililitri. (*N.t.*)

— Cinci zile, am recunoscut, arătând spre pieptul meu. Din Chicago. Compania pentru care am mai lucrat și-a deschis un birou aici și m-a adus înapoi ca să conduc departamentul Finanțe.

Frână, Sara! Prea multe informații. Așa încurajezi hărțuitorii.

Trecuse atâta timp de când nici măcar nu mă mai uitasem la un alt bărbat! În mod cert, Andy fusese un maestru în acest tip de situație, dar, din păcate, eu nu mai știam să flirtez. Am aruncat o privire în spate, unde mă așteptam să le văd dansând pe Julia și pe Chloe, dar nu le-am putut descoperi în forfota de trupuri de pe ring. Eram atât de ruginită în ce privește ritualul acesta că, practic, mă simțeam virgină din nou.

— Finanțe? Și eu sunt om al cifrelor, zise el și așteptă să mă uit iarăși la el, înainte de a-și întinde zâmbetul pe față. Mă bucur să văd și femei ocupându-se cu asta. Prea mulți morocănoși în pantaloni, ținând ședințe doar ca să se audă unii pe alții spunând aceleași lucruri, la nesfârșit.

Cu un zâmbet, am zis:

— Și eu sunt morocănoasă, câteodată. De asemenea, port și pantaloni, câteodată.

— Pariez că porți și *pants*[3].

Mi-am mijit ochii.

— Asta înseamnă altceva la britanici, nu-i așa? Mă iei iar cu insinuări?

Râsul lui îmi făcu pielea să se încălzească.

— *Pants* sunt ceea ce voi, americanii, numiți, atât de afectuos, *underwear*[4].

Când a spus asta, l-a accentuat pe „un", încât a semănat cu un sunet pe care l-ar fi putut scoate în timpul sexului și atunci ceva din mine s-a topit. În timp ce rămăsesem cu gura căscată la el, străinul și-a înclinat capul, cercetându-mă.

3 Pantaloni, în engleza americană; chiloți, în engleza britanică. (*N.t.*)

4 Lenjerie de corp. (*N.t.*)

— Ești oarecum naivă. Nu arăți ca și când ai frecventa genul ăsta de localuri.

Avea dreptate, dar era chiar atât de evident?

— Pe-asta chiar nu știu cum s-o iau.

— Ia-o ca pe un compliment. Ești cea mai proaspătă făptură de aici.

Își drese glasul și privi spre Pete, care se întorcea cu băuturile mele.

— De ce duci toate băuturile astea lipicioase pe ringul de dans?

— Prietena mea tocmai s-a logodit. Și-acum facem chestia aia cu petrecerea fetelor.

— Deci nu sunt șanse să pleci de aici cu mine.

M-am blocat și am clipit, uluită. La propunerea asta directă, am fost oficial depășită. Depășită cu mult.

— Să… ce? Nu.

— Păcat.

— Serios? Abia m-ai întâlnit.

— Și deja simt o poftă nebună să te devorez.

Cuvintele au fost rostite fără grabă, aproape în șoaptă, dar mi-au răsunat în creier ca percuția unor talgere. Evident că el nu era novice în acest gen de interacțiune — propunerea de sex fără obligații — și cu toate că *eu* eram, când s-a uitat la mine în felul acela, am știut că eram gata să-l urmez oriunde.

Toate paharele pe care le băusem au părut să-și facă deodată efectul și m-am clătinat puțin, în fața lui. El m-a prins cu o mână de cot, sprijinindu-mă, și a surâs strengărește la mine.

— Încetișor, Panseluță.

Am clipit ca să revin la realitate, simțind cum creierul mi se limpezește puțin.

— Okay, când îmi zâmbești așa, îmi vine să mă arunc pe tine. Și martor mi-e Domnul că a trecut o veșnicie de când am fost tratată cum trebuie de un bărbat.

L-am măsurat din priviri de sus până jos și orice pretenție de conversație politicoasă a dispărut.

— Și ceva îmi spune că ai putea să îndeplinești mai mult decât bine rolul ăsta — adică, Sfinte Sisoie, uită-te cum arăți!

Și m-am uitat eu. Încă o dată. Am tras aer în piept să mă calmez și mi-a ieșit în întâmpinare zâmbetul lui amuzat.

— Dar eu nu m-am cuplat niciodată la întâmplare, cu vreun necunoscut la un bar, iar aici sunt cu prietenele, sărbătorind căsătoria fantastică pe care o s-o facă una dintre ele, așa că — mi-am luat băuturile comandate — asta o să facem.

El a înclinat o dată din cap, încet, zâmbetul devenindu-i puțin mai vioi, de parcă tocmai ar fi acceptat o provocare.

— Okay.

— Ne vedem mai târziu.

— Nu pot decât să sper.

— Poftă mare la cele trei degete, străinule!

El râse:

— Poftă mare la felații!

*

Le-am găsit pe Chloe și pe Julia la o masă, prăbușite și asudate, și am așezat paharele în fața lor. Julia a împins unul spre Chloe și l-a pus pe celălalt în dreptul ei:

— Fie ca toate felațiile să-ți alunece pe gât la fel de ușor!

Cu acestea, și-a potrivit gura pe buza paharului, a ridicat ambele mâini în aer și și-a dat capul pe spate, înghițind tot conținutul odată, fără să clipească.

— Măi, să fie, am bombănit, holbându-mă la ea cu venerație, în timp ce Chloe a izbucnit în râs, lângă mine. Așa ar trebui s-o-nghit?

Mi-am coborât vocea, uitându-mă în jur:

— Ca pe o *adevărată* felație?

— E un miracol că încă mai am reflexul de icnire.

Julia se șterse, oarecum fără delicatețe, cu antebrațul la gură și pe bărbie, explicând:

— Am băut deseori bere cu pâlnia și furtunul, la colegiu. Hai! îi dădu un ghiont lui Chloe. Pân' la fund!

Chloe se aplecă peste masă și bău paharul fără să folosească mâinile, cum făcuse și Julia, apoi veni rândul meu. Ambele mele prietene s-au întors să se uite la mine.

— Am întâlnit un tip sexy, am zis fără să mă gândesc. Sexy rău. Și de vreo cinci metri înălțime.

Julia holbă ochii la mine.

— Și atunci de ce stai aici cu noi, la *false* felații?

Am râs și am clătinat din cap. Habar n-aveam cum să răspund la asta. Aș fi putut pleca împreună cu tipul și, e adevărat, s-ar fi putut ajunge și la domeniul oralului, dar în viața unei persoane mult mai îndrăznețe.

— E o seară a fetelor. Voi stați aici numai două zile. Mă simt bine așa.

— Lasă gălăgia. Du-te și te înfruptă!

Chloe îmi sări în ajutor:

— Mă bucur că ai cunoscut pe cineva pe care l-ai considerat sexy. Nici nu mai știu de când n-ai mai avut genul ăsta de zâmbet fericit în legătură cu un tip.

Apoi, zâmbetul i se stinse, cumpănind:

— Dacă stau să mă gândesc, nu te-am văzut niciodată cu un zâmbet fericit în legătură cu un tip.

Și cu acest adevăr pus atât de franc pe masă, mi-am luat paharul, ignorând protestele Juliei despre lipsa mea de antrenament, și l-am golit. Licoarea era dulce, delicioasă și exact ce-mi trebuia ca să mi-i scot din minte și pe nemernicul din Chicago, și pe seducătorul străin de la bar. Mi-am târât prietenele pe ringul de dans.

În câteva secunde m-am simțit fără greutate, fără gânduri, foarte plăcut dezinhibată. Chloe și Julia țopăiau în jurul meu, cântând-țipând cântecele, pierzându-se în masa de corpuri transpirate din jurul nostru. Voiam ca tinerețea mea să mai dureze puțin. Departe de rutină, de viața mea supra-planificată din Chicago, îmi dădeam seama că nu mă bucurasem îndeajuns de ea. Abia aici, cu DJ-ul topind un cântec într-altul,

vedeam cum mi-aș fi putut petrece viața la douăzeci și ceva de ani: sub jocul de lumini, dansând, îmbrăcată într-o palmă de rochie, cunoscând bărbați care să vrea să mă devoreze, privindu-mi prietenele exaltate, ametite și tinere.

N-ar fi trebuit să mă mut cu iubitul meu la douăzeci și doi de ani.

Aș fi putut trăi și dincolo de ireproșabila viață a funcțiilor sociale și a strângerilor de mână cordiale.

Aș fi putut fi, în schimb, fata *asta* de acum — îmbrăcată trăsnet, dansând până la epuizare.

Spre norocul meu, nu era prea târziu. Am întâlnit zâmbetul extaziat al lui Chloe și i-am răspuns în același fel.

— Sunt așa de bucuroasă că ești aici! a răcnit ea, peste muzică.

Am dat să-i răspund, răcnindu-i și eu un jurământ bețivănesc de prietenie, dar chiar în spatele lui Chloe, în umbrele de dincolo de ring, stătea străinul meu. Ochii ni s-au întâlnit și niciunul dintre noi nu și-a întors privirea. Își bea cele trei degete de whisky cu un prieten, dar după cât de netulburat rămase când l-am prins uitându-se la mine, am înțeles că îmi urmărise fiecare mișcare.

Efectul acestei revelații a fost mai puternic decât alcoolul. Mi-a încins fiecare centimetru de piele, sfredelindu-și arzător drumul drept prin pieptul meu și mai jos, coborând de-a lungul coastelor, până adânc în pântece. Își ridică paharul, sorbi puțin și zâmbi. Am simțit cum ochii mi se închid involuntar.

Voiam să dansez pentru el.

Niciodată în viața mea nu mă mai simțisem atât de sexy, atât de complet stăpână pe ceea ce voiam. Îmi luasem diploma de master, găsisem o slujbă bine plătită și chiar îmi redecorasem casa cu banii câștigați. Dar nu mă simțisem niciodată ca o femeie matură, așa cum mă simțeam în clipa aceasta, dansând nebunește, cu un străin frumos, stând în umbră, urmărindu-mă.

Ca în acest moment — exact așa voiam să fie noul meu început.

Oare ce-ar fi însemnat să fiu devorată? Se gândise la asta explicit, cum o spusese — capul lui între coapsele mele, brațele încolăcite peste

şoldurile mele, ţinându-mă desfăcută? Sau voise să spună peste mine, înăuntrul meu, sugându-mi gura, gâtul şi sânii?

Un zâmbet mi s-a întipărit pe faţă şi mi-am întins braţele spre tavan. Am simţit că poalele rochiei mi se ridicaseră pe coapse şi nu mi-a păsat. M-am întrebat dacă el a observat. *Speram* să observe.

Dacă m-aş fi gândit că plecase, momentul s-ar fi dezumflat, aşa că n-am vrut să mă mai uit în direcţia lui. Nu eram obişnuită cu protocolul flirtului la bar; poate că interesul lui durase doar cinci secunde, poate că avea să dureze toată seara. Nu conta. Puteam să-mi închipui că mai era acolo, în întuneric, cât timp eu eram aici, în luminile stroboscopice de pe ringul de dans. Învăţasem să nu mă aştept niciodată la prea multă atenţie din partea lui Andy, dar în ce-l priveşte pe străinul acesta, doream ca ochii lui să-mi străpungă arzători pielea, în locul unde inima mea se zbătea sub coaste.

M-am lăsat absorbită de muzică, de amintirea mâinii lui pe cotul meu şi a ochilor lui negri şi de cuvântul *devorez*.

Devorez.

O melodie a trecut în alta, apoi în încă una şi, înainte să-mi trag sufletul, Chloe îmi îmbrăţişase umerii şi râsul ei răsuna în urechea mea, în timp ce sărea în sus şi-n jos odată cu mine.

— Ai atras un public! a zbierat ea atât de tare, peste muzică, încât am tresărit, dându-mă înapoi.

Mi-a făcut semn din cap într-o parte şi abia atunci am observat că eram înconjurate de un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre, mulate, vânturând sugestiv aerul pe lângă ei. Uitându-mă înapoi la Chloe, i-am văzut ochii strălucitori şi atât de familiari — o femeie cu o voinţă de fier, care muncise până ajunsese în vârful a ceea ce era, în prezent, una dintre cele mai mari companii media din lume şi care ştia exact ce însemna noaptea aceasta pentru mine. Dintr-odată, un val de aer rece se răspândi peste pielea mea, dinspre ventilatoarele de deasupra, şi am revenit cu picioarele pe pământ, încă ameţită că mă aflam într-adevăr în New York City, într-adevăr într-un nou început. Într-adevăr distrându-mă.

Însă, în spatele lui Chloe, umbrele erau întunecate şi goale; niciun străin nu mă urmărea de acolo.

Entuziasmul mi-a pălit puţin.

— Am nevoie la toaletă, i-am spus.

M-am strecurat prin cercul de bărbaţi, am ieşit de pe ringul de dans şi am urmat semnele până la etaj, care era, în esenţă, un balcon cu vedere asupra întregului club. Am străbătut un culoar îngust şi am intrat la baie, care era atât de strălucitoare, că un junghi de durere m-a săgetat prin ochi până în fundul capului. Încăperea era ciudat de goală, iar muzica de la parter părea că vine de sub apă.

Înainte să ies, mi-am aranjat părul în oglindă, felicitându-mă pentru că-mi pusesem o rochie ce nu se şifona, şi mi-am retuşat rujul.

Am ieşit pe uşă, dând drept într-un zid de bărbat.

Fuseserăm aproape unul de altul la bar, dar nu atât de aproape. Nu cu nasul meu drept în gâtul lui şi cu mirosul lui învăluindu-mă. Nu mirosea ca bărbaţii de pe ringul de dans, scăldaţi în colonie. Mirosea doar a curat, a bărbat care-şi ducea hainele la spălătorie, cu o notă de whisky pe buze.

— Bună, Panseluţă.

— Salut, străinule.

— Te-am privit dansând, nebunatică mică.

— Te-am văzut.

Abia puteam respira. Îmi simţeam picioarele nesigure, de parcă şovăiau între a ceda sau a se întoarce la ţopăitul în ritmul muzicii, pe ring. Mi-am muşcat buza de jos, reţinându-mi un zâmbet.

— Eşti aşa un maniac ciudat. De ce n-ai venit să dansezi cu mine?

— Pentru c-am crezut că mai degrabă ţi-ar fi plăcut să fii privită.

Am înghiţit în sec, uitându-mă fix la el, incapabilă să-mi întorc capul. N-aş fi putut spune ce culoare aveau ochii lui. La bar, mi se păruseră căprui. Dar aici, în partea asta a clubului, chiar deasupra luminilor stroboscopice, aveau şi sclipiri în nuanţe mai deschise. Mai verzi, mai galbeni, ceva hipnotizant. Nu doar că ştiusem că mă

privea — și îmi plăcuse —, dar dansasem exclusiv imaginându-mi că el mă devora.

— Ți-ai imaginat că mă excitam?

Am clipit, uluită. Abia făceam față francheței lui. Oare existaseră întotdeauna bărbați ca el, care spuneau exact ce gândeau — inclusiv ce gândeam eu — fără să sune înfricoșător, grosolan sau agresiv? Cum reușea?

— Uau, am îngăimat. Și te-ai...?

S-a aplecat, mi-a luat mâna și mi-a apăsat-o ferm pe penisul lui în erecție, care deja se cabra în palma mea. Fără să mă gândesc, mi-am strâns degetele în jur.

— Asta e pentru că m-ai privit pe *mine* dansând?

— Întotdeauna dansezi așa?

Dacă n-aș fi fost atât de uluită, aș fi râs.

— Niciodată.

Mă studia, cu zâmbetul încă lucindu-i în ochi, dar cu o expresie mai serioasă pe buze.

— Vino cu mine acasă.

De data asta, am râs.

— Nu.

— Vino în mașina mea.

— *Nu*. În niciun caz nu plec din clubul ăsta cu tine.

Se aplecă și-și lipi buzele într-un sărut scurt, grijuliu, pe umărul meu, după care-mi spuse:

— Dar eu vreau să te ating.

Nu puteam să mă prefac că nu voiam același lucru. Era întuneric, cu străfulgerări aritmice de lumină și cu muzica atât de tare, încât îmi bruia pulsul. Cu ce mi-ar fi putut strica o noapte de dezmăț? La urma urmelor, Andy avusese atâtea.

L-am condus dincolo de toalete, la capătul culoarului strâmt, până într-un mic alcov abandonat, situat deasupra stației DJ-ului. Culoarul se termina aici, iar noi eram la adăpost, după un colț, dar în niciun caz ascunși. În afară de zidul din partea din spate a

clubului, restul spațiului din jurul nostru era deschis și numai un perete de sticlă până la brâu ne împiedica să cădem pe ringul de dans de dedesubt.

— Okay. Atinge-mă aici.

Ridică o sprânceană și-și plimbă un deget, de la un umăr la celălalt, pe claviculele mele.

— Ce oferi, mai exact?

I-am prins privirea ochilor aceia, ciudat luminați dinăuntru, amuzați de tot ce era în jur. Părea normal, atât de sănătos mintal, pentru cineva care mă urmărise printr-un club și-mi spusese pe șleau că voia să mă atingă. Mi-am amintit de Andy și cât de rar — în afară de păstrarea aparențelor — voia el atingerea mea, conversația mea, *orice* de la mine. Așa i se întâmpla și lui? O femeie îl trăgea deoparte, i se oferea și el profita cât putea, înainte de a se întoarce acasă, la mine? Între timp, viața mea devenise atât de neînsemnată, încât abia dacă-mi mai aminteam cum obișnuiam să-mi umplu, de una singură, nopțile lungi.

Era lăcomie să vrei totul? O carieră de invidiat și un moment de desfrâu, din când în când?

— Nu ești vreun psihopat, nu-i așa?

Râzând, se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Mă faci să mă simt un pic înnebunit, dar nu, nu sunt.

— Eu..., am început și apoi mi-am coborât ochii.

Mi-am apăsat palma de pieptul lui. Puloverul lui cenușiu era incredibil de moale — caşmir, m-am gândit. Jeanșii erau negri și îi cădeau perfect. Pantofii lui negri erau impecabili. Totul la el era spilcuit.

— Eu abia m-am mutat aici.

Mi s-a părut o explicație potrivită pentru cât de tare îmi tremura mâna.

— Și un moment ca ăsta nu pare foarte sigur, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Deloc.

Dar apoi mi-am ridicat un braț, încolăcindu-l pe după gâtul lui și l-am tras spre mine. A răspuns spontan, aplecându-se și zâmbind exact înainte ca buzele să ni se unească. Sărutul a fost o combinație perfectă, deopotrivă tandru și apăsat, cu whisky-ul ce-i încălzise lui buzele trecând pe ale mele. A gemut puțin, când mi-am deschis gura și l-am lăsat înăuntru, iar sunetul m-a făcut să iau foc. Voiam să-i simt fiecare sunet.

— Ai gust de zahăr. Cum te cheamă? întrebă el.

La asta, am simțit primul val real de panică.

— Fără nume.

El s-a dat puțin înapoi ca să se uite la mine, ridicând sprâncenele.

— Și cum să-ți spun?

— Cum mi-ai spus și până acum.

— Panseluță?

Am dat din cap.

— Și tu cum o să-mi spui, când o să fii aproape de orgasm?

Mi-a mai dat un sărut scurt.

Inima mi-a tresăltat puternic în piept, la acest gând.

— Nu cred c-o să conteze cum îți spun, nu?

Ridicând din umeri, admise:

— Presupun că nu.

I-am luat mâna și i-am pus-o pe șoldul meu.

— Am fost singura persoană care mi-a oferit un orgasm, în ultimul an.

Conducându-i degetele spre marginea rochiei, am șoptit:

— Poți schimba asta?

I-am simțit zâmbetul pe gură, când s-a aplecat să mă sărute din nou.

— Vorbești serios.

Ideea de a mă dărui acestui bărbat, în colțul acela întunecat, mă speria puțin, dar nu îndeajuns ca să mă răzgândesc.

— Vorbesc serios.

— Mă bagi în bucluc.

— Jur că nu.

El se retrase cât să-mi cerceteze ochii. Mă studie până când ochii i se mijiră într-un zâmbet amuzat.

— Faptul că habar n-ai cum o să termini...

Mă întoarse și mă lipi cu bazinul de peretele de sticlă, încât mă uitam peste balcon la masa trupurilor zvârcolitoare de jos. Luminile stroboscopice pulsau din grinzi metalice ce se întindeau deasupra clubului, chiar în fața mea, luminând ringul de dedesubt și păstrând colțul nostru de la etaj practic în întuneric. Prin supapele din podeaua ringului a început să se ridice fum de gheață carbonică, înghițindu-i, curând, pe dansatori până la umeri; valurile albe erau străpunse de oamenii în mișcare.

Cu vârfurile degetelor, tachinând, străinul meu întârzia la marginea rochiei, pentru ca în sfârșit s-o ridice și să-și lase mâna să alunece pe sub chiloții mei, peste fund și între picioare, acolo unde fără îndoială tânjeam să-l simt. Nici măcar poziția vulnerabilă nu m-a stânjenit, ci mi-am arcuit spatele, împingându-mă în palma lui, deja pierdută.

— Ești fleașcă, iubito. Ce anume te excită? Ideea că facem asta aici? Sau că te-am privit gândindu-te cum ai face-o cu mine în timp ce dansai?

N-am zis nimic, temându-mă prea tare de care ar putea fi răspunsul, dar am icnit când și-a strecurat un deget lung înăuntrul meu. Gândurile la ceea ce *s-ar fi cuvenit* să fac au început să mi se încețoșeze, amintindu-mi de Sara cea plictisitoare din Chicago. Sara cea previzibilă, care întotdeauna făcea ceea ce se aștepta toată lumea de la ea. Nu mai voiam să fiu acea persoană. Voiam să fiu nesăbuită, liberă și tânără. Voiam să trăiesc pentru mine însămi, prima oară în viața mea.

— Ești micuță și fragilă, dar când ești atât de udă ca acum, sunt chiar sigur că ai putea cu ușurință să cuprinzi alea trei degete.

Râse și mă sărută pe ceafă, în timp ce un vârf de deget îmi mângâia în cerc clitorisul, lent, zăbovind.

— Te rog, am şoptit.

Nu ştiam dacă mă putea auzi. Faţa îi era îngropată în părul meu şi îi puteam simţi mădularul apăsat de şoldul meu, dar în afară de asta, nu mai eram conştientă de nimic în afară de lungul său deget pătrunzând din nou în mine.

— Pielea ta e uimitoare. Mai ales aici.

Mă sărută pe umăr.

— Ştiai că ai o ceafă perfectă?

Am întors capul, zâmbindu-i. Ochii îi erau larg deschişi şi senini, iar când privirile ni s-au întâlnit, şi i-a mijit într-un zâmbet. Nicicând nu mă mai uitasem în ochii cuiva de atât de aproape, în timp ce mă excita astfel, şi ceva din bărbatul ăsta, din noaptea asta şi din oraşul ăsta m-a convins imediat că, într-adevăr, fusese cea mai bună decizie pe care o luasem vreodată.

Dragă New York, eşti nemaipomenit. Cu drag, Sara.

P.S. În mod cert, nu alcoolul din mine vorbeşte.

— Nu am des ocazia să mă uit la ceafa mea.

— Mare păcat, pe cuvânt.

Îşi retrase mâna şi am simţit o uşoară răceală în locul unde fuseseră degetele lui calde. Se căută în buzunar şi scoase un pachetel.

Un prezervativ! Întâmplarea făcea să aibă un prezervativ în buzunar! Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să iau la mine un prezervativ când merg la un club.

M-a întors cu faţa la el, apoi a pivotat, cu mine în braţe, lipindu-mă cu spatele de perete, şi s-a aplecat să mă sărute, la început delicat, apoi mai pătimaş, flămând. Când am crezut că-mi pierd răsuflarea, s-a desprins, sugându-mi bărbia, urechea, gâtul, în locul în care pulsul meu bătea nebunește. Rochia îmi căzuse înapoi pe coapse, dar degetele lui i-au găsit fără grabă marginea, ridicând-o încet.

— Ar putea veni cineva până aici, îmi reaminti el, acordându-mi o ultimă şansă de a mă răzgândi, chiar în timp ce îmi dădea chiloţii jos, cât să pot face un pas să ies din ei.

Nu-mi păsa. Niciun pic. Şi poate întru câtva chiar îmi doream să vină cineva până aici, sus, ca să-l vadă pe bărbatul ăsta perfect excitându-mă astfel. Abia mă puteam gândi la altceva, decât la unde se aflau mâinile lui, cum poalele rochiei îmi ajunseseră deasupra şolduri-lor, cum el presa atât de tare şi insistent pe pântecele meu.

— Nu-mi pasă.

— Ai băut. Ai băut prea mult pentru asta? Vreau să ţii minte, dacă ţi-o trag.

— Atunci, fă-o memorabil.

Mi-a ridicat piciorul, desfăcându-mă, expunându-mi pielea dezgolită la aerul condiţionat rece care sufla chiar deasupra noastră, şi mi-a pus piciorul peste mijlocul lui, făcându-mă recunoscătoare pentru tocurile mele de zece centimetri. Strecurându-mi mâna între noi, i-am descheiat jeanşii, i-am tras boxerii în jos, doar atât cât să-l eliberez, şi mi-am strâns degetele în jurul penisului în erecţie, frecându-l de pielea mea umedă.

— La dracu', Panseluţă. Stai să-mi pun ăsta.

Pantalonii îi erau descheiaţi, dar îi atârnau mai departe de şolduri. De la spate, ai fi putut crede chiar că dansam sau poate doar ne sărutam. Însă zvâcnea în palma mea şi realitatea situaţiei m-a făcut să mă excit. Avea să mă posede chiar aici, cu toată mulţimea de dedesubt. În mulţimea aceea se aflau persoane care mă cunoşteau ca Sara cea Cuminte, Sara cea Responsabilă, Sara lui Andy.

Casă nouă, slujbă nouă, viaţă nouă. O nouă Sara.

Străinul meu era vârtos şi atât de lung în palma mea. Îl voiam, dar eram, totodată, şi un pic speriată că m-ar putea străpunge. Nu-mi aminteam să i-o mai fi strâns în palmă vreunui bărbat care s-o aibă atât de tare.

— E mare, mi-a scăpat fără să vreau.

El a zâmbit, adevărat lup gata să mă devoreze, şi a sfâşiat rapid ambalajul prezervativului cu dinţii.

— Ăsta-i cel mai bun lucru pe care i-l poţi spune unui bărbat. Ai putea chiar să-mi spui că nu crezi c-o să încap.

I-am plimbat vârful mădularului peste deschiderea mea și m-am înfiorat. Era atât de cald: moliciunea pielii, duritatea de dedesubt.

— Futu-i. O să-mi dau drumul în pumnul tău, dacă nu te oprești.

Mâinile lui tremurară puțin, grăbite să se elibereze din strânsoarea mea ca să-și pună prezervativul.

— Faci des asta? l-am întrebat.

Era chiar acolo, potrivit în dreptul meu, cu zâmbetul ațintit spre fața mea.

— Ce anume? Sex cu o femeie frumoasă, care nu vrea să-mi spună numele și preferă să i-o trag pe un hol public, decât într-un loc potrivit, cum ar fi un pat sau o limuzină?

Începu să pătrundă, dureros de încet. Lumina îi juca în ochi și — *Sfinte Sisoe* — n-aș fi crezut că sexul cu străinii presupunea atâta intimitate. Îmi pândea și cea mai mică reacție pe față.

— Nu, Panseluță. Trebuie să recunosc că n-am mai făcut niciodată asta.

Vocea lui era gâtuită, după care cuvintele i se pierdură, pentru că era deja adânc în mine — aici, în clubul ăsta haotic, cu lumini vii, animate, și cu muzică pulsând de jur împrejurul nostru, unde oamenii umblau neștiutori la numai cinci metri distanță. Și, cu toate astea, întreaga mea lume se reducea la locul unde el mă umplea pe mine, unde se freca hotărât de clitorisul meu la fiecare du-te-vino, unde pielea caldă a șoldurilor lui îmi presa coapsele.

N-a mai fost altă conversație, doar mici împungeri, care deveneau din ce în ce mai rapide și mai puternice. Spațiul dintre noi se umpluse în schimb cu sunetele mute de laudă și îndemn. Dinții lui s-au apăsat pe gâtul meu și eu m-am apucat strâns de umerii lui, de teamă c-aș putea cădea peste balustradă sau chiar în altă parte, nu pe un ring de dans, ci într-o lume unde nu m-aș mai fi săturat să fiu atât de expusă, să-mi arăt plăcerea fățiș oricărui privitor și mai ales acestui bărbat.

— Doamne, ești splendidă!

Se lăsă pe spate, uitându-se în jos și mărind puțin viteza.

— Nu mă mai satur să mă uit la pielea ta perfectă și — *futu-i* — aici, unde mă mișc în tine.

Lumina în mod cert îl avantaja, fiindcă pentru mine el era luminat din spate, doar silueta străinului meu. Nu puteam vedea nimic dacă mă uitam în jos, în afară de umbre întunecate și sugestia mișcării: el intrând în mine și ieșind. Lunecos și tare, presând în mine la fiecare trecere. Și, ca pentru a sublinia că oricum nu era nevoie să văd, luminile s-au stins aproape de tot, când o melodie leneșă, legănată, a umplut clubul.

— Te-am filmat dansând, mi-a șoptit.

Au trecut câteva momente lungi până când cuvintele și-au făcut loc în mintea mea cea preocupată doar să-l simtă mișcându-se în mine.

— *Ce… ce zici?*

— Nu știu de ce. N-o să arăt filmul nimănui. Doar că…

Mi-a studiat fața, încetinindu-și mișcările, probabil ca să pot gândi.

— Erai în transă. Am vrut să am o amintire. Fir-ar să fie, parcă mi-aș mărturisi păcatele.

Am înghițit în sec, iar el s-a aplecat, sărutându-mă, înainte să apuc să întreb:

— E anormal că îmi place c-ai făcut asta?

El râse lângă gura mea, continuând mișcările de du-te-vino încet, deliberat.

— Bucură-te și atât, da? Îmi place să te privesc. Ai dansat pentru mine. Nu e nimic rău în asta.

Mi-a ridicat și celălalt picior, punându-le pe amândouă în jurul taliei lui, apoi, pentru câteva secunde perfecte, în întuneric, a început să se miște cu adevărat. Rapid și imperios, lăsa să-i scape cele mai incântătoare gemete și n-ar mai fi fost nicio îndoială despre ce anume se petrecea, dacă s-ar fi întâmplat să dea cineva peste noi în balconul acesta. Numai la gândul acesta — unde ne aflam, ce făceam și posibilitatea ca altcineva să-l fi văzut pe bărbatul acesta posedându-mă

atât de brutal — am fost pierdută. Mi-am dat capul pe spate, sprijinit de perete, și am putut să simt

să simt

să simt

cum se strângea în pântecele meu atât de difuz și de greu, ca o minge dureroasă coborând pe șira spinării și apoi ieșind, explodând de-a lungul sexului meu cu atâta putere, încât am strigat, fără să-mi pese câtuși de puțin dacă m-ar fi putut auzi careva. Nici măcar nu aveam nevoie să-i văd lui fața, ca să știu că mă privea cum mă descompun.

— Sfinte Sisoe!

Balansul lui a devenit smucit și brutal, apoi a ejaculat cu un geamăt prelung, înfigându-și adânc degetele în șoldurile mele.

Mi-ar putea lăsa vânătăi, m-am gândit. Apoi: *Sper să-mi lase vânătăi.*

Voiam să am o amintire despre noaptea aceasta și despre această Sara și după ce plecam, care să diferențieze mai clar noua viață pe care eram atât de hotărâtă s-o am de cea veche.

Încremeni, lăsându-se cu toată greutatea peste mine, cu buzele lipite blând de gâtul meu.

— Dumnezeule, micuță necunoscută. M-ai făcut praf.

Zvâcnea în mine — replici ale seismului orgasmic — și aș fi vrut să stea așa, adânc înfipt, o veșnicie. Mi-am imaginat cum arătam văzuți din partea cealaltă a clubului: un bărbat țintuind o femeie la perete, picioarele ei în jurul șoldurilor lui ghicindu-se în întuneric.

Mâna lui cuprinzătoare îmi mângâie piciorul de la gleznă la șold, apoi, cu un mic geamăt, se desprinse, mă așeză pe picioarele mele, se dădu un pas înapoi și-și scoase prezervativul.

La naiba, niciodată nu făcusem, nici pe departe, ceva atât de dement. Zâmbetul îmi puse stăpânire pe toată fața, când mi-am simțit picioarele tremurând, gata să cedeze.

Nu te pierde cu firea, Sara. Nu te pierde cu firea.

Fusese perfect. Totul în privința asta fusese perfect, dar trebuia să se încheie chiar aici. *Fă totul altfel. Fără nume, fără obligații. Fără regrete.*

Netezindu-mi rochia, m-am ridicat pe vârfuri, ca să-l sărut o dată pe buze.

— A fost incredibil.

A dat din cap, spunând cântat pe sub sărut:

— A fost. Putem...?

— O să cobor la parter.

Am început să mă îndepărtez, cu spatele, și i-am făcut semn de la revedere.

El s-a uitat lung la mine, nedumerit.

— Ești...

— Bine. Sunt bine. Tu?

El a dat din cap, zăpăcit.

— Atunci... mersi.

Cu adrenalina încă zbârnâindu-mi prin vene, m-am întors cu spatele, înainte să apuce să răspundă, și l-am lăsat cu pantalonii descheiați și cu un zâmbet mirat, încremenit pe buze.

Peste câteva minute, le găseam pe Chloe și Julia, amândouă gata să meargă acasă. Braț la braț, am plecat din club și abia când ne aflam în limuzină, iar eu retrăiam în tăcere fiecare secundă a ceea ce tocmai mi se întâmplase cu acel bărbat ciudat, viguros, mi-am amintit: îmi lăsasem chiloții pe podea, la picioarele lui, și filmul cu mine dansând pe telefonul lui.

Doi

Sâmbătă, viața mea era perfectă: o carieră fulminantă, un apartament îngrijit, câteva femei disponibile pentru o partidă oricând și oriunde. Duminică și luni: un dezastru. Nu eram în stare să mă concentrez, uitându-mă obsesiv la blestematul ăla de filmuleț și având chiloții necunoscutei radiind căldură ca jăraticul în biroul din dormitorul meu.

Fâțâindu-mă în scaun, mi-am plimbat degetul pe ecran, pornind telefonul pentru a mia oară, în ziua aceea. Întâlnirea de la prânz deviase iarăși de la subiect și eu făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să dau cât de cât impresia că mă interesa naibii ce trăncănea toată lumea, dar de îndată ce s-a ajuns iar la tema fotbalului american, am renunțat.

Oricum nu mă puteam gândi decât la ea.

Am aruncat o privire pe sub masă, asigurându-mă că sonorul era închis și am șovăit doar o clipă înainte să apăs pe *play*.

Ecranul era întunecat, imaginea era neclară, dar nu aveam nevoie să deslușesc toate detaliile ca să știu ce urma. Chiar și fără sonor, îmi

puteam aminti muzica vibrantă, felul în care şoldurile ei se mişcau în ritmul tobelor, în vreme ce rochia i se ridica din ce în ce mai mult pe coapse. Americancele nu apreciază valoarea pielii perfect palide, fără pistrui, dar necunoscuta mea avea cea mai frumoasă piele pe care o văzusem vreodată. Futu-i, aş fi lins-o de la gleznă până la şold şi înapoi, dacă mi-ar fi dat ocazia. Acum ştiam că dansase numai pentru mine, că fusese conştientă c-o privesc.

Şi îi plăcuse al naibii.

Cristoase! Şi rochiţa aia! Părul ei ciufulit, de culoarea caramelului, până la nivelul bărbiei, şi ochii aceia căprui enormi, inocenţi. Ochii ăia mă provocau să-i fac nişte lucruri foarte, foarte rele, în timp ce priveau.

Nici fundul ei grozav şi sânii nu erau de ignorat.

— Eşti un tovarăş de prânz îngrozitor, Stella.

Will întinse mâna şi şterpeli un cartof prăjit din farfuria mea.

— Hmm? am mormăit, ţinând mai departe ochii în jos, având grijă să nu reacţionez în niciun fel. Voi vorbiţi despre fotbalul american. Eu, aici, mor de plictiseală. Zac, literalmente mort.

Dacă am învăţat un lucru în meseria asta, acela este că nu trebuie absolut niciodată să-ţi dai cărţile pe faţă, nici măcar atunci când ai cea mai proastă mână imaginabilă. Sau o înregistrare video cu o fată dansând, cu puţin înainte s-o fuţi la un perete.

— Orice-ai avea pe telefonul ăla la care te uiţi este evident de o sută de ori mai interesant, decât cum or să arate cei de la Jets anul ăsta. Şi nu ne arăţi şi nouă.

Dac-ar fi ştiut el!

— Aruncam un ochi la oferta pieţei, am spus eu, clătinând uşor din cap.

Aproape c-am scâncit când am oprit filmul, strecurându-mi telefonul în buzunarul sacoului.

— Chestii plicticoase.

Will îşi goli paharul de băutură şi râse.

— Mă enervează că eşti un mincinos atât de bun.

Dacă n-am fi fost cei mai buni tovarăşi, încă de la înfiinţarea uneia dintre cele mai de succes companii de investiţii cu capital de risc din oraş, în urmă cu trei ani, aş fi putut să cred că vorbea serios.

— Eu bănuiesc că te uiţi la chestii porno.

L-am ignorat.

— Auzi, Max? interveni James Marshall, şeful consilierilor tehnici. Ce s-a întâmplat cu femeia cu care ai vorbit la bar?

De regulă, când cei mai buni prieteni ai mei mă descoseau despre vreuna dintre femeile pe care le întâlneam întâmplător, ridicam din umeri şi spuneam: „Partidă rapidă" sau, simplu, „Limuzină". Dar, din nu ştiu ce motiv, de data asta am clătinat din cap şi-am spus:

— Nimic.

Un alt rând de băuturi sosi la masa noastră şi i-am mulţumit absent chelnerului, chiar dacă abia mă atinsesem de primul pahar. Privirea mi se plimba nerăbdătoare prin local. Era mulţimea obişnuită de la prânz: întruniri de afaceri şi doamne care îşi luau prânzul.

Aş fi vrut să ies din mine însumi.

James oftă, închizând fişierul peste care se uitase şi punându-l la loc în servietă. Îşi ridică paharul la frunte, înfiorându-se.

— Mai e cineva care plăteşte totuşi pentru weekend? Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta.

Mi-am ridicat whisky-ul la buze şi am regretat imediat. Cum era posibil ca o băutură pe care o consumam practic în fiecare zi, încă de la pubertate, să-mi aducă aminte brusc de o femeie pe care o văzusem fix o singură dată?

Mi-am ridicat ochii la sunetul cuiva care-şi dregea glasul.

— Hei, mă atenţionă Will.

I-am urmărit privirea şi am văzut un bărbat care trecea printre mese.

— Nu e Bennett Ryan?

— Ei, să fiu al naibii! am zis eu, când silueta înaltă a vechiului meu prieten traversa restaurantul.

— Îl cunoști? întrebă James.

— Da, am fost la aceeași facultate; el a fost colegul meu de apartament trei ani. M-a sunat acum vreo două luni, fiindcă voia să-i împrumut casa din Marsilia, ca să-și ceară iubita în căsătorie. Am vorbit despre extinderea companiei Ryan Media cu un birou la New York.

Ne-am uitat cum Bennett s-a oprit la o masă din capătul celălalt al sălii, zâmbind ca un idiot înainte să se aplece ca să sărute o brunetă extraordinară.

— Mi se pare că a ținut trucul cu Franța, râse Will.

Dar nu viitoarea doamnă Bennett Ryan mi-a captivat mie atenția. Ci frumoasa femeie care stătea lângă ea și tocmai căuta ceva în poșetă. Păr de culoarea mierii-caramel, aceleași buze roșii pe care le sărutasem la club, aceiași ochi căprui.

Mi-am pus toată voința la bătaie să rămân pe scaunul meu și să nu mă duc glonț la ea. Femeia i-a zâmbit lui Bennett, apoi el a spus ceva care le-a făcut pe ambele femei să râdă, după care toți trei au ieșit din restaurant și eu n-am putut face nimic decât să mă uit lung.

M-am gândit că era timpul să-i fac o vizită vechiului meu prieten.

*

— Max Stella.

Ușile metalice mari ce separau un birou de recepția companiei Ryan Media se deschiseră și Omul Însuși ieși să mă întâmpine.

— Ce mai faci?

M-am îndepărtat de ferestrele din podea până-n tavan care dădeau spre Fifth Avenue și i-am strâns mâna lui Bennett.

— Splendid, i-am spus, rotindu-mi privirea în jur.

Recepția era de cel puțin două etaje înălțime în atrium, iar podeaua de marmură sclipea scăldată de soare. O mică zonă de așteptare era aranjată într-o parte, cu canapele de piele și un enorm

candelabru cu globuri de sticlă, atârnând la cel puțin șase metri înălțime. În spatele marelui birou de recepție, era construită în perete o cascadă lină, apa curgând peste niște dale de gresie albastră. Un mic grup de angajați s-a răspândit de la ascensoare spre diversele birouri, aruncând priviri nervoase spre Bennett.

— Se pare că te-ai instalat bine.

Mi-a făcut semn să-l urmez.

— Punem, încet-încet, lucrurile în mișcare. New Yorkul, la urma urmelor, e tot New York.

M-a condus în biroul lui, un grup de camere pe colț, cu ferestre panoramice și o priveliște spectaculoasă spre parc.

— Și logodnica? l-am întrebat, făcând semn din cap spre fotografia de pe biroul lui. Bănuiesc că i-a plăcut Mediterana. Altminteri de ce-ar fi fost de acord să se mărite cu un gogoman arogant ca tine?

Bennett râse.

— Chloe e perfectă. Îți mulțumesc că m-ai lăsat s-o duc acolo.

Am ridicat din umeri.

— Casa e goală, majoritatea timpului. Mă bucur că a ținut figura.

Făcându-mi semn să iau loc, Bennett s-a așezat într-un fotoliu mare, directorial, cu spatele la ferestrele panoramice.

— A trecut ceva vreme. Cum îți merge?

— Fantastic.

— Așa am auzit și eu.

Își frecă bărbia, studiindu-mă.

— Mi-ar plăcea să vii în vizită, acum, că ne-am mutat aici. I-am povestit lui Chloe totul despre tine.

— Sper că asta e o ușoară exagerare.

Dintre toate persoanele din New York, Bennett Ryan știa probabil cele mai multe porcării din zilele mele de destrăbălare.

— Mă rog, admise el, i-am povestit doar atât cât să vrea să te cunoască.

— Mi-ar plăcea să recuperăm, oricând.

Am aruncat o privire pe fereastră, spre clădirile din spatele lui, șoväind. Bennett nu era ușor de citit în genul acesta de situații; era unul dintre lucrurile care-l făceau atât de bun în domeniul lui.

— Dar recunosc că sunt aici ca să-ți cer o favoare.

El se aplecă în față, zâmbind.

— Mi-am închipuit.

Lucrasem fără probleme cu unii dintre cei mai intimidanți oameni din lume, dar Bennett Ryan întotdeauna mă silea să-mi aleg cuvintele cu grijă. Mai ales când îi ceream ceva atât de... delicat.

— Am fost un pic obsedat de o femeie, pe care am întâlnit-o acum vreo două seri. Am lăsat-o să plece înainte să-i cer numărul de telefon și îmi dau palme de atunci. Spre norocul meu, am zărit-o luând-o prânzul cu tine și frumoasa ta Chloe, ieri după-amiază.

M-a măsurat din priviri un moment.

— Despre Sara vorbești?

— Sara! am zis eu, probabil o idee prea triumfător.

— Oh, nu, a zis el, clătinând imediat din cap. Nicio șansă, Max.

— Ce?

Dar cu Bennett nu puteam păstra o expresie nevinovată prea mult timp. Omul mă știa din zilele de studenție. Poate nu era cea mai bună mostră de bună purtare a mea.

— Mă castrează Chloe dacă află că te-am lăsat să te apropii de Sara. Exclus.

Mi-am dus o mână la piept.

— Sunt jignit, colega. Și dacă intențiile mele sunt onorabile?

Bennett râse și se ridică, făcând câțiva pași spre fereastră.

— Sara e..., șoväi. Tocmai a trecut printr-o despărțire urâtă. Iar tu...

Se uită la mine și ridică o sprânceană.

— Nu ești genul ei.

— Ei, haide, Ben. Nu mai sunt un labagiu de nouăsprezece ani.

El îmi aruncă un zâmbet superior amuzat.

— Okay, dar stai de vorbă cu acela care te-a văzut combinându-te, cu succes, cu trei femei într-o singură noapte, fără ca vreuna să știe de celelalte două.

Am rânjit.

— Ai înțeles tu greșit. S-au cunoscut foarte bine toate trei, până la sfârșitul nopții.

— Mă iei peste picior?

— Dă-mi doar numărul ei de telefon. O să-l considerăm un mulțumesc pentru că ți-am închiriat splendida mea vilă.

— Ești așa un ticălos.

— Cred c-am mai auzit asta înainte, am zis eu, ridicându-mă. Sara și cu mine am... avut o foarte interesantă conversație.

— O conversație. *Sara* a avut o *conversație* cu tine. Sunt sceptic.

— Una chiar plăcută, da. Este interesantă, micuța. Din nefericire, am fost întrerupți mai înainte să-i pot afla numele.

— Înțeleg.

— Dar ce noroc am avut, să dau peste tine și așa mai departe.

Mi-am ridicat sprâncenele, așteptând.

— Norocos, da...

Zâmbind, Bennett se așeză la loc, uitându-se la mine.

— Dar mă tem că va trebui să-ți cauți norocul în altă parte. Țin la ouăle mele; mi-ar plăcea să le păstrez. N-o să-ți netezesc eu calea în direcția asta.

— Întotdeauna ai fost un bulangiu.

— Am mai auzit asta înainte. Prânzul, joi?

— Negreșit.

*

Am ieșit din biroul lui Bennett cu intenția să arunc un ochi prin noul sediu al companiei. Ocupaseră mai mult de trei etaje din clădire și auzisem că deja făcuseră multă treabă. Antreul spațios îți tăia răsuflarea, dar zona birourilor era la fel de luxoasă, cu holuri

largi, cu pardoseli de travertin și lumină naturală din belșug, asigurată de ferestre, de pereți de sticlă compactă și de luminatoare. Fiecare birou părea să aibă o mică anticameră — nu chiar ca a lui Bennett, dar perfectă pentru a sta la o discuție pentru care nu era nevoie de formalismul unei săli de conferință.

Fiindcă am pomenit de asta, sala de conferințe era năucitoare: un perete de ferestre cu vedere spre centrul Manhattanului, o uriașă masă de nuc lăcuit, de pe puțin treizeci de locuri, și tehnologie de ultimă oră pentru prezentări.

— Nu-i rău, Ben, am murmurat eu, întorcându-mă pe hol și zgâindu-mă la un panou cu o fotografie a unei instalații de Timothy Hogan. Ce gusturi bune în materie de artă, pentru un labagiu absolut!

— Ce *cauți* aici?

Mi-am ridicat privirile ca să descopăr o foarte surprinsă Sara, încremenită la jumătatea holului. N-am putut să mă abțin să nu zâmbesc — asta chiar era ziua mea norocoasă.

Sau... nu, dacă era să mă iau după expresia ei.

— *Sara!* am zis eu, tărăgănat. Ce surpriză minunată. Tocmai am fost la o întâlnire. Eu sunt Max, apropo. Ce plăcere să alătur în sfârșit un nume la... — mi-am coborât ochii și i-am studiat sânii, apoi restul corpului, prin rochia ei neagră, mulată — chip.

Cristoase, arăta bestial!

Când mi-am ridicat din nou privirile, ochii ei deveniseră cât farfuriile. Pe bune, femeia avea cei mai mari ochi căprui cu putință. Un pic mai mari și ar fi fost lemurian.

Mă apucă de braț, trăgându-mă după ea pe hol, cizmele ei mulate până la genunchi țăcănind pe dalele de gresie.

— Încântat să te revăd atât de curând, *Sara*.

— Cum m-ai găsit? șopti ea.

— Prietenul unui prieten.

Am fluturat din mână nepăsător și m-am uitat din nou la ea. Bretonul îi era dat într-o parte și prins cu o agrafă mică, roșie, care se

potrivea cu buzele ei pline, rubinii. Arăta ca ieșită dintr-o fotografie artistică din anii șaizeci.

— *Sara* este un nume foarte frumos, știi.

Ea-și îngustă ochii.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești psihopat.

Am râs:

— Nu chiar.

O femeie tânără trecu pe lângă noi, lăsând capul în jos și murmurând, timid, înainte de a-și continua drumul în fugă.

— Bună ziua, domnișoară Dillon.

Și acum avem și un nume de familie. Mersi, stagiară speriată!

— A-haaa, Sara Dillon! am jubilat. Am putea continua conversația aceasta într-un loc mai intim?

Se uită în jur și-și coborî vocea:

— N-o să fac sex cu tine în biroul meu, dacă pentru asta ai venit.

Oh, era fantastică.

— De fapt, am trecut pe aici ca să îți urez cum se cuvine bun venit la New York. Dar presupun că aș putea face și asta aici...

— Ai două minute, zise ea, întorcându-se pe călcâie și luând-o spre biroul ei.

Am cotit de vreo câteva ori, până când am ajuns, în sfârșit, într-o anticameră mai mică, pe aceeași latură cu ferestrele panoramice spre centrul orașului. Un tânăr așezat la un birou circular și-a ridicat capul, uitându-se la noi, când am trecut pe lângă el.

— O să fiu în biroul meu, George, i-a zis ea peste umăr. Să nu fiu deranjată, te rog.

Când ușa se închise în urma noastră, se întoarse cu fața la mine.

— Două minute.

— Dacă arde, te pot rezolva și în două minute.

Am făcut un pas înainte, întinzând mâna și plimbându-mi degetul mare de-a lungul șoldului ei.

— Însă cred că amândoi știm că ți-ar plăcea să-mi ia mai mult de-atât.

— Ai două minute să-mi explici de ce ești aici, a precizat ea, cu vocea tremurând ușor. Și cum m-ai găsit.

— Păi, am început, am întâlnit o femeie, sâmbătă. I-am tras-o la un perete, mai precis. Și n-am mai fost în stare să mi-o scot din minte. A fost extraordinară. Frumoasă, spirituală, înnebunitor de sexy. Dar n-a vrut să-mi spună cum o cheamă și a plecat fără să-mi lase altceva decât chiloții. Ceea ce nu s-ar putea spune că sunt chiar un fir călăuzitor.

Am micșorat distanța dintre noi, dându-i o șuviță de păr pe după ureche și plimbându-mi nasul pe obrazul ei.

— Iar când am ejaculat, azi-dimineață, masturbându-mă în timp ce mă gândeam la cum fusese cu ea, tot nu știam ce nume să strig.

Dregându-și glasul, Sara m-a împins de lângă ea, ducându-se de partea cealaltă a biroului.

— Asta nu explică totuși cum m-ai găsit, zise ea, cu obrajii îmbujorați.

O văzusem sub luminile stroboscopice, cu capul lăsat pe spate și ochii închiși, dar voiam s-o văd goală, îmbăiată în lumina soarelui ce pătrundea prin ferestrele biroului ei. Voiam să știu exact cât de departe avea să se întindă îmbujorarea aceea pe corpul ei.

Am lăsat-o mai moale cu spiritele. Această Sara era radical diferită de ușuratica transplantată din Chicago, pe care o întâlnisem la bar.

— S-a întâmplat să te văd ieri, la prânz, cu Ben. Noi doi ne cunoaștem de mult. Pur și simplu, am pus lucrurile cap la cap și am sperat c-o să te revăd.

— I-ai povestit lui Bennett despre sâmbătă? a șuierat ea și îmbujorarea pe care i-o admirasem i-a pierit din obraji.

— Doamne ferește! Țin la viața mea, te asigur. Doar i-am cerut numărul tău de telefon. M-a refuzat.

Umerii i se relaxară o idee.

— Okay.

— Uite, e o coincidență că te-am întâlnit acum și am cam întrecut măsura venind până aici, dar chiar voiam să-l văd pe Bennett, dincolo de asta. Dacă vreodată vrei să iei masa cu mine…

Mi-am lăsat cartea de vizită pe biroul ei și m-am întors să plec.

— Filmul, a zis ea abrupt. Ce-ai făcut cu el?

M-am întors și pofta de a o tachina a devenit aproape irezistibilă. Dar cu cât întârziam răspunsul, cu atât mai panicată părea.

În cele din urmă, izbucni:

— L-ai postat pe YouTube sau PornTube sau mai știu eu ce site-uri folosește lumea?

Am scăpat un hohot de râs, neputând să mă abțin.

— Cum?

— Te rog, spune-mi doar că n-ai făcut-o.

— Doamne, bineînțeles că nu! Recunosc că l-am văzut de vreo șapte sute de mii de ori. Dar, nu, nu l-aș face niciodată public.

Se uita atent la mâinile ei, trăgându-se de o unghie.

— Aș putea să-l văd?

Ce era asta în vocea ei? Curiozitate? Ceva mai mult?

Am ocolit biroul, oprindu-mă în spatele ei. Era încă încordată, dar s-a sprijinit cu spatele de mine, ținând mâinile strânse în pumni pe lângă corp. Mi-am scos telefonul din sacou și am găsit filmul, l-am pornit și i l-am ținut în față, ca să-l vadă.

Cu volumul dat la maximum, ritmul muzicii se putea auzi în difuzoarele micuțe. Ea apăru pe ecran, dansând cu brațele deasupra capului și, întocmai ca și prima oară când o privisem pe viu, am simțit că mă excit.

— Aici, i-am spus eu, la ceafă, e atunci când te-ai întrebat dacă eu am observat că rochia ți s-a ridicat. Nu-i așa?

Mi-am lipit bazinul de fundul ei, ca să nu las nicio îndoială asupra efectului pe care-l avea asupra mea.

Am așezat telefonul pe birou, în fața ei, punând o mână pe talia ei.

— Uite, aici, am zis, făcând semn cu capul către film.

Ea a luat telefonul privind mai de aproape.

— Cum te uiți la mine peste umăr, asta e partea care-mi place cel mai mult. Expresia aia de pe fața ta e ca și când ai fi dansat numai pentru mine.

— O, Doamne, șopti ea.

Speram că-și amintea cum se simțise, cum fusese să mă știe acolo, privind-o.

Și atunci îmi luă mâna și o duse încet spre marginea rochiei, pe care și-o ridică pe coapsă. Pielea ei era netedă sub palma mea și mi-am strecurat mâna spre pântecele ei, mușchii abdomenului ei înfiorându-se ușor la atingerea mea.

— Ai dansat pentru mine? am întrebat, având nevoie de o reamintire.

Ea dădu din cap, împingându-mi mâna mai jos. Drace, femeia asta era un hățiș de contradicții.

— La ce altceva te-ai mai gândit? am întrebat. Te-ai gândit la fața mea între coapsele tale și la gura mea?

Ea dădu din nou din cap, mușcându-și buza.

— Eu voiam să te ating, i-am zis, băgând mâna pe sub chiloții ei. Exact așa.

Corpul ei se arcui sub mine, lipit de al meu și aplecat peste birou.

— Vreau să simt cât de udă ești, am zis, răsuflând greu, cu vocea șoptită și gâtuită. Cât de udă ești, când știi că am ejaculat în dimineața asta în timp ce mă uitam la tine.

Mi-am plimbat degetele mai jos.

Ea gâfâi.

— Te uiți la film? am întrebat-o, împingându-mi un deget înăuntru.

Ea a dat din cap și am alunecat într-o secundă, mișcându-mi degetul mare în cerc peste clitorisul ei.

— Ești atât de *udă*, am zis, plimbându-mi dinții pe umărul ei.

— Știi… n-ar trebui să facem asta aici, zise ea.

Totuși îmi împinse mai mult mâna. Cu ritmul ferm al mișcărilor mele, am simțit-o că începe să se încordeze, răsuflarea devenindu-i gâfâită, sacadată.

Cu o tresărire vinovată, mi-am retras mâna și am întors-o cu fața la mine. Arăta ca drogată, cu pleoapele grele și buzele întredeschise.

— Și, din păcate, cele două minute ale mele s-au scurs.

Am sărutat-o pe obraz, pe colțul gurii și pe fiecare dintre pleoape, când a închis ochii. Apoi i-am luat telefonul din mână și am ieșit din birou.

Trei

Un necunoscut m-a filmat dansând.

Și apoi a aflat unde lucram — pentru că aparent e prieten bun cu *șeful meu* — și eu i-am cerut să-mi arate filmul.

După asta, l-am făcut să-și vâre mâinile în *chiloții* mei — din nou, dar de data asta în noul meu *birou* — și am dovedit, pentru amândoi, cât de mult mă excitase ideea că el s-a masturbat în timp ce privea filmul.

— O, Dumnezeule!

— E a zecea oară când spui asta în ultimul sfert de oră, Sara. Hai, vino aici și deșartă-ți sacul!

Asistentul meu, George, s-a sprijinit de tocul ușii.

— Cel puțin, dacă nu e atât de scandalos, încât trebuie să vin eu înăuntru și să închid ușa.

— Nu-i nimic. Doar că…

Mi-am aranjat pixurile într-un pahar de pe masă, am bătut câteva hârtii, aliniindu-le.

— Nimic.

El și-a arcuit buzele într-un zâmbet sceptic.

— Ești o mincinoasă execrabilă.

— Pe cuvânt. E un uriaș, gigantic, regretabil nimic.

George intră în biroul meu și se prăbuși în fotoliul de vizavi de al meu.

— Acest Nimic s-a petrecut cumva la petrecerea de logodnă a lui Chloe, sâmbătă?

— Probabil.

— Și a fost din categoria Nimic Masculin?

— Posibil.

— A fost Nimicul Masculin bucățica de Max Stella care tocmai a trecut prin biroul tău?

— Ce? Nu! am mințit eu fără clipesc.

M-am felicitat, mai târziu, pentru această neașteptată spontaneitate. George avusese dreptate prima oară: eram o mincinoasă execrabilă. Dar aparent rușinea resimțită pentru Situația de Sex la Perete în Public fusese de ajuns ca să-mi descopăr abilități încă necunoscute.

— Și tu de unde îl știi pe Max Stella?

George studia atent bărbații atrăgători din partea locului, dar, având în vedere că nu sosise în oraș decât cu o săptămână înaintea mea — newyorkeză de numai treisprezece zile —, nici măcar el nu putea lucra atât de repede.

— Dă-mi voie să te întreb, începu el, care a fost primul lucru pe care l-ai făcut când ai sosit și te-ai instalat în apartamentul tău?

— Am găsit cea mai apropiată sursă de vin și prăjituri, am spus eu. Evident.

El râse:

— Evident. Dar pentru că scopul meu nu e să fiu un celibatar bătrân grăsan, ceea ce fac *eu* este să cercetez locul. Care sunt localurile cele mai plăcute pentru a mânca — a dansa — a petrece?

— Ca să-i cunoști pe toți bărbații, am adăugat.

El încuviință, făcându-mi cu ochiul.

— Pe *toți* bărbații. Aflu tot ce pot și, făcând astfel, aflu și cine sunt celebritățile orașului.

Se aplecă și-mi zâmbi larg, vesel.

— În acest oraș, Max Stella este o celebritate.

— O celebritate? În ce sens?

El râse.

— Este un vip de *Page Six*[5], draga mea. Importat din centrul Londrei, acum câțiva ani. Genial finanțist de investiții, întotdeauna cuplat cu vreo celebritate sexy sau vreo prințesă a conturilor de economii. Se afișează cu câte o altă însoțitoare de petreceri în fiecare săptămână. Tra-la-la.

Grozav. Reușisem să aleg același tip de individ destrăbălat care ține prima pagină a ziarelor de scandal ca și fostul meu iubit. Dar de data aceasta, Max nu era numai un bine-cunoscut vânător de fuste, ci mai era și un faimos finanțist în investiții de risc, cu care nu mă îndoiam că aveam să mă intersectez nu o dată, în interes de serviciu. Și care mai avea și o înregistrare video cu mine dansând ca o stripteuză în timp ce-mi imaginam capul lui între picioarele mele.

Am gemut din nou:

— O, Dumnezeule!

— Calmează-te. Arăți de parc-ai fi gata să leșini. Ai mâncat ceva de prânz?

— Nu.

— Uite, ești mult înaintea celorlalți, aici. Nu avem decât patru contracte care să necesite o oarecare atenție și, dacă e adevărat ce mi-a povestit Henry despre tine, bănuiesc că le-ai parcurs deja de vreo sută de ori. Chloe nici măcar n-a primit mobilierul pentru biroul ei, asistentul ei nici n-a ajuns la New York, și Bennett n-a mușteluit decât trei oameni, astăzi. În mod clar, nu arde nimic aici ca să necesite atenția ta. Ai destul timp ca să pui frână și să-ți iei ceva de mâncare.

Am tras adânc aer în piept, zâmbindu-i cu recunoștință.

---

5 *Page Six* este pagina bârfelor mondene din ziarul *New York Post*. (*N.t.*)

— Henry te-a pregătit bine.

George fusese angajat ca asistent al lui Henry Ryan, la Ryan Media, după ce terminasem eu masteratul în business și plecasem la o firmă comercială mare. Când Bennett m-a sunat ca să-mi ofere postul de director de finanțe la noua filială, Henry îmi trimisese un e-mail, spunându-mi că, dacă mă alăturam biroului din New York, el avea să se asigure că Bennett mi-l va repartiza pe George, care murea să se mute.

George îmi răspunse tot cu un zâmbet și înclină scurt din cap.

— Henry mi-a spus că ai fi cu neputință de înlocuit și nici măcar să nu încerc. Am ceva de demonstrat.

— Ești uimitor.

— Oh, fato, știu, zise el. Și o socotesc parte a îndatoririlor mele de asistent să te îndrum unde să te duci ca să te simți bine. Prăjituri, vin sau *altele*.

Mintea imediat mi-a zburat la imaginea clubului de sâmbătă, înțesat de lume și vibrând de muzică la volum maxim, voci și bătut din picioare. Din nou, fața lui Max străfulgeră printre gândurile mele, sunetele pe care le scosese când ejaculase, statura lui impresionantă în fața mea, presându-mă de perete, ridicându-mă și lunecând înăuntru și afară.

Mi-am îngropat fața în palme. Acum, că știam cine era și că voia să mă mai vadă? Eram terminată.

George se ridică, ocoli biroul până la mine și mă ridică, sprijinindu-mă.

— Bun. Du-te și ia-ți ceva de mâncare. O să scot contractele Agent Provocateur și o să te poți ocupa de ele când te întorci. Fă o pauză, Sara!

Fără tragere de inimă, m-am dus și mi-am luat poșeta din dulap. George avea dreptate. În afară de petrecerea cu fetele, din urmă cu două nopți, și de nopțile nedormite pe care le pierdusem desfăcându-mi bagajele în noua mea casă, petrecusem cea mai mare parte din timp la birou, încercând să pun lucrurile în mișcare. Mare parte

din cele trei etaje pe care le închiriaserăm în clădirea strălucitoare, de sticlă și oțel, din centrul orașului, erau încă goale și, deocamdată, fără restul departamentului sau al echipei de marketing aici, nu ne puteam îndeplini misiunea: cele mai bune campanii media din lume.

Chloe rămăsese la Ryan Media, când îi părăsisem eu, preluând mai multe conturi la marketing cu Bennett. Dar munca ei extraordinară în enorma campanie Papadakis fusese ceea ce catapultase compania în suprasolicitare și, foarte curând, devenise clar că era nevoie de o nouă filială în New York pentru a administra unele dintre aceste conturi mai mari. Bennett, Henry și Elliott Ryan petrecuseră două săptămâni în oraș, ca să găsească spațiul ideal pentru birou, și atunci fusese inițiat totul: Ryan Media Group avea să aibă un nou sediu, în centrul orașului.

Michigan Avenue din Chicago era aglomerat, dar nici nu încăpea comparație cu Fifth Avenue, Manhattan. Mă simțeam îngropată în nesfârșita rețea a străzilor de uriași arhitecturali și de puhoiul continuu de oameni, trafic și zgomot. Claxoanele urlau în jurul meu și, cu cât stăteam mai mult pe loc, cu atât zgomotul orașului devenea mai asurzitor. Oare trebuia s-o iau la stânga sau la dreapta ca să găsesc micul local chinezesc care-i plăcea lui Bennett? Cum se numea — Grădina Nu-știu-cum? Stăteam în loc, străduindu-mă să-mi regăsesc reperele, în vreme ce un șuvoi de bărbați și de femei de afaceri mă ocolea, despărțindu-se în două pe lângă mine, ca apa în jurul unei pietre care zace tâmp într-o albie de râu.

Tocmai când îmi scosesem telefonul ca să-i dau un mesaj lui Chloe, am văzut o siluetă înaltă, familiară, aplecându-se și intrând pe o ușă de pe partea cealaltă a străzii. Mi-am ridicat privirea, citind numele de pe mica fațadă: GRĂDINA HUNAN.

*

Restaurantul era întunecos, aproape gol, și mirosea nemaipomenit. Nici nu-mi puteam aminti când fusese ultima oară când

mâncasem ceva mai substanțial decât un baton de cereale. Mi-a lăsat gura apă și, pentru o clipă, am uitat că ar fi trebuit să fiu în alertă maximă.

Mă mutasem aici pentru un nou început. Un nou început însemna să-mi pun cariera pe primul loc, *să mă regăsesc* — nu să cad într-o altă relație nenorocită de tip Stepford[6]. Și asta rezolva problema. Da, aveam să-mi iau prânzul în localul acela, dar numai după ce îi spuneam răspicat lui Max că nu trebuia să mai vină niciodată, așa, la locul meu de muncă. Și că faptul că îi dusesem mâna pe sub rochia mea, adineauri, fusese un accident. Un pas greșit. Neintenționat.

— Sara?

Numele meu suna tainic, erotic, cu accentul lui și m-am întors în direcția vocii. Era într-un separeu din colț, privind pe după meniul înalt pe care-l avea în mâini. Îl lăsă jos, în mod clar surprins, dar apoi zâmbi și mi-ar fi plăcut să-l pălmuiesc pentru cât de nervoasă mă făcea să mă simt. Trăsăturile îi erau și mai accentuate în umbrele adânci ale restaurantului. Părea și mai periculos.

M-am dus la masa lui și l-am ignorat când s-a ridicat de pe banchetă ca să-mi facă loc lângă el. Părul îi era tuns scurt, dar lăsat mai lung în creștet. Îi cădea pe frunte când se mișca și aș fi vrut să i-l ating, să văd dacă era la fel de moale pe cât arăta sub conul luminii de deasupra. La dracu'.

— N-am venit aici ca să iau masa cu tine, am zis, îndreptându-mi umerii. Trebuie doar să lămuresc câteva lucruri.

Și-a întins palmele în față.

— Cu toată plăcerea!

Trăgând adânc aer în piept, am spus:

— M-am simțit cel mai bine, din cât e rezonabil să-mi amintesc, cu tine, la club, alaltăieri noapte…

— Asemenea.

6 (Psihologie) Tip de relație de cuplu, în care femeile sunt placide, conformiste și obediente. (*N.t.*)

Am ridicat o mână.

— Dar m-am mutat aici ca să pornesc de la capăt. Am vrut să fac ceva nebunesc și am făcut, dar eu nu sunt așa. Îmi iubesc munca și colegii. Nu pot să-ți permit să intri în biroul meu ca să flirtezi cu mine. Nu pot să mă mai comport așa niciodată, la serviciu.

M-am aplecat și mi-am coborât vocea:

— Și nu-mi vine să cred că ai păstrat filmul ăla.

A avut prezența de spirit să arate căință.

— Îmi pare rău. Chiar am avut intenția să-l șterg.

Sprijinindu-se în coate, se aplecă și adăugă:

— Chestia e că se pare că nu mă pot opri să mă uit la el. Să-l văd mă calmează mai bine decât o porție de whisky. Mai bine și decât cel mai obscen film porno.

O tensiune vibrantă se iscă în pântecele meu și între picioare.

— Și bănuiesc că îți place să auzi asta. Mai bănuiesc și că Panseluța excitată pe care am întâlnit-o la club este o mult mai mare parte din Sara Dillon decât ai vrea tu să crezi.

— Nu e, am clătinat din cap. Și nu mai pot face asta.

— *Asta*, zise el, e doar o masă. Ia loc și stai cu mine.

Nu m-am mișcat.

— Haide.

Oftă încet.

— M-ai lăsat să ți-o trag, sâmbătă, mi-ai băgat mâna pe sub hainele tale, în urmă cu vreo câteva minute, iar acum nu vrei să iei prânzul cu mine. Întotdeauna ții să fii atât de derutantă?

— Max.

— Sara.

Am ezitat încă vreo câteva momente bune, înainte de a mă strecura pe bancheta separeului, alături de el, simțindu-i corpul lung, puternic, radiind căldură lângă al meu.

— Arăți minunat, zise el.

M-am uitat la rochia simplă și neagră pe care o purtam. Picioarele goale se iteau de sub tiv imediat deasupra genunchilor. El își plimbă

un deget de la umărul meu până la încheietura mâinii, iar pielea mea se făcu imediat ca de găină.

— N-am să mai dau buzna în biroul tău așa, zise el, atât de încet, că a trebuit să mă aplec mai aproape de el ca să aud ce spune. Dar vreau să te mai văd.

Am clătinat din cap, uitându-mă la degetele lungi de pe brațul meu.

— Nu cred că e o idee bună.

Când chelnerul s-a oprit la masa noastră, degetele lui Max rămaseră pe mâna mea și, cum eu n-am fost în stare să mă gândesc la nimic de comandat, a ales el pentru amândoi.

— Sper că-ți plac creveții, zise el, surâzând.

— Da.

Mâna lui pe a mea, piciorul atât de aproape lipit de coapsa mea, ce ziceam că vreau? Nu voiam să fiu încontinuu distrasă de o forță ca Max, dar rămâneam incapabilă să mă smulg de pe orbita lui.

— Scuze, sunt un pic preocupată.

Își trecu cealaltă mână de-a curmezișul peste corp și o strecură sub masă. Am simțit atingerea ușoară a degetelor de-a lungul coapsei.

— Preocupată de mine? Sau de muncă?

— În clipa asta, de tine. Dar *ar trebui* să fiu preocupată de muncă.

— Ai destul timp pentru asta. Fac pariu că asistentul te-a trimis să mănânci.

M-am lăsat pe spate, uitându-mă la el.

— Spionezi?

— Nu-i nevoie. Pare să fie băgăreț, iar tu pari să-ți aduci rar aminte să iei masa de prânz.

Degetele lui împinseră poalele rochiei mai sus și mai sus, până la pelvis.

— Asta e-n regulă?

Ultima parte a propoziției o rosti în șoaptă.

Era mai mult decât în regulă, dar inima îmi bătea nebunește, cu un amestec de exaltare și neliniște. Încă o dată îl lăsasem să-mi alunge rațiunea, trimițând-o într-un cotlon întunecat, unde n-o mai puteam găsi.

— Suntem într-un restaurant.

— Știu.

Se strecură pe sub dantela udă a chiloților mei și își lunecă degetele peste clitorisul meu, adâncindu-se în miezul umezelii.

— Doamne, Sara. Mi-ar plăcea să te întind pe masa asta și să te iau *pe tine* drept prânz.

Pentru o clipă, pielea mi se aprinse.

— Nu poți să spui lucruri din astea.

— De ce? Suntem singuri în local, în afară de bătrânul din colț, chelnerul și bucătarul din spate. Nu mă aude nimeni.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu pot să spun lucruri din astea din pricina efectului pe care-l au asupra ta? întrebă el.

Am dat din cap, incapabilă să mai articulez ceva, când își introduse două degete în mine.

— Avem vreo zece minute până când ne sosește mâncarea comandată. Crezi că te pot aduce la orgasm atât de repede?

Nu că n-ar fi avut deja două degete adânc vârâte în mine, dar, din nu știu ce motiv, formulând întrebarea astfel, am devenit hiperconștientă de locul în care ne aflam. Era o tortură, pe de-o parte, să știu ce *ar fi trebuit* să fac într-un restaurant liniștit ca acesta — să-mi beau ceaiul, să-mi mănânc prânzul — și, pe de alta, să vreau să fac ceva complet neobișnuit pentru mine: să-l las pe bărbatul acesta să mă excite cu degetele, când ne aflam într-un loc în care oricine ar fi putut intra și-ar fi putut să ne vadă.

Era aceeași fantezie smintită de la club, repetându-se aidoma: posibilitatea de a fi prinsă cu acest bărbat frumos, străin, sau de a scăpa neobservați.

A început să-și plimbe degetul mare în cercuri mici, dar ținându-le pe celelalte înfipte adânc, imobile. Brațul abia i se mișca deasupra mesei, dar dedesubt, unde fața de masă ne acoperea, se pregătea o explozie.

Mă uitam la brațul lui, la cămașa care i se ivea de sub mâneca sacoului, și îl puteam simți studiindu-mi fața, urmărind fiecare gură de aer pe care o luam, fiecare gâfâit și fiecare tendință de a-mi mușca buza ca să mă împiedic să scot vreun sunet. Atingerea lui încrezătoare, fermă, îmi provocă o durere grea între picioare și m-am împins în el, voind mai mult și cumva mai dur. Undeva, o farfurie se sparse pe podea, dar Max, gemând ușor numele meu, eclipsă imediat zgomotul.

Chelnerul nostru apăru din bucătărie și porni spre noi.

— Uită-te la tine, zise Max, aplecându-se ca să mă sărute pe gât, imediat sub ureche.

Răsuflarea îi era caldă pe pielea mea, iar în mine se ducea o luptă, pe de-o parte, să mă concentrez la atingerile lui și, pe de alta, să mă agit din cauza omului ce traversa sala spre masa noastră. Combinația dintre atingerile lui și teama de a fi prinsă aproape că m-a făcut să mă pierd cu firea.

De parcă ar fi știut, Max murmură:

— Nimeni de aici nu știe că ești gata să-ți dai drumul în palma mea.

Mă așteptam să înceteze, să-și pună mâinile pe masă, dar Max doar și-a oprit mișcările degetului mare, când chelnerul a ajuns la masa noastră și i-a reumplut paharul cu apă. Gheața scotea clinchete lovindu-se pahar, iar o picătură de condens a alunecat de pe margine pe fața de masă, pălind și apoi crescând din ce în ce mai mult, pe măsură ce mai multe picături se scurgeau. Parcă și paharul se topea odată cu mine. Pe deasupra mesei, s-ar fi zis că Max întinsese mâna peste corpul lui și o pusese pe piciorul meu. Își trecu degetul mare peste clitorisul meu o dată, iar eu am icnit, cu răsuflarea tăiată.

— Mâncarea dumneavoastră va fi gata într-un minut, zise chelnerul cu un zâmbet amabil.

Max își apăsă puternic degetul mare pe clitorisul meu și mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru, ca să nu strig de-a dreptul. El i-a zâmbit chelnerului.

— Mulțumim.

Chelnerul s-a întors și a plecat, iar când Max s-a uitat la mine, cu o maliţiozitate abia ascunsă, o ușurare amețitoare s-a amestecat cu un vag fior de dezamăgire și am simțit că mă topesc toată în mâinile lui.

— Asta e, șoptind el, balansându-și palma apăsat pe mine, strecurându-și și al treilea deget înăuntru.

Cu aceasta, m-a împins spre fericita limită a durerii și m-am simțit indecentă, de parcă aș fi făcut ceva irevocabil obscen, însă el doar mă privea cum îmi doream cu disperare mai mult de atât.

— Oh, futu-i, Sara. Asta e.

Mi-am înfipt unghiile în perna de piele a banchetei de sub mine și el, riscând să fie observat, a început să pompeze ritmic cu degetele, legănându-și umerii. Capul mi-a căzut pe spătar și am lăsat să-mi scape un geamăt cât am putut de stins, complet disproporționat față de zguduitorul orgasm care-mi răvășea corpul.

— O, Doamne, am gemut, când el l-a prelungit, împingându-și degetele încă și mai adânc.

Mi-am întors capul și mi-am îngropat fața în umărul sacoului său, ca să-mi înăbuș strigătul.

El a încetinit și s-a oprit, mi-a sărutat tâmpla și apoi și-a scos degetele. Ridicându-și mâna de sub masă, și-a apăsat degetele pe gură o dată, scurt, înainte de a și le șterge pe șervet.

Iar apoi și-a lins buzele, cu ochii la mine.

— Limba ta are gust de zahăr, dar păsărica ta are un gust mai bun.

S-a aplecat și m-a sărutat adânc.

— Vreau să fie mădularul meu în tine, data următoare.

Da, te rog.

Doamne, cine era femeia asta care-mi poseda creierul? Pentru că și eu voiam același lucru. Chiar și după ceea ce tocmai îmi dăruise, îmi venea să mă sui la el în poală și să-l iau în întregime înăuntru.

Mai înainte ca șirul acesta al gândurilor să mă bage într-o și mai mare încurcătură, am auzit semnalul de mesaj al telefonului din poșetă. L-am scos: Bennett.

M-AM ÎNTORS DE LA ÎNTÂLNIREA MEA. HAI SĂ DISCUTĂM LA 2.

Ceasul de pe telefonul meu arăta unu patruzeci și cinci.

— Trebuie să plec.

— Începe să fie un obicei, Sara. Tu vii,[7] tu pleci.

I-am răspuns cu un zâmbet, pe jumătate sincer, pe jumătate rușinat, dar când s-a întors chelnerul cu mâncarea noastră, am lăsat o bancnotă de douăzeci pe masă și i-am cerut să pună porția mea la pachet.

— Mi-ar plăcea să-mi dai numărul tău, zise Max, îndesându-mi banii la loc în poșetă.

— Categoric nu, am râs eu.

Habar n-aveam cum mi se dăduse planul peste cap. Okay, asta era o minciună, știam exact cum se dăduse peste cap — el începuse prin a-mi șopti, cu accentul ăla al lui sexy, apoi mă excitase cu degetele —, dar aveam atâta minte cât să nu mă încurc cu Max. În primul rând, pentru că era un ușuratic și în niciun caz nu voiam să mai merg pe drumul ăsta din nou. Și-n al doilea, slujba mea. Trebuia să fie pe primul loc.

— Până la urmă, tot o să-l obțin de la Ben, știi. Ne cunoaștem de mult.

— Bennett n-o să ți-l dea fără acordul meu. Foarte puțini sunt cei ce vor să-l pocnească pe fostul meu iubit mai mult decât mine, dar Bennett e unul dintre ei.

L-am sărutat pe Max pe obraz, plăcându-mi asprimea bărbii lui, și m-am ridicat.

— Mulțumesc pentru aperitiv. Șterge filmul.

7 Joc de cuvinte în engleză: „Ai orgasm și apoi pleci".

— Mă mai gândesc, dacă accepți să mai ieși cu mine, răspunse el, cu zâmbetul sclipindu-i în ochi.

Am ieșit și am traversat Fifth înapoi, făcând eforturi să-mi șterg zâmbetul de pe față.

Patru

La trei zile după ce îi dădusem un orgasm în loc de prânz, nu eram mai puțin obsedat.

— Deci pe cine aduci diseară? mă întrebă Will absent, cu ochii pe numărul din *Times*, împăturit, din mâna lui.

Pe drumul înapoi de la croitor la birou nu vorbiserăm până în momentul acela, liniștea fiind întreruptă numai de zgomotul motorului și de ocazionalul claxon al vreunei mașini sau al vreunui strigăt de pe stradă. Am continuat să răsfoiesc dosarele pe care le adusesem cu mine — fotografii de la o nouă expoziție din Queens — și i-am răspuns:

— Vin singur, de fapt.

Și-a ridicat capul.

— Nu ai o însoțitoare?

— Nu.

Mi-am aruncat privirea spre el, la țanc ca să-i văd sprâncenele ridicate a mirare.

— Ce-i?

— De cât timp ne cunoaștem noi doi, Max?

— De vreo șase ani, cred.

— Și în toți anii ăștia, ai participat vreodată la un eveniment social fără o însoțitoare?

— Pe cuvânt dacă-mi amintesc.

— Am putea verifica la redacția *Page Six*. Pariez că ei ar ști exact, zise el sec.

— Foarte amuzant.

— E neobișnuit, atâta tot. E cel mai mare eveniment al nostru din an și tu nu ai însoțitoare.

— Nu văd de ce-ar conta, hm?

El râse.

— Tu vorbești serios acuma? „Cu cine se întreține Max Stella?" este unul dintre primele lucruri pe care le întreabă oamenii când se află la o petrecere ca asta.

— Îmi place cum mă portretizezi în tușe groase ca vânător de fuste, în contrast cu tine, integru și virtuos.

— O, dar n-am zis nimic despre a fi virtuos, spuse el, peste ziar. Doar sugerez că oamenii s-ar putea întreba dacă te întâlnești cu cineva acolo, asta-i tot.

M-am întors la dosarele mele, în timp ce cugetam la asta. Adevărul e că nu invitasem nicio femeie pentru strângerea de fonduri. Nu invitasem nicio femeie, pentru că nu mă mai interesa niciuna.

Ceea ce era ciudat. Poate că Will avea dreptate. De când o întâlnisem pe Sara, celelalte femei mi se păreau previzibile și banale.

*

Will avusese dreptate și când spusese că Gala Caritabilă Stella & Sumner era evenimentul nostru cel mai de seamă din timpul verii. Se ținea la Muzeul de Artă Modernă și toată lumea care era cineva în New York avea să fie prezentă. Cu dans, masă și licitația fără strigare

care urma, reușeam să strângem sute de mii de dolari, în fiecare an, pentru o fundație pediatrică de cancer.

Cerul, amenințător după-amiaza, se limpezise, dar în aer încă mai plutea mirosul de furtună, când mașina mea s-a oprit la baricadele din fața muzeului. Un valet mi-a deschis portiera și am coborât, stând o clipă în loc să-mi închei nasturele smochingului. Numele mi-a fost strigat din diverse direcții, pocnetele și blitzurile aparatelor de fotografiat au erupt din zona presei ca o mică furtună cu fulgere.

— Max! Unde ți-e partenera?

— Max, o fotografie rapidă! Repede, aici!

— Ceva adevărat despre o donație Smithsoniană?

Am zâmbit și am pozat pentru fotografi, apoi, făcându-le cu mâna, am intrat. Mă simțeam ca trecut pe pilot automat, bucuros că ținusem presa în afara evenimentului din seara aceasta. Pur și simplu, nu aveam energia necesară.

Oaspeții erau îndrumați să treacă prin muzeu și să iasă în grădină, unde avea să se țină cea mai mare parte a petrecerii și unde mulțimea oamenilor bine îmbrăcați socializa, bând cocteiluri și șampanie, discutând afaceri sau unii despre alții sau despre cine se întâmpla să fie bârfa zilei. O serie de corturi albe fuseseră montate, fiecare dintre ele luminat de dedesubt cu mănunchiuri de lumini strălucitor colorate. O orchestră era așezată la un capăt al grădinii, iar în partea cealaltă, o cabină de DJ, pentru finalul petrecerii.

Aerul era greu și umed, iar noaptea mi se lipea de piele aproape neplăcut. Am traversat către un șir de mese mari, cu fețe de masă albe și pline de cristaluri. Întinzând mâna după o cupă de șampanie, am simțit pe cineva apropiindu-se.

— Perfect, ca de obicei, Max. Te-ai întrecut pe tine însuți.

M-am întors surprins și l-am văzut pe Bennett lângă mine.

— E oribil de cald aici, dar asta e, am zis eu, făcând apoi semn din cap spre băuturile pe care le ținea în ambele mâini. Ai venit cu Chloe, bănuiesc.

— Iar partenera ta este…

— Azi zbor singur, i-am răspuns. Îndatoriri de gazdă și așa mai departe.

Bennett râse, ducându-și paharul la buze. Nu comentă, dar era imposibil să-mi scape modul în care ochii priviră peste umărul meu.

M-am întors la timp pentru a le vedea pe Chloe și Sara întorcându-se de la toaletă. Sara arăta amețitor, într-o rochie verde-pal, împodobită cu mărgele care-i acopereau corsetul și se prelungeau pe fustă. Sandale argintii cu tocuri înalte i se zăreau de sub poalele rochiei.

Mi-a luat un moment până să pot vorbi.

— A venit aici cu cineva, Max.

M-am întors și m-am holbat la Bennett, după care m-am uitat în jur, pe lângă noi, încercând să-mi dau seama cu cine ar fi putut veni.

— Da? Cu cine?

— Cu mine.

— Stai, ce? Exclus.

— Cristoase, glumesc. Uite ce față ai făcut!

Își frecă bărbia și îi făcu semn cu mâna, degajat, cuiva din partea cealaltă a meselor, iar mie pe bună dreptate mi-a venit să-i trag una.

— Max, zise el, cu glasul coborât și serios, acum. Sara este cea mai bună prietenă a lui Chloe și un important membru al echipei. Am încredere în simțul tău de afaceri mai mult decât în al oricui altcuiva, dar trecutul tău cu femeile nu e tocmai imaculat. Sunt ultima persoană care să arate pe alții cu degetul, crede-mă, dar nu face nimic prostesc.

— Calmează-te. Doar nu-ți închipui că plănuiesc s-o iau pe sus la o hârjoană prin garderobă sau mai știu eu ce.

— N-ar fi prima oară, zise el cu un zâmbet, golindu-și paharul.

— Nici pentru tine, colega, i-am răspuns.

Bennett arătă cumva ușurat când l-am lăsat singur la masă și, pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit aproape vinovat că îl mințisem. Adevărul este că, deși voiam s-o iau pe Sara pe sus până

la cea mai apropiată garderobă, voiam, de asemenea, un moment doar s-o privesc.

Mi-am făcut loc printre invitați, traversând grădina, strângând câteva mâini și mulțumind altora pentru donațiile lor, păstrând-o pe Sara în vederea periferică, în timp ce înaintam. M-am oprit la marginea marelui nud sculptat de Lachaise și am urmărit-o de la distanță, captivat de cât de frumoasă era în seara aceasta.

Rochia ei lungă și mulată îi punea perfect în evidență fiecare rotunjime și i le scotea în relief pe câteva dintre preferatele mele.

Mi-am amintit de felul în care arătase în seara aceea, pe ringul de dans, fantastică în rochia ei prea scurtă și cu tocurile prea înalte, și am comparat-o cu femeia sofisticată de aici, din seara aceasta. Putusem să-mi dau seama, chiar de atunci, că fusese cu totul străin de caracterul ei ceea ce făcuserăm noi. Dar nu cred că înțelesesem exact cât de mult, până în seara asta. Era echilibrată și delicată… totuși, totuși! Mai era și altceva, o cutezanță neglijată, sub înfățișarea ei exterioară imaculată.

Ochii mi s-au plimbat pe linia gâtului ei și peste clavicule, și m-am întrebat ce purta pe sub rochie. M-am întrebat ce provocase ipostaza femeii care și-o trăsese cu mine la un perete, într-un club plin.

Eram foarte sigur că Bennett nu glumise când mă prevenise să stau departe de Sara. Sau că logodnica lui l-ar fi castrat — și pe mine, de asemenea —, dacă ar fi aflat. Bennett, evident, își dăduse seama că aveam mai mult decât un interes accidental pentru Sara, însă era neclintit ca stânca. Totuși, în pofida protestelor lui, nu s-ar fi amestecat niciodată, dacă așa ar fi vrut Sara.

Dar Chloe — cu ea era cu totul altă poveste. Părea prea ageră, privirea ei era prea cunoscătoare. Nu știam prea multe despre viitoarea doamnă Ryan, dar eram sigur că, dacă Bennett își întâlnise în sfârșit perechea, nu voiam să-i fiu antipatic.

În ciuda acestor considerente, îmi plăcea mult acest mic joc pe care se părea că îl jucam Sara și cu mine.

*

Când orchestra a început să interpreteze o melodie mai lentă, am privit cum vreo câțiva invitați s-au scuzat din cercurile lor și au îndrăznit să păşească în ringul de dans. Am ocolit pe la marginea grădinii, ajungând în spatele Sarei și bătând-o pe un umăr gol.

Se întoarse și zâmbetul îi pieri de pe față când mă văzu.

— Ei, și eu mă bucur că te văd, i-am zis.

Sara luă o înghițitură zdravănă din cupa ei de șampanie, înainte să-mi vorbească.

— Cum vă simțiți în seara asta, domnule Stella?

Domnule Stella, zău? Am zâmbit.

— Deduc că te-ai interesat puțin despre mine. Înseamnă că ți-am făcut o impresie puternică.

Ea îmi întoarse un zâmbet politicos.

— O căutare rapidă pe Google îi oferă unei fete informații din belșug.

— Nu ți-a spus nimeni vreodată că internetul e plin de bârfe și de zvonuri false?

Am făcut un pas mai aproape de ea, atingându-i în trecere brațul cu dosul degetelor. Era catifelat și neted și am observat că s-a înfiorat, căci i s-a făcut pielea de găină.

— Arăți fenomenal în seara asta, apropo.

Ea mă cântări din ochi. Exact când se dădea înapoi, punând un pic de distanță între noi, murmură:

— Nici tu nu arăți rău.

Am mimat șocul.

— Tocmai mi-ai făcut un compliment?

— Probabil.

— Ar fi păcat pentru amândoi, după ce ne-am gătit așa, să nu facem un dans. Nu ești de aceeași părere?

Sara aruncă o privire prin grădină, iar eu am adăugat:

— Numai un dans, Panseluță.

Ea-și goli paharul și-l așeză pe tava unui chelner în trecere.

— Numai un dans.

Punându-mi o mână mai jos de talia ei, am condus-o într-un colț mai puțin luminat al ringului de dans.

— Mi-a făcut plăcere prânzul nostru, deunăzi, i-am spus, luând-o în brațe. L-am putea repeta. Poate cu un meniu ușor diferit?

Ea zâmbi afectat și se uită dincolo de mine.

I-am tras corpul mai spre mine, reușind să-i produc acea cută mică pe frunte pe care începusem s-o plac atât de mult.

— Deci cum găsești New Yorkul?

— Diferit, răspunse ea. Mai mare. Mai zgomotos.

Își înclină capul, în sfârșit uitându-se la mine.

— Bărbații sunt un pic băgăreți.

Am râs:

— O spui de parc-ar fi un lucru rău.

— Presupun că asta depinde de bărbat.

— Dar bărbatul *de față*?

Ea-și întoarse ochii, zâmbind din nou politicos. Am descoperit cu uimire că Sara se purta ca o femeie care era foarte obișnuită să fie privită în public.

— Uite, sunt măgulită de atenția ta, Max. Dar de ce ești atât de interesat de mine? Nu putem să fim de acord că ne-am simțit bine împreună și să încheiem așa?

— Îmi placi, am zis, ridicând din umeri. Și îmi cam place perversitatea ta.

Ea râse:

— Perversitatea mea? Pe-asta n-am mai auzit-o până acum.

— Ei bine, păcat. Spune-mi, când ai fantezii, la ce te gândești? La sexul blând și tandru, într-un pat?

Ea își ridică ochii spre mine cu un licăr de provocare în ei.

— Uneori, da.

— Însă fanteziile astea sunt și despre a fi excitată într-un restaurant, unde te-ar putea vedea oricine?

M-am aplecat, șoptindu-i continuarea la ureche:

— Sau futută într-un club?

Am simțit cum înghite în sec, tremurând un pic, înainte de a se îndrepta, punând o distanță social acceptabilă între noi.

— Uneori, bineînțeles. Cine nu are fantezii din astea?

— Cam multă lume nu le are. Ba chiar mulți dintre cei care le au nu le pun în practică.

— De ce ești atât de obsedat de asta? Sunt sigură că ai putea să-ți îndrepți zâmbetul ăla spre oricare femeie de aici și s-o iei în orice încăpere din muzeul ăsta.

— Pentru că, din păcate, nu vreau nicio altă femeie de aici. Tu ai devenit o adevărată enigmă pentru mine. Cum poți adăposti un asemenea paradox în ochii ăștia mari și căprui? Cine a fost femeia aceea care și-a tras-o cu mine în fața tuturor oamenilor de acolo?

— Poate că am vrut doar să văd cum e când faci ceva atât de nebunesc.

— Și e extraordinar, nu-i așa?

N-a mai avut nicio ezitare când s-a uitat la mine, de data asta.

— Da. Însă, ascultă… adăugă, făcând un pas înapoi.

Brațele mi-au căzut pe lângă corp.

— Nu mă interesează să fiu jucăria nimănui, acum.

— Cred că eu îți ceream să fiu jucăria ta.

Clătinând din cap, se strădui să-și rețină un zâmbet și-și ridică ochii la mine.

— Încetează cu drăgălășeniile.

— Ne întâlnim la etaj.

— Ce? Nu.

— Sala de bal adiacentă toaletelor. Cum urci scările, la dreapta.

M-am apropiat un pas, apoi i-am sărutat obrazul ca și cum i-aș fi mulțumit pentru dans.

Am lăsat-o acolo, exact când muzica se oprea și se anunța că masa avea să fie servită înăuntru, urmată imediat de licitație. Mă întrebam ce avea să facă. Dacă avea să riște să i se observe lipsa, dacă și ea simțea același flux de adrenalină pe care-l simțeam eu.

Murmurul conversațiilor crescu, iar eu am ieșit din aerul umed al nopții, intrând în muzeul cu aer condiționat. Am urcat treptele largi și am mers agale pe hol până în sala mare de bal, neluminată. Vocile s-au stins când am închis ușa în urma mea, lăsând-o numai un pic crăpată.

Am așteptat înăuntru o clipă, ascultând sunetele înăbușite ale petrecerii care continua la parter și afară, și am ciulit urechea să fiu sigur că eram cu adevărat singur în sala întunecată.

Păream doar clientul ocazional, ce străbătuse holul acoperit cu mochetă și intrase în sala de bal ca să dea niște scurte telefoane sau ca să caute toaletele. Fiecare sunet pe care îl făceam parcă reverbera în ecou pe hol; pantofii mei răsunau pe parchet, în timp ce aruncam o privire la decor. Încăperea era mai mult lungă decât lată, iar prin ferestrele înșirate pe latura lungă străluceau luminile orașului și pătrundea vuietul traficului intens de pe străzile de dedesubt. Pe latura scurtă, de-a lungul peretelui din capătul îndepărtat, se afla o masă dreptunghiulară, parțial ascunsă de un paravan împodobit. Altminteri, sala era complet goală. M-am dus până la masă și m-am sprijinit de ea, în spatele paravanului, încă și mai greu de a fi văzut din ușă, așteptând.

La mai bine de cincisprezece minute după ce o părăsisem pe ring — și când aproape că renunțasem să mai aștept —, fâșia de lumină ce pătrundea prin ușă s-a lățit și s-a întins pe podea. Prin paravan, am privit conturul trupului ei, luminat din spate de becurile de pe hol. Știam că, în întuneric, rămâneam nevăzut pentru ea, așa că m-am folosit de prilej ca s-o privesc cum cercetează încăperea. Îmi imaginam cum îi zvâcnea pulsul pe gât, de nervozitate și emoție. Ieșind de după paravan, m-am arătat, în sfârșit, ca o siluetă proiectată pe fundalul luminilor orașului.

Ea a traversat încăperea, cu ochii la mine, micșorând încet distanța dintre noi. Expresia ei era greu de deslușit în lumina scăzută și am așteptat să vorbească ea prima, să-mi spună să mă duc la dracu' sau să-mi ceară să i-o trag din nou, însă ea n-a zis nimic. S-a oprit la

numai câțiva centimetri de mine, șovăind doar o clipă, înainte de a mă apuca de revere și a mă trage spre ea.

Buzele îi erau calde, insistente și aveau gust de șampanie. Mi-am închipuit-o golind repede un pahar, sperând să capete curaj ca să urce până aici și să facă exact ce făcea. La gândul acesta am gemut și ochii mi s-au închis, în timp ce ea își deschise gura pentru mine, cu capul lăsat pe spate, împingându-și limba peste a mea. I-am cuprins sânul cu o mână, strângându-i tare șoldul cu cealaltă.

— Scoate-ți asta, zise ea, bâjbâind cu degetele pe la cravata mea, trăgând de nasturi.

M-am dat înapoi cu spatele și cu ea în brațe, descheindu-i fermoarul rochiei, privind cum îi alunecă de pe corp la picioarele ei, pe podea. Era complet goală pe dedesubt.

— Ai fost așa tot timpul? am întrebat-o, luându-i un sfârc în gură și ridicându-mi ochii spre fața ei.

Ea a dat din cap, buzele i s-au întredeschis, în timp ce-mi răvășea părul cu amândouă mâinile și șoptea cuvinte ca *mai mult,* și *cu dinții,* și *te rog.* Am ghidat-o să se așeze pe masă, apucând-o apoi din spatele genunchilor și trăgând-o spre margine.

Mi-am lăsat degetele să coboare peste coastele ei, peste abdomenul plat. I-am căutat privirea, ridicând o sprânceană și mângâindu-i tocurile sandalelor.

— Mă gândesc să le lăsăm pe-astea la locul lor, am zis și m-am uitat la corpul ei gol.

Era perfectă: piele catifelată, sâni spectaculoși și sfârcuri roz, întărite.

Aplecându-mă peste ea, am trasat cu limba o linie de la gâtul ei până la sâni, apăsând cu degetul mare o vânătaie abia vizibilă, aparent făcută de mine, sâmbătă, când îi supsesem pielea.

— Pariez că te-ai uitat la asta în fiecare zi, am spus, admirându-mi opera, apăsând o idee mai tare.

— Prea multă vorbă, zise ea, descheindu-mi cămașa. Prea multe haine.

Mi-am trecut ușor dinții peste sfârcul ei, sugându-l, suflând peste vârful întărit.

— Atinge-mă, am zis, apăsându-i palma pe mădularul meu.

Ea m-a strâns și capul mi-a căzut pe umărul ei.

Mâinile îi tremurau când mi-a descheiat pantalonii, trăgându-i grăbit în jos de pe șolduri. Se lăsă pe spate, pe masă, corpul i se întinse, umbrele adunându-se în adâncitura claviculei, între curbele sânilor ei.

— Max, șopti ea, cu ochii întredeschiși, îndreptați spre mine.

— Mmm?

Eram distras de gâtul ei, de sâni, de mâna strânsă pe mădularul meu.

— Ai un aparat de fotografiat?

Cum reușea? Cum putea cineva atât de stăpânit, atât de natural rafinat, să-și abandoneze complet frâiele acestea? Mi-am dus mâna în buzunarul smochingului — care încă îmi atârna descheiat pe umeri — și am scos telefonul, ridicându-l să-l vadă.

— Ăsta e bun?

— Vrei să faci poze cu noi?

Am clipit, apoi am clipit din nou, să-mi revin. Glumea?

— Futu-i! Bineînțeles.

— Fără fețe.

— Firește că nu.

O clipă de tăcere se scurse, amândoi chibzuind la ce aș putea face cu gadgetul din mâna mea. Ea voia fotografii cu ceea ce făceam noi. Mă amețea revelația că și pe ea o excita lucrul ăsta tot atât de mult ca pe mine. Puteam vedea dovada în pulsul care-i bătea nebunește pe gât, în luciul febril din ochii ei.

— Nimeni altcineva nu le vede, adăugă.

Am zâmbit.

— Nu mă încântă ideea de a împărți vreo parte din tine cu altcineva. Firește că nu le mai vede nimeni.

S-a lăsat pe spate și am ridicat telefonul, îndreptându-l asupra ei. Primul cadru a fost cu umărul ei. Al doilea, cu mâna ei pe sân și sfârcul

prins între degete. Un mic geamăt i-a scăpat de pe buze când mi-am plimbat mâna în sus pe coapsa ei, ca să i-o strecor între picioare.

Pe hol au răsunat voci, scoțându-ne din ungherul nostru întunecat și aruncându-ne înapoi în realitatea locului în care ne aflam și la conștientizarea că amândoi trebuia, în cele din urmă, să ne întoarcem la parter. Mi-am întins un prezervativ pe toată lungimea și am dus mâna ca să-mi apăs degetul mare pe gura ei, vârându-l înăuntru.

Ea a răspuns fără cuvinte, încolăcindu-și picioarele peste șoldurile mele și încercând să mă tragă mai aproape. M-am privit pătrunzând în ea, exact în clipa în care ușa sălii de bal se deschise cu un scârțâit.

Ca și mai devreme, lumina de pe hol a pătruns în încăpere, filtrată de paravan și pictându-i torsul cu panglica sa. Ea și-a ținut răsuflarea, dar eu nu m-am oprit, ci i-am ridicat bărbia și i-am făcut semn să nu scoată niciun sunet, împingându-mă din nou în ea. Fierbințeala s-a răspândit din mădularul meu în sus, pe șira spinării, când am simțit-o împrejurul lui.

Ea a strâns din ochi și atunci am apucat-o cu putere de șolduri, ca să am sprijin, împingându-mă în ea mai cu putere, trăgând-o pe masă mai spre mine. Lumina orașului era slabă, doar atât cât să fac o captură foto senzuală, întunecată, a mâinii mele pe pielea ei. Niște pași s-au auzit traversând sala spre fereastră, iar picioarele ei s-au încleștat în jurul meu, parcă încercând să mă împiedice să mai ies.

I-am privit sfârcurile întărite, buzele deschise de excitație. *Nicio grijă*, am gândit, cu un zâmbet. *Nu mă opresc.*

Mișcările mele erau scurte și i-am cuprins sânul, ciupindu-i sfârcul.

— E cineva chiar aici, cu noi, i-am șoptit, aplecându-mă să-i sărut gâtul și desfătându-mă cu ritmul nebunesc al pulsului ei sub buzele mele. Ne-ar putea vedea, dacă ar vrea.

Și-a ținut respirația și am ciupit-o din nou, mai violent, de data asta.

— N-o să ies. Nu vreau decât să pătrund și mai adânc.

— Mai tare, mă rugă ea, în șoaptă.

— Cu mâna sau cum te penetrez acum?

— Ambele.

Am înjurat, cu gura lipită de pielea gâtului ei.

— Ești o desfrânată, știi asta?

Gura i se deschise într-o exclamație mută, iar eu m-am înfipt cu putere în ea, dorindu-mi să ajung cumva mai în adânc. I-am simțit abdomenul încordat sub al meu, ridicându-și bazinul cu mai mare insistență. Futu-i, era caldă, lunecoasă și, dacă nu atingea orgasmul curând, aveam să ejaculez înaintea ei. Din fericire, cu un scâncet, și-a înfipt unghiile dureros în umărul meu, corpul i s-a încordat tot, apoi și-a dat drumul. Mă simțeam amețit, euforic, de parcă ceva înăuntru era gata să explodeze.

Pașii s-au întors, sunetul lor s-a apropiat, pentru a se opri exact de partea cealaltă a paravanului. Mi-am simțit propriul orgasm dând buzna prin mine, incandescent și destul de puternic cât să mă facă să văd stele. Vederea mi s-a întunecat când am împins o ultimă oară, îngropându-mi capul în gâtul ei, lăsându-mă dus de val, pierdut pentru oricare altă senzație, în timp ce ejaculam adânc în ea.

Apoi a urmat tăcerea, momentul colectiv când amândoi ne forțam să ne înfrânăm răsuflările gâfâite și nimeni nu îndrăznea să miște.

Am devenit vag conștient de zgomotul respirației de imediat dincolo de paravan, de încremenirea cuiva care pândea. Asculta. Am întors capul și am văzut-o pe Sara, cu ochii mari, strângând puternic în dinți de buza de jos. A trecut un moment, apoi încă unul, înainte ca pașii să se îndepărteze și lumina să ne mângâie din nou corpurile asudate, când ușa s-a închis.

Cinci

Luni dimineață, am găsit-o pe Chloe în biroul ei, dintr-odată ticsit, uitându-se pe fereastră. Îi sosiseră, în sfârșit, mobilierul și toate cutiile, iar din faptul că ea se învârtea, bombănind, în sus și-n jos prin încăpere, am înțeles că era mai mult decât copleșită de perspectiva despachetării.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a weekendului oscilând între agonia și extazul rememorării a ceea ce făcusem la strângerea de fonduri și izbutisem, cu eforturi, să îmi opresc mintea de a mai derula filmul evenimentelor, ca să analizez foarte atent ce spuneau faptele mele despre mine. Stătusem trează, sâmbătă, până la miezul nopții și, din nefericire, terminasem de studiat toate contractele și facturile de care urma să mă ocup săptămâna asta. În afară de dat câteva telefoane, nu aveam nimic de făcut și, zilele astea, o Sara fără nimic de făcut nu era un lucru bun.

— Ai nevoie de ajutor?

Chloe râse, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Nici nu știu de unde să încep. Tocmai am terminat de despachetat și aranjat în apartamentul nostru. În plus, mă simt de parcă am împachetat toate chestiile astea adineauri.

— Începe cu raftul de cărți. Eu nu mă simt niciodată organizată până nu văd șirurile de cărți aliniate frumos.

Dând din umeri, s-a ridicat de pe canapea și s-a strecurat anevoie până la niște cutii stivuite la un perete.

— Te-ai simțit bine la MoMA?

Am deschis o cutie cu rechizite și am scos un cutter de tăiat cartoane.

— Desigur.

Am simțit-o că se uită la mine, atenția ei prelungită înghiontindu-mă în jumătatea de față dinspre ea. Probabil ar fi trebuit să dezvolt, dar mintea mi se blocase complet, căutând zadarnic ce aș mai fi putut spune. Ce altceva se întâmplase? Sosiserăm. Gustaserăm câteva *hors d'oeuvres*. Max și cu mine dansaserăm, apoi eu îi cerusem să facă fotografii, în timp ce mă pompa pe o masă.

Până când mi-am amintit de restul — dineul pe care îl rataserăm, licitația fără strigare la care el se dusese să asiste, frumoasa grădină în care evadasem după… *întâlnirea* noastră, trecuse deja prea mult ca să suplimentez răspunsul dintr-un singur cuvânt.

— Bine, zise ea și i-am deslușit zâmbetul atotcunoscător din voce. Mă bucur că te-ai hotărât să vii. Max și Will se pare că organizează așa ceva în fiecare an și strâng o mulțime de bani, în scopuri caritabile. După părerea mea, e uimitor.

— Uimitor, am murmurat aprobator, amintindu-mi de Max în smoching.

Dumnezeule mare și bun, bărbatul ăsta era născut pentru smoching. De asemenea, arăta fenomenal și pe jumătate dezbrăcat.

M-am uitat pe fereastră, amintindu-mi răsuflarea lui fierbinte și gâfâită pe gâtul meu.

„N-o să ies", mârâise el, întinzând o mână uriașă peste sânii mei. „Nu vreau decât să pătrund și mai adânc."

Sânii mei nu sunt mici, dar dimensiunea mâinii lui mă făcuse să par pirpirie, ca și cum ar fi putut să mă zdrobească și să mă rupă în două. În loc de a fi înfricoșată, îmi desfăcusem picioarele mai larg, primindu-l cu bucurie mai adânc.

„Mai tare."

Se dăduse puțin înapoi, ca să se uite la mine.

„Cu mâna sau cum te penetrez acum?"

„Ambele", am mărturisit, iar el s-a aplecat iarăși spre gâtul meu, mușcându-mă.

M-am trezit gândindu-mă la fotografiile pe care le făcuse și m-am înfiorat ușor. Încercam să nu mi-l imaginez uitându-se la ele. Poate chiar masturbându-se când le privea…

Chloe își drese glasul și scoase câteva periodice dintr-o cutie. Am clipit să revin pe pământ și m-am uitat în jos, la ziarele din fața mea. *Doamne, de unde apăruseră toate astea?*

— Te-am văzut vorbind cu Max, spuse. Voi doi ați dansat, să zic, vreo trei melodii în șir. Aseară ai făcut cunoștință cu el?

Putea citi gândurile? *Ce mama dracului, Chloe?*

Nu mi-am ridicat ochii, ci am mormăit:

— Mda, tocmai ne-am cunoscut la… — am fluturat din mână — chestia aia de vineri.

— E superb, zise ea.

Ghiont. Ghiont.

Îi puteam simți privirea insistentă asupra mea. Chloe era cel mai puțin subtil jucător de pocher din lume. Arunca o aluzie precum un avion de vânătoare bombele.

— Nu crezi că e superb?

În sfârșit, m-am uitat la ea și i-am răspuns, exasperată:

— Las-o baltă! N-am să leșin că vrei tu pentru Max Stella. Pare simpatic, atâta tot.

Ea râse și îndesă câteva cărți pe raft.

— Bine. Voiam doar să mă asigur că n-ai căzut sub vraja lui. Aparent, e un tip grozav, dar, da, fără îndoială e un libertin. Cel puțin e cinstit în privința asta, totuși.

M-a privit vreun minut, iar eu am făcut eforturi să nu reacționez. Era o împunsătură meritată la adresa lui Andy, genul de lucru pe care mi l-ar fi putut spune peste un an sau doi și amândouă am fi râs, iar eu aș fi replicat: „Știu asta, da?"

Însă, acum, cuvintele ei doar s-au dizolvat într-o tăcere stânjenitoare.

— Scuze, îngăimă ea. Moment nepotrivit. Știai că Max și Bennett au fost împreună la aceeași școală?

— Da, mi-a pomenit ceva despre asta. N-am știut că Bennett a făcut colegiul în Anglia.

Ea dădu din cap.

— La Cambridge. Max a fost și colegul lui de apartament, din prima lor zi acolo. Bennett nu mi-a povestit prea multe, dar și ce mi-a povestit…

Lăsă fraza neterminată, clătinând din cap, și își reîndreptă atenția spre cărțile din fața ei.

Eu ar fi trebuit să rămân rece, complet lipsită de interes pentru toate lucrurile astea, nu-i așa? Prin urmare, mi-am studiat degetul mare și abia atunci am descoperit o tăietură proaspătă, în hârtie.

Adună-te, Sara; creierul tău e atât de obsedat de Max că nu mai simți durerea? Ești penibilă.

Deci cum trebuia să arate cineva căruia nu i-ar păsa absolut deloc de poveștile pe care le-ar fi putut auzi Chloe? Vreau să spun, când era evident că, dacă Bennett nu-i povestise prea multe, însemna că-i povestise *câteva*.

Nu-i așa?

Am pus în ordine alfabetică un teanc uriaș de periodice, prefăcându-mă absorbită de muncă. În cele din urmă, am simțit că mă sufocă întrebarea și am cedat:

— Ei, și cam ce fel de lucruri făceau?

— De-ale băieților, zise ea, cu gândul în altă parte. Rugby. Își preparau singuri bere și trăgeau petreceri nebunești. Luau primul tren spre Paris și bla-bla, escapade.

Îmi venea s-o strâng de gât.

— Escapade?

Ea-și înălță capul brusc, de parcă și-ar fi adus aminte ceva, cu un licăr clar de malițiozitate în ochii ei negri:

— Apropo, că tot a venit vorba de escapade…

Mi s-a făcut un gol în stomac.

— Vineri seară, ai dispărut pentru aproape o oră! Unde mi-ai fost?

Fața mi-a luat foc, mi-am dres glasul și m-am încruntat de parcă mă străduiam să-mi amintesc.

— Ah, m-am simțit doar un pic copleșită. Și, ăă, am ieșit să mă plimb puțin prin jur.

— La dracu', șopti ea. Sperasem c-ai dat peste un ospătar sexy și v-ați tras-o pe vreo masă.

M-a apucat deodată o tuse aprigă și tot gâtul mi-a fost, brusc, atât de uscat, că nu mă mai puteam opri din tușit.

Chloe s-a ridicat să-mi aducă un pahar cu apă de la dozatorul din holul recepției, întorcându-se cu un surâs cunoscător.

— Te-am prins. Întotdeauna începi să tușești când ești alarmată.

— Sunt bine.

— Minciuni. Minciuni gogonate. Povestește.

Am refuzat cu îndârjire să mă uit la ea. Ceva în ochii aproape negri ai lui Chloe ațintiți asupra mea și în zâmbetul ei răbdător m-a făcut să-i mărturisesc totul.

— Nu-i nimic de povestit.

— Sara, ai dispărut și, când te-ai întors, după vreo oră, arătai…

Își dădu o șuviță lungă de păr negru după ureche, dezvăluindu-și un zâmbet diabolic.

— Știi bine cum arătai. Răvășită, de parcă tocmai ți-ai fi tras-o.

Am deschis o cutie cu cutterul și am scos un teanc de reviste de design, întinzându-i-l.

— Dar e prea aiurea ca să explic.

— Glumești? Vorbești cu femeia care a făcut sex cu șeful ei pe casa scărilor, la etajul al optsprezecelea.

Mi-am ridicat brusc capul și am izbucnit în râs. Am mai băut niște apă, ca să-mi țin tusea în frâu.

— Fir-aș a naibii, Chloe! Detaliul *ăsta* nu-l știam.

Am mai comentat puțin informația:

— Doamne, ce bine că nu folosesc niciodată scările. Obscen. Trebuie să fi fost super-stingheritor.

— Am fost ridicoli. Nimic nu putea fi mai nebunesc.

Ridică din umeri și-și întoarse spre mine fața cu expresia lipsită de prejudecăți.

— Sau putea fi? Tu să-mi spui.

— Okay, am zis, sprijinindu-mă cu spatele de canapeaua ei. Mai știi c-am întâlnit un tip la bar, săptămâna trecută? Ăla sexy?

— Da?

— Era acolo, vineri.

Ochii i s-au îngustat și i-am putut vedea motorașul pornindu-se.

— La strângerea de fonduri?

— Da. M-a descoperit când ieșeam de la toaleta femeilor, am mințit eu și m-am uitat pe fereastră, ca să nu citească în ochii mei. Ne-am pus-o. Bănuiesc că de-aia arătam… ăă, ciufulită.

— Când spui că v-ați pus-o, vrei să spui…?

— Da. Într-o sală de bal, goală.

Mi-am întors privirile și m-am uitat la ea.

— Pe o masă.

A slobozit un chiot puternic și a bătut din palme.

— Ei, poftim! Desfrânato!

Era atât de asemănător cu apelativul pe care mi-l dăduse Max, dar rostit atât de diferit, încât pentru o clipă m-a lăsat fără grai.

Era derutant să tânjesc după el în felul ăsta, să mă întreb ce făcea și dacă în clipa asta se uita la fotografiile cu mine desfăcută larg sub el.

— Pe bune, Sara, am știut că ai asta în tine, adăugă ea.

— Problema e că nu vreau altă relație. Și, chiar dac-aș vrea, am impresia că el nu e genul.

M-am oprit înainte de a dezvălui prea mult. Dacă mai făceam mult aluzii la reputația lui Max, de favorit al reporterilor pentru *Page Six*, Chloe avea să știe cu siguranță despre cine vorbeam.

Ea a scos mai multe hm-uri, ascultând, în timp ce sorta un teanc de ziare.

— Dar e plăcut, Chloe. Tu știi cum stăteau lucrurile cu Andy.

Se opri din sortat, jucându-se cu colțul unei pagini.

— Păi, asta-i problema, Sara. De fapt, nu știu. Vreau să spun, ce naiba, în trei ani de când ne cunoaștem noi două, am luat doar masa cu voi, de vreo cinci ori, cel mult. Am aflat despre el mai mult din ziare, decât din ce-mi povesteai tu. Abia dacă vorbeai de el! Întotdeauna rămâneam cu senzația că se folosea de reputația familiei tale ca să dea impresia că are relații sus-puse și… integre.

Am simțit cum vinovăția și stingherealа mi se instalează în piept ca o greutate de plumb.

— Știu, am zis, trăgând aer în piept și lăsându-l apoi să iasă încet.

Una era să-mi imaginez ce părere își făceau oamenii despre mine și alta s-o aud spusă verde în față.

— Întotdeauna mi-am făcut griji că, dacă povestesc cuiva despre el, avea să se interpreteze greșit și, cumva, avea să-i afecteze strategia lui vizavi de public. În plus, noi nu eram ca tine și Bennett. Nu ne mai simțeam bine împreună, în perioada în care te-am cunoscut pe tine. Andy era un ipocrit și un nemernic de proporții, iar mie mi-a luat foarte multă vreme până să văd asta. Chestia de vineri a fost doar distracție.

Chloe își ridică fruntea.

— Hei, e-n regulă. Am știut că s-a întâmplat ceva de genul ăsta.

Se întoarse la o altă cutie.

— Atunci, asta e de bine, că el nu e ca Andy.

— Mda.

— Deci vrei să spui că e interesat de tine.

— Cel puțin, fizic, ceea ce e bine pentru mine, în momentul de față.

— Și atunci, care-i problema? Pare să fie combinația perfectă.

— E oarecum impetuos. Și nu am prea mare încredere în el.

Lăsând cărțile din mână, ea se întoarse cu fața la mine.

— Sara, o să sune chiar ciudat, dar tu doar ascultă-mă, okay?

— Desigur.

— Când Bennett și cu mine am început... cum s-o fi numind ce făceam noi, eram hotărâtă, de fiecare dată când se întâmpla, să fie pentru ultima oară. Dar cred că întotdeauna am știut că va continua să se întâmple până când avea să se termine de la sine. Spre norocul nostru, nu cred că vom înceta vreodată să simțim ceea ce-am simțit în acele prime dăți. Chiar și-așa, eu n-am avut încredere în el. Nici măcar nu-l *plăceam* cu adevărat. La urma urmelor, era *șeful* meu. Adică, *hello*, relație necuvenită.

Râse și, urmându-i privirea pe biroul ei, am văzut că primul și singurul lucru pe care-l despachetase până atunci era o fotografie cu ei doi în casa din Franța, unde o ceruse de soție.

— Dar cred că, dacă mi-aș fi îngăduit să mă bucur, măcar *puțin*, poate că nu m-aș fi consumat atât.

Începusem să știu exact ce voia să spună prin a te consuma. Și știam, de asemenea, că mă luptam conștient cu Max, cu *ideea* de Max. Numai că motivele mele erau diferite. Nu era o relație șef-angajată sau alt gen de competiție de putere. Era simplul fapt că nu mai voiam să mai fiu a nimănui, ci doar a mea, pentru o vreme. Cu toate că povestea cu Max era o demență și complet diferită față de orice altceva mai simțisem înainte — *eu* eram diferită — și-mi plăcea. Mult.

— Îmi place sincer de el, am recunoscut, cu prudență. Dar nu cred că are stofă să fie iubitul cuiva. De fapt, sunt sigură că nu are. Iar eu cu siguranță nu am stofă de a fi iubita cuiva, deocamdată.

— Okay, atunci poate doar vă întâlniți, din când în când, ca parteneri de sex.

Am râs, îngropându-mi fața în palme.

— Pe bune, a cui viață e asta?

Ea se uită la mine ca și când ar fi vrut să mă mângâie pe creștet.

— E a ta, Sara.

*

George citea un ziar în biroul meu, cu picioarele cocoțate pe masă, când m-am întors.

— Lucrezi de te spetești? l-am tachinat eu, așezându-mă pe colțul mesei.

— Sunt în pauza de prânz. Iar tu ai primit un pachet, draga mea.

— L-ai găsit la distribuție?

El clătină capul și ridică pachetul din poală, fluturându-l spre mine.

— Predat în mână. De către un foarte drăguț curier cu bicicleta, aș putea adăuga. A trebuit să semnez pentru el și să promit că nu-l deschid.

I l-am smuls din mână și i-am făcut semn din bărbie spre ușă, cerându-i fără cuvinte s-o șteargă.

— Nici măcar n-o să-mi spui ce este?

— Nu am vedere în infraroșu, iar tu n-ai să fii aici când îl deschid. Ieși!

Cu exclamații de protest, își dădu picioarele jos de pe masă și plecă, închizând ușa după el.

M-am uitat lung la pachet vreo câteva clipe, pipăind forma rectangulară din plicul căptușit. O ramă? Mi-a tresăltat inima-n piept.

În plic erau un pachețel învelit în hârtie și un bilețel care spunea:

Panseluță,

Deschide cu discreție. E preferata mea.

Străinul tău.

Am înghițit în sec, simțindu-mă de parcă eram gata să eliberez ceva nu mai puteam ține în frâu. Uitându-mă la ușă, ca să mă asigur că era bine închisă, am desfăcut învelitoarea, cu mâinile tremurând, și mi-am dat seama că era într-adevăr o ramă.

Făcută din lemn masiv, cu lucrătură simplă, conținea o singură fotografie: un instantaneu cu pântecele meu și linia taliei. Se vedea masa neagră de sub mine. La bază, se vedeau, de asemenea, vârfurile degetelor lui Max, ca și când m-ar fi țintuit de masă, apăsându-mi pelvisul. O rază slabă de lumină se întindea pe pielea mea, amintind de ușa deschisă din apropiere, de persoana care se plimbase prin sală până în partea cealaltă a paravanului.

Fotografia asta fusese făcută exact când Max pătrundea în mine.

Am închis ochii, aducându-mi aminte cum mă simțisem când ajunsesem la orgasm. Fusese ca atingerea de o sârmă neizolată, conectată în perete și cu un voltaj care ar fi luminat toată sala aia de bal, trecând în schimb prin mine. El îmi dezvelise clitorisul cu degetele și mă mângâiase exact așa. Aș fi vrut să-mi strâng picioarele, ferindu-mă de intensitatea aceea, însă el mârâise și mă ținuse desfăcută cu bazinul lui lovind ritmic.

Am vârât rama în plic și am ascuns pachetul în poșetă. Fierbințeala mi s-a întins ca iedera cățărătoare pe piele și nu puteam nici să dau drumul la aerul condiționat, nici să deschid vreo fereastră, la înălțimea asta a clădirii.

Cum de-a știut?

Era ca o greutate apăsând asupra mea, cât de mult îmi doream să existe o fotografie cu noi doi, cât de mult îmi doream să fiu văzută. El înțelesese, poate mai bine decât mine.

*

Împleticindu-mă până la biroul meu, m-am așezat, încercând să analizez situația. Dar chiar în fața mea era ziarul *New York Post* din ziua aceea, deschis la *Page Six*.

Acolo, trântit în mijlocul paginii, era un articol intitulat *Zeul Sexului Stella Umblă Singur*.

Finanțistul milionar flușturatic a încercat ceva nou, sâmbătă, la MoMA.

Nu, nu să se uite la artă și aproape sigur nu să strângă fonduri (hai să fim serioși: omul deja strânge fonduri mai abil decât orice mașină de jocuri din Vegas). Sâmbătă seară, la anuala strângere de fonduri în beneficiul Fundației Alex's Lemonade Stand, Max Stella a sosit... singur.

Când a fost întrebat unde îi era partenera, a răspuns doar: „Sper că este deja înăuntru".

Din nefericire pentru noi, fotografii au avut restricție la eveniment. Te prindem noi data viitoare, Mad Max!

M-am uitat lung la ziar, știind că George îl pusese aici special ca să-l văd eu, iar acum probabil își râdea în barbă.

Mi-au tremurat mâinile când l-am împăturit și l-am aruncat într-un sertar. De ce nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut fi un fotograf înăuntru? Că nu existase niciunul la eveniment fusese pur și simplu un miracol. Max de bună seamă c-o știuse, dar eu n-o știusem, totuși nu-mi păsase nici măcar o clipă.

— Rahat, am șoptit.

Mi-am dat seama, cu subită claritate, că povestea asta dintre noi trebuia să sfârșească definitiv sau că eu trebuia să capăt măcar o aparență de control. Faptul că mă simțeam ușurată cu întârziere era o pantă alunecoasă și deja scăpasem la mustață de trei gloanțe în prima mea săptămână.

Am bătut în tasta spațiu a laptopului meu ca să-l trezesc la viață și am căutat pe Google adresa societății Stella & Sumner.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc:

— Bineînțeles!

Rockefeller Plaza, numărul 30.

*

Stella & Sumner acaparase jumătate din etajul al șaptezecelea al GE Building, una dintre clădirile emblematice din oraș. Până și eu am recunoscut-o de la câteva străzi distanță.

Cu toate acestea, pentru o bine-cunoscută firmă de investiții de capital de risc, am rămas surprinsă ce spațiu mic ocupa. Pe de altă parte însă, nu-ți trebuie prea mult ca să conduci o companie care, în esență, doar strânge fonduri și le investește: Max, Will, câțiva administratori adjuncți și niște genii matematice potrivite.

Inima îmi bătea atât de repede, încât a trebuit să număr până la zece și apoi să mă reped în prima toaletă, imediat înaintea ușilor ce duceau la birourile lor, ca să mă adun.

Am verificat fiecare cabină, ca să mă asigur că era goală, și apoi m-am privit drept în ochi:

— Dacă faci asta cu el, ține minte trei lucruri, Sara. Unu, să vrea ce vrei și tu. Sex fără obligații. Nu-i datorezi mai mult. Doi, nu-ți fie teamă să ceri ceea ce vrei. Și trei — am stat mai dreaptă și am tras adânc aer în piept — fii tânără. Distrează-te. Lasă deoparte restul.

Revenind pe hol, ușile de sticlă de la Stella & Sumner s-au deschis automat când m-am apropiat și o recepționeră mai în vârstă m-a întâmpinat cu un zâmbet deschis.

— Am venit să-l văd pe Max Stella, am spus, la fel de deschis.

Avea un zâmbet familiar, o față cu trăsături familiare. Mi-am coborât ochii și i-am citit numele de pe plăcuță: BRIGID STELLA.

Incredibil, mama lui lucra ca recepționeră?

— Ai programare, drăguță?

Și accentul ei era identic cu al lui. Mi-am concentrat atenția asupra feței femeii.

— Nu, propriu-zis. Speram că mi-ar putea acorda doar un minut.

— Cum te numești?

— Sara Dillon.

Îmi zâmbi — dar nu cu-n zâmbet informat, *slavă Domnului* —, se uită pe ecranul computerului ei, apoi dădu puțin din cap pentru sine, înainte să ridice un receptor:

— Am o Sara Dillon aici, care speră o scurtă conversație.

Ascultă nici trei secunde, apoi spuse:

— Bine.

Până puse receptorul jos, deja aproba din cap.

— Drept înainte pe hol, în dreapta. Biroul lui e la capăt.

I-am mulțumit și i-am urmat instrucțiunile, străbătând holul. Când m-am apropiat, am observat că Max stătea în prag, rezemat de cadrul ușii, afișând un zâmbet atât de plin de sine, încât m-am oprit la mai bine de trei metri înainte de destinație.

— Lasă fumurile, am șoptit.

El izbucni în râs, întorcându-se și intrând în birou.

L-am urmat, închizând ușa după mine.

— N-am venit aici pentru ce crezi tu.

Și apoi am făcut o pauză, gândindu-mă mai bine.

— Okay, poate că *sunt* aici pentru ce crezi tu. Dar nu chiar. Vreau să spun, nu aici și nu *astăzi* aici, când mama ta e chiar acolo! Oh, Dumnezeule — cine-și mai angajează mamele ca *recepționere*?

El tot mai râdea și afurisita aia de gropiță se adâncea în obrazul lui, iar cu fiecare propoziție dezlânată pe care o emiteam, părea să se amuze mai tare. Fir-ar să fie, dacă nu era cel mai jucăuș, mai adorabil… și mai enervant… măgar!

— Nu mai râde! am strigat și mi-am tras o palmă peste gură, căci strigătul s-a întors în ecou dinspre toți pereții din jur.

S-a străduit să-și ia o expresie sobră, a venit până la mine și m-a sărutat o dată, atât de dulce că literalmente am uitat, pentru o clipă, de ce venisem.

— Sara, zise el, liniștit. Arăți minunat.

— Întotdeauna spui asta.

Am închis ochii, simțind cum mă înmoi. Nu-mi puteam aminti nicio singură ocazie din ultimii trei ani în care Andy să-mi fi adresat vreun compliment în legătură cu altceva decât cu vinul pe care-l alesesem pentru cină.

— Pentru că sunt extrem de sincer. Dar ce porți?

Am deschis ochii și m-am uitat la bluza mea albă, fusta tricotată bleumarin și cureaua roșie, groasă. Max se zgâia drept la pieptul meu și mi-am simțit sfârcurile întărindu-se sub privirea lui.

El zâmbi malițios. Observase.

— Port... haine de lucru.

— Arăți ca o școlăriță indisciplinată devenită cuminte.

— Am douăzeci și șapte de ani, i-am reamintit. Și tu nu ești pervers, când te holbezi la țâțele mele.

— Douăzeci și șapte, repetă el, rânjind.

Reacționa de parcă fiecare informație pe care i-o dădeam era o perlă pe care ar fi putut s-o pună într-un șirag.

— Câte zile înseamnă asta?

Mi-am mijit ochii la el.

— Ce? Păi...

M-am uitat în tavan câteva secunde.

— ... vreo nouă mii, opt sute cincizeci. De fapt, mai mult, că ziua mea e în august. Vreo zece mii.

El gemu și-și duse teatral o mână la piept.

— Futu-i! As în aritmetică și dotată așa. Sunt neajutorat în fața farmecelor tale.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Nu fusese niciodată grosolan sau sarcastic cu mine și-mi dăruise mai multe orgasme, într-o săptămână și jumătate, decât oricare alt bărbat în... *uf, Sara. Dezolant. Treci peste.*

S-a mai uitat o dată la mine, înainte de a spune:

— Ei bine, în mod cert abia aștept să-mi spui de ce m-ai blagoslovit cu o vizită astăzi. Dar dă-mi voie să-ți răspund întâi la cele mai recente întrebări ale tale. Da, mama e recepționera mea și pare o barbarie. Dar te poftesc să încerci măcar s-o faci să-și părăsească biroul. Te asigur, ai să pleci cu o ureche lipsă.

Făcu un pas înainte și dintr-odată era atât de aproape de mine. Prea aproape. Îi puteam vedea dungulițele stofei costumului făcut pe comandă, perii nerași de pe bărbie.

— Am venit aici ca să stau de vorbă cu tine, am zis.

Trebuie să fi sunat pierit rău de tot și trebuia să găsesc ceva putere de pus în ceea ce venisem să-i comunic. Nu voiam să fiu cum fusesem la început cu Andy: ușor de intimidat. După șase ani, îmi dădusem seama că problema era că niciodată nu ținusem să mă bat cu adevărat pentru ceva.

El zâmbi.

— Mi-am închipuit atâta lucru. Vrei să iei loc?

Am clătinat din cap.

— Vrei ceva de băut?

Se îndreptă spre un băruleț din colț și ridică o sticlă de cristal cu un lichid chihlimbariu. Fără să mă gândesc, am încuviințat și el a turnat în două pahare.

Întinzându-mi băutura, îmi șopti:

— Doar două degete astăzi, Panseluță.

Am cedat și am râs.

— Mulțumesc. Scuză-mă, toată situația e un pic... mă consumă.

Își ridică o sprânceană, dar păru să se răzgândească și nu adăugă alte insinuări.

— Asemenea.

— Mă simt puțin depășită când sunt cu tine, am început eu.

Râse, dar nu necuviincios.

— Îmi dau seama.

— Știi, înainte de ce s-a întâmplat la club? Vezi, eu am fost cu același tip de la douăzeci și unu de ani.

Max luă o înghițitură din băutura lui și apoi se uită fix în pahar, ascultând. M-am gândit cât de mult îmi doream de fapt să-i povestesc despre Andy, despre mine, despre cum eram noi împreună.

— Andy era mai în vârstă. Mai stabil, mai așezat. Era bine, am zis. Întotdeauna era *bine*. Cred că multe relații sfârșesc așa, doar... bine. Comod. Mă rog. Nu a fost cel mai bun prieten al meu; n-a fost cu adevărat iubitul meu. Coabitam. Aveam o rutină.

Eu îi eram credincioasă; el și-o trăgea cu toate femeile de pe raza orașului Chicago.

— Și ce s-a întâmplat? Ce-a detonat?

Am făcut o pauză, uitându-mă lung la el. Rostisem cuvântul ăsta de față cu Max? M-am gândit bine și-am ajuns la concluzia că nu. Îl foloseam ca să-mi descriu viața când plecasem din Chicago, dar nu-l pomenisem niciodată de față cu el. Am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe. Un milion de răspunsuri mi-au străfulgerat prin minte, dar cel pe care i l-am dat a fost:

— Am obosit să fiu atât de bătrână, când eram atât de tânără.

— Atât? Doar atât îmi spui? Ești o adevărată enigmă, Sara.

Uitându-mă în sus la el, am zis:

— Pentru ceea ce am făcut împreună, nu-i nevoie să știi mai mult decât că am lăsat multă nefericire în Chicago și nu caut să mă încurc cu nimeni altcineva.

— Dar m-ai întâlnit pe mine la club, zise el.

— Dacă îmi amintesc eu bine, am zis, plimbându-mi un deget pe pieptarul cămășii lui, tu m-ai găsit pe mine.

— Corect, zise el și zâmbi, dar pentru prima oară de când îmi puteam aminti, nu ochii îi zâmbiră cei dintâi.

Nici mai târziu n-o făcură.

— Și iată-ne.

— Iată-ne, am încuviințat. Mi-am închipuit că a fost unul din momentele mele de descătușare nebunească.

Am privit pe fereastră, la talazurile de nori albi, arătând atât de solizi și de plini, încât aș fi putut să sar de la etajul acela și să prind unul, ca să mă duc undeva, oriunde, într-un loc în care să fiu sigură pe ceea ce urma să spun.

— Dar te-am văzut de vreo câteva ori de atunci și... îmi placi. Numai că nu vreau ca lucrurile s-o ia razna, s-o apuce pe-o pistă greșită.

— Te înțeleg perfect.

Oare? N-avea cum. Și, la drept vorbind, nu conta dacă înțelegea că mai importantă chiar decât ca viața mea să rămână pe făgaș era nevoia mea ca ea să nu fie la fel de sigură cât fusese în Chicago. Siguranța era un coșmar. Siguranța era o minciună.

— O noapte pe săptămână, am zis. O să fiu a ta o noapte pe săptămână.

El m-a privit cu acea expresie calmă, gânditoare, și mi-am dat seama că de fiecare dată când îl văzusem își arătase toate cărțile pe care le avea în mână. Zâmbetul lui era absolut cinstit. În râsul lui era cât se poate de real el însuși. Însă expresia aceasta era masca lui.

Inima mi se strânse dureros.

— Dacă mai vrei să mă mai vezi vreodată, vreau să spun.

— Categoric vreau, mă asigură el. Numai că nu sunt convins de ceea ce spui.

M-am ridicat și m-am dus la fereastră. L-am simțit venind în spatele meu și am zis:

— Simt că singurul mod în care pot să mă descurc în clipa asta este să trasez niște granițe clare. Dincolo de aceste granițe, sunt aici să muncesc, să-mi clădesc o viață. Dar în interiorul lor...

Am lăsat fraza în aer, închizând ochii și dând voie ideii să prindă rădăcini. Ideea cu mâinile lui Max și cu gura lui. Cu torsul său sculptat și toată lungimea și vigoarea lui presând în mine, din nou, încă o dată și încă o dată.

— Putem face orice. Când sunt cu tine, nu vreau să-mi mai fac griji pentru nimic altceva.

Veni lângă mine, astfel încât, dacă întorceam puțin capul, mă puteam uita drept la el și mă privi drept în ochi. Zâmbea. Masca dispăruse, soarele de la jumătatea amiezii invadase încăperea, iar ochii lui păreau ca verdele cuprins de foc.

— Îmi oferi numai trupul tău.

— Da.

Am fost prima care și-a mutat privirea.

— Și pe cuvântul tău că îmi dai numai o noapte pe săptămână?

Am tresărit.

— Da.

— Deci vrei să ai... ce? Un soi de partidă sexuală programată?

Am râs și am zis:

— Cu siguranță nu-mi place ideea că tu curvăsărești prin tot târgul. Deci, da, face parte din înțelegere. Dacă vrei.

El își frecă obrazul, fără să răspundă la întrebarea implicită.

— În ce noapte? Aceeași noapte, de fiecare dată?

Nu mă gândisem și la partea asta, dar am dat din cap, repede.

— Vinerea.

— Dacă nu mă mai văd cu alte femei, ce se întâmplă când am o îndatorire de serviciu, sau chiar un eveniment într-o joi sau într-o sâmbătă la care ar fi bine să am o companie?

Inima mi se răsuci neliniștită.

— Nu. Fără apariții publice. Bănuiesc că poți s-o iei pe mama ta.

— Ești o mică făptură foarte pretențioasă.

Zâmbetul care-i însoți cuvintele înflori încet, ca un foc mocnit.

— Asta pare atât de organizat. N-a fost modul nostru de operare până acum, Panseluță.

— Știu, am recunoscut. Dar este singura cale care pare sănătoasă pentru mine. Nu vreau să apar în ziare cu tine.

Își încruntă sprâncenele.

— Și de ce, mai exact?

Clătinând din cap, mi-am dat seama că spusesem prea mult. Am murmurat:

— Nu vreau și gata.

— Am și eu un cuvânt în toată treaba asta? întrebă el. Ne întâlnim pur și simplu la tine acasă și ne-o tragem toată noaptea?

Mi-am plimbat din nou arătătorul pe pieptul lui, îndrăznind să cobor spre catarama curelei. Asta era partea la care speram că el va fi foarte de acord și, totodată, partea care mă speria cel mai tare. După club, restaurant și strângerea de fonduri, începusem să mă simt dependentă de adrenalină. Nu voiam să renunț nici la asta.

— Cred că ne-am descurcat destul de bine până acum. Nu vreau să mergem în apartamentul meu. Sau în al tău, de altfel. Dă-mi un mesaj unde să vin și, în general, la ce să mă aștept, ca să știu cu ce mă îmbrac. De restul nu-mi pasă.

M-am ridicat pe vârfuri, să-l sărut. A început cu tachinări, dar apoi a devenit destul de intens ca să-mi vină să retrag tot ce spusesem și să mă dăruiesc lui în fiecare noapte a săptămânii. Însă el s-a desprins cel dintâi, respirând sacadat.

— Nu pot ocoli fotografii, dar am devenit obsedat să-ți fac ție fotografii. Asta e singura mea condiție. Fără fețe, dar fotografiile sunt permise.

Un fior îmi străbătu șira spinării și m-am uitat lung la el. Gândul de a avea o dovadă că mi-a atins pielea dezgolită, că el s-ar uita la fotografiile cu noi doi și s-ar excita făcu un val fierbinte să-mi urce din piept în obraji. El observă, zâmbi și-și trecu ușor dosul palmei de-a lungul bărbiei mele.

— Când se termină, să le ștergi, am zis eu.

Dădu prompt din cap.

— Bineînțeles.

— Ne vedem vineri, atunci.

Am vârât mâna în sacoul lui, acordându-mi un moment să-mi plimb palma peste liniile tari ale pieptului, înainte de a-i scoate telefonul din buzunarul interior și a forma numărul meu de mobil. Acesta sună în poșetă. Îi puteam simți zâmbetul amuzat fără să fie nevoie să mă uit la fața lui. I-am strecurat telefonul înapoi în buzunar

și am plecat, știind că, dacă o să arunc o singură privire peste umăr, o să mă întorc.

I-am făcut semn de la revedere mamei lui și am luat liftul până în hol, cât a durat lunga coborâre gândindu-mă numai la aparatul de fotografiat al telefonului său.

La două străzi distanță, telefonul mi-a bâzâit în poșetă.

Ne întâlnim vineri, la intersecția 11th cu Kent, în Brooklyn. La 6:00. Vino cu un taxi și rămâi în el până-ți deschid eu portiera. Poți veni direct de la serviciu.

Șase

Pe vremea când eram tânăr și naiv, Demitri Gerard a fost al doilea client pe care l-am avut în cariera mea. Avea o afacere mică și profitabilă cu antichități, în Londra de Nord. Pe hârtie, afacerea lui Demitri n-avea nimic special: își plătea facturile la timp, avea o listă de clienți stabili și făcea mai mulți bani într-un an decât cheltuia. Dar ceea ce era cu adevărat excepțional la Demitri era abilitatea lui extraordinară de a adulmeca rarități despre care puțini știau că există. Piese care, în mâinile potrivite, erau vândute pentru mici averi colecționarilor din diverse colțuri ale lumii.

El avea nevoie de capital să se extindă și, cum am aflat mai târziu, să finanțeze o lungă listă de informatori, care-l înștiințau despre ce putea fi descoperit și unde. Informatori care îl făceau un om bogat, foarte bogat. Legal, bineînțeles.

Între timp, Demitri Gerard devenise un afacerist de un așa de mare succes, încât deținea acum douăsprezece depozite numai în New York City, dintre care cel mai mare se afla la intersecția bulevardelor Eleventh și Kent.

Scoțând hârtia din buzunar, am introdus codul pe care Demitri mi-l transmisese prin telefon, în dimineața aceea. Alarma a bâzâit de două ori, după care ușa s-a deschis, încuietorile desfăcându-se cu un zăngănit metalic puternic. Făcându-i semn șoferului să plece, am deschis ușa grea de oțel, auzind cum mașina se îndepărta de trotuar, în timp ce intram.

Un ascensor de marfă m-a urcat la etajul al cincilea și mi-am dat jos sacoul, suflecându-mi mânecile și aruncând o privire în jur. Curat, pereți și podele de ciment, corpuri de iluminat tip pâlnie suspendate de tavanul cu grinzi la vedere. Demitri folosea aceste clădiri ca să-și adăpostească în ele colecțiile ce aveau să fie vândute, mai târziu, la licitație sau expediate spre diverși dealeri. Ce bine că actuala colecție aștepta încă să fie vândută.

Lumina zilei se filtra prin ferestrele murdare și crăpate, înșirate pe doi pereți ai depozitului, și nesfârșite șiruri de oglinzi drapate umpleau spațiul. Am traversat încăperea, stârnind mici norișori de praf sub pașii mei, și am ridicat husa de plastic de pe singura piesă de mobilier din întregul depozit: o banchetă de catifea roșie pe care i-o livrasem mai devreme, în ziua aceea. Am zâmbit, trecându-mi mâinile pe spătarul arcuit și imaginându-mi ce splendid va arăta Sara pe ea, mai târziu, goală și imploratoare.

Perfect.

Am petrecut următoarea oră dezvelind toate oglinzile și aranjându-le în jur, orientând-o pe fiecare spre bancheta pe care o plasasem în mijloc. Unele erau împodobite, cu rame poleite și sticlă ce se pătase și devenise încețoșată pe la margini, cu vremea. Altele erau mai delicate, cu rame de lemn filigranate simplu sau bogat, strălucitoare.

Până când am terminat, soarele se ascunsese după clădirile înconjurătoare, dar strălucea încă destul de puternic ca să nu fie nevoie să aprind vreuna dintre plafonierele fluorescente. O lumină blândă pătrundea prin geamurile deformante și m-am uitat la ceas, observând că Sara avea să sosească dintr-o clipă în alta.

Pentru prima oară de când concepusem acest plan, am cântărit posibilitatea să nu vină, totuși, și cât de mare va fi dezamăgirea. Ceea ce era ciudat. Majoritatea femeilor erau ușor de citit, dorind de la mine banii sau notorietatea obținută fiind văzute la brațul meu. Dar nu și Sara. Înainte, nu fusese nevoie să mă străduiesc nici pe departe atât de mult ca să atrag atenția unei femei și nu eram foarte sigur ce părere aveam despre treaba asta. Eram chiar așa de tipic? Nedorindu-mi decât ce nu puteam avea? Mă împăca gândul că eram amândoi adulți, că amândoi obțineam ce voiam și că aveam, fiecare, să ne vedem de drum curând. Nimeni nu avea de suferit.

Simplu.

Faptul că ea era ahtiată după sex nu strica, de asemenea.

Mobilul meu vibră din partea opusă a camerei și, aruncând o ultimă privire în jur, am urcat în ascensor și am coborât în holul gol de la intrare.

Capul i s-a ridicat imediat când a auzit ușa, iar mădularul mi s-a întărit numai văzând-o cum stătea și aștepta, plină de nesiguranță.

Ușurel, prietene. Hai s-o ducem înăuntru înainte s-o devastăm.

— Salut, am zis, aplecându-mă să-i sărut obrazul. Arăți minunat.

Mirosul ei mi-era deja familiar, ceva ce aducea a vară și a citrice. Am ocolit și am plătit șoferul, întorcându-mă iarăși spre ea, când acesta a plecat.

— Asta a fost foarte arogant din partea ta, zise ea, înălțând o sprânceană.

Părul îi era lins, cu doar o sugestie de onduleuri în seara asta, partea din față fiind prinsă cu o agrafă mică, argintie. Mi-am imaginat cum o să arate mai încolo, fără clema aceea, încurcat și zbârlit, după ce i-o trăsesem eu.

— Mai ales având în vedere că deja îl plătisem eu.

M-am uitat peste umăr, în direcția taxiului, înainte să clatin din cap, cu un început de zâmbet.

— Hai să spunem doar că lipsa de încredere n-a fost niciodată un complex pentru mine.

— Dar care e complexul tău, atunci? mă întrebă ea.

— Nu știu să am vreunul. Cred că de aceea mă placi.

— *Plăcut* e un cuvânt destul de tare, zise ea, ridicându-și colțul gurii într-un zâmbet infatuat.

— Touché, drăcușorule. Am rânjit în timp ce deschideam ușa, indicându-i s-o ia înainte.

N-am mai spus nimic până am ajuns la lift și în cursul scurtei ascensiuni, dar un sentiment nou, apăsător, al anticipației părea să pulseze împrejurul nostru.

Liftul se deschidea drept spre depozit, însă în loc să iasă, Sara s-a întors spre mine.

— Înainte de a intra acolo, zise ea, făcând semn din cap spre încăpere, trebuie să-mi spui că nu sunt lanțuri sau mai știu eu ce *instrumente*.

Am râs, abia în clipa aceea dându-mi seama cât de rău arăta treaba asta, cât de multă încredere își punea în mine venind aici. Mi-am promis în gând că am s-o fac să merite.

— Nici cătușe, nici bice, jur.

M-am aplecat și-am sărutat-o pe ureche.

— Ar putea fi niște ușoare palme la fund, dar hai să vedem mai întâi cum decurge noaptea, bine?

Am plesnit-o peste fund, luând-o înaintea ei ca s-o conduc înăuntru.

— Uau, zise ea, cu o idee de culoare încă îmbujorându-i obrajii, când trecu pragul.

Atâtea contradicții.

Am stat s-o privesc cum se uita prin încăpere, întorcându-se încet. Rochie burgund drapată, picioare nesfârșite, încălțate în sandale negre cu tocuri până la cer.

— Uau, repetă ea.

— Mă bucur că e pe gustul tău.

Își plimbă un deget pe suprafața unei mari oglinzi argintii, întâlnindu-mi ochii în reflecția ei.

— Intuiesc o temă aici.

— Dacă prin temă te referi la faptul că mă excită să te privesc, atunci, da.

M-am așezat pe pervazul uneia dintre ferestrele mari și mi-am întins picioarele în față.

— Ador să te văd având orgasm. Dar, mai mult încă, ador felul în care te exciți *tu* fiind privită.

Făcu ochii mari, de parcă spusesem ceva șocant.

M-am oprit. O interpretasem greșit? Pentru mine, ea era foarte clar cel puțin un pic exhibiționistă și mai mult decât fascinată de emoția de a fi văzută.

— Știi că-mi face plăcere să mă uit la fotografii cu tine goală. Știu că-ți face plăcere sexul în public. Unde am înțeles greșit ce facem aici?

— Mă surprinde doar să o aud spusă cu voce tare.

Întorcându-se cu spatele, s-a plimbat prin încăpere, uitându-se la fiecare oglindă pe lângă care trecea.

— Bănuiesc că întotdeauna am presupus că altora le plăcea genul acesta de lucruri, nu mie. Îmi dau seama că sună ridicol.

— Doar pentru că înainte ai avut parte de ceva diferit nu înseamnă că așa îți plăcea.

— Nu cred că înțeleg pe deplin *ce* îmi place, zise ea, întorcându-se cu fața spre mine. Cel puțin, nu simt că am făcut destule în viața mea ca să știu cu adevărat.

— Ei bine, aici ești într-un depozit de mărfuri, cu nimic altceva decât o banchetă de catifea la mijlocul încăperii și oglinzi de jur împrejur. Te ajut bucuros să încerci să înțelegi.

Râse, venind spre mine.

— Clădirea asta nu e a ta.

— Iar ai făcut cercetări în privința mea, după cum văd.

Își lăsă poșeta lângă perete și se așeză pe banchetă, încrucișând picioarele.

— Trebuia să aflu și altceva decât articolele de bârfe mondene. Ca să fiu sigură că n-o să recreăm o scenă din *Masacrul din Texas*.

Am clătinat din cap, râzând, surprins cât de ușurat eram că nu venise orbește.

— Aparține unui client de-al meu.

— Un client cu fetiș pentru oglinzi?

— Nu știu cât ai descoperit cu săpăturile tale pe net, am spus, dar eu am doi parteneri și fiecare dintre noi are propriul domeniu de specialitate: Will Sumner e expert în biotehnică, James Marshall, în tehnologie. Eu mă axez mai mult pe artă: galerii și...

— Antichități? zise ea, arătând prin încăpere.

— Da.

— Ceea ce ne aduce la de ce ne aflăm aici.

— Am terminat cele douăzeci de întrebări?

— Deocamdată.

— Mulțumită?

— Hmm, nu încă.

Am traversat încăperea, îngenunchind în fața ei.

— Ești okay cu asta?

— Cu faptul că m-ai adus într-un depozit de mărfuri plin cu oglinzi?

Își dădu o șuviță de păr după ureche și ridică din umeri, cu un gest grozav de inocent.

— Surprinzător, da.

I-am pus mâna pe ceafă.

— M-am gândit la asta toată ziua. Cum ai să arăți stând aici.

Pielea ei era atât de catifelată și mi-am lăsat degetele să coboare pe linia gâtului ei, peste clavicule. Am sărutat apăsat locul unde îi simțeam pulsul bătând sub limba mea. Mi-a șoptit numele, descrucișând picioarele și aducându-mă mai aproape de ea.

— Te vreau goală, am spus, nemaipierzând vremea și trăgând de partea din față a rochiei sale. Te vreau goală, și udă, și rugându-mă să te fut.

Mi-am mutat atenția asupra sânilor ei, sugând, înainte de a-i mușca sfârcul prin dantela delicată a sutienului.

— Vreau să strigi atât de tare, încât lumea din stația de autobuz de vizavi să-mi audă numele.

Ea gemu și duse mâna la cravata mea, desfăcând-o și dând-o jos de la gât.

— Aș putea să te leg cu asta, am zis. Să-ți dau palme peste fund. Să-ți sug păsărica până o să mă implori să mă opresc.

Am privit-o când se lupta cu nasturii cămășii mele, expresia flămândă din ochii ei, când mi-a dat-o jos de pe umeri.

— Sau aș putea să-ți pun eu căluș, mă tachină ea, cu un zâmbet afectat.

— Promisiuni, promisiuni, am șoptit, luându-i buza de jos în gură.

Am coborât săruturile pe bărbia ei, i-am supt gâtul.

Ea m-a apucat prin pantaloni, corpul meu răspunzându-i deja, mădularul întărindu-se în palma ei.

I-am descheiat rochia și am deschis-o, eliberându-i brațele, și am dat-o deoparte. Sutienul i-a urmat calea în scurt timp.

— Spune-mi ce vrei, Sara.

Șovăi, privindu-mă, apoi șopti:

— Atinge-mă.

— Unde? am întrebat, plimbând un deget pe coapsa ei în sus. Aici?

Pielea ei era albă ca laptele pe roșul catifelei banchetei — o imagine mai bună decât tot ce-mi închipuisem eu de unul singur — și i-am mușcat ușor, cu buzele, osul bazinului, în timp ce trăgeam peticul de dantelă în jos pe picioarele ei. Înmuindu-mi un deget înăuntru, mi s-a tăiat brusc respirația la cât de udă era deja. Mi-am învârtit degetul mare peste clitorisul ei, amândoi uitându-ne în jos, acolo unde o atingeam. I-am văzut mușchii abdomenului tremurând ușor, am auzit micile sunete când degetul meu trecea peste pielea ei udă.

Ridicându-mă în picioare, mi-am descheiat pantalonii, aruncând un prezervativ pe banchetă înainte de a-mi da hainele jos. Ea n-a pierdut niciun moment, ridicându-se în fund și luându-mă în mâna

ei, trecându-și limba peste capul mădularului meu. M-am uitat când mi-a supt vârful, cu buze calde și umede.

Aruncând o privire în sus, am zărit reflecțiile noastre în oglinzi. Ea se ținea de șoldurile mele; părul ei frumos, de culoarea caramelului, era răsucit pe degetele mele, și capul îi sălta în timp ce se mișca peste mine. Am făcut un efort să nu mă uit în jos, știind cum aveau să arate genele ei lungi și negre din unghiul acesta, odihnindu-se pe obrajii aprinși.

Sau, mai bine, cu ochii ei căprui-deschis, privind în sus.

Simțeam punctele în care fiecare dintre degetele ei mă strângea, simțeam mângâierea părului ei pe abdomenul meu, căldura gurii ei și vibrația fiecărui geamăt încurajator. Era atât de bine. *Prea* bine.

— Nu încă, am zis, gâfâind, dar am reușit cumva să mă retrag.

Mi-am trecut degetele peste buzele ei. Era atât de ispititor numai să mă uit la ea sugându-mă, să mă las să ejaculez în gâtul ei. Dar aveam alte planuri.

— Întoarce-te. Vreau să stai în genunchi.

A făcut cum i-am cerut, aruncând o privire peste umăr la mine, în spatele ei.

Privelișteа aproape că m-a terminat și a trebuit să mă silesc să mă gândesc la tabelele de calcul — sau chiar la glumele proaste ale lui Will —, în timp ce am luat prezervativul, i-am rupt ambalajul și l-am întins pe membrul meu. Apoi am apucat-o de șolduri, cu o mână ghidându-mă spre intrarea ei, frecându-mi vârful de ea, înainte de a-l apăsa și a pătrunde înăuntru.

Capul i-a căzut în față, ascunzându-i chipul de vederea mea. Așa nu-mi convenea deloc.

Am întins mâna, înfășurându-mi degetele în părul ei, și am tras spre mine, ridicându-i din nou capul.

I s-a tăiat respirația și a făcut ochii mari, de surpriză și de poftă.

— Așa te vreau, am spus, retrăgându-mă puțin și fâțâindu-mă să pătrund mai bine. Uite colo! i-am făcut semn spre oglinda de vizavi de noi. Vreau să te uiți drept acolo, bine?

Ea își umezi buzele, dând din cap cum putu.

— Îți place asta? am întrebat, strângând-o mai tare de păr.

Ea bâlbâi un:

— D-da.

Mi-am întețit mișcările, sorbind-o din ochi cu un fel de venerație. Era clar că mă lăsa pe mine să am inițiativa în seara asta, să iau ce vreau. În capul meu, rotițele se puseseră în mișcare, deja încercând să-mi dau seama cum s-o scot din rezerva ei, cum s-o fac la fel de răscolită de dorință cum mă simțeam eu în preajma ei.

— Vezi că e mult mai bine așa? am întrebat, urmărind fiecare dintre mișcările noastre în oglindă, în timp ce continuam să împing și să ies din corpul ei încordat. Vezi cât e de perfect?

Mi-am rotit șoldurile, întețind mișcările.

— Și uită-te și acolo!

I-am întors capul spre dreapta, către o altă oglindă îndreptată spre noi.

— Futu-i. Uită-te cum îți saltă sânii când ți-o trag. Uită-te la spatele tău arcuit. La fundul tău perfect.

Mi-am mutat mâinile din părul ei pe umerii ei, apucându-i strâns, folosindu-mă de ei ca de-o pârghie, strivindu-i mușchii, apăsând cu degetele mari ca să-i accentuez curbura spatelui. Pielea îi sclipea asudată, părul începuse să i se lipească de frunte. Mi-am îndoit genunchii să-mi schimb unghiul și ea s-a încordat ca un arc sub palmele mele, legănându-și corpul într-al meu.

Și-a mutat greutatea pe coate și a strigat, cerând mai tare, răsucindu-și degetele în catifeaua banchetei. Mi-am încleștat ambele mâini pe șoldurile ei, penetrând-o violent, smucind-o spre mine la fiecare împingere.

— Max, a gemut ea, cu obrazul întors în perna banchetei.

Arăta atât de răvășită, atât de copleșită și atât de pierdută pentru orice altceva decât pentru senzația locului unde corpul meu pătrundea într-al ei.

Am simțit că picioarele încep să-mi ardă și că plăcerea îmi zbârnâie în sus și-n jos pe șira spinării. O presiune a început să se formeze în pântecele meu și m-am aplecat, înfășurându-mi brațele pe după mijlocul ei, schimbând poziția. Ea a întins o mână în spate, ținându-mi șoldul, trăgându-mă spre ea.

— Asta e, am spus printre gâfâieli.

Era din ce în ce mai aproape, o simțeam cum începe să se încordeze în jurul meu, iar rugămințile mele se auzeau înăbușite în umărul ei.

— Poți să-ți dai drumul?

— Sunt atât de aproape, a zis ea, închizând ochii cu o zbatere de pleoape și înfigând dinții în buza de jos.

Am întins mâna ca să-i ating clitorisul, dând peste degetele ei, deja ude. Bancheta a pârâit sub noi și m-am gândit o clipă c-ar fi posibil să cedeze.

— Max, mai repede!

Am privit din nou în jur, văzându-ne în numeroasele oglinzi și din unghiuri diferite, amândoi frământând-o cu degetele în timp ce continuam să ne futem și am știut că nu mai văzusem niciodată ceva nici pe departe asemănător cu asta. Știam că era un joc, dar să fiu al naibii dacă voiam să mă mai opresc vreodată a-l juca.

Mi-am mutat ochii înapoi la ea, în timp ce ea-mi rostea numele în neștire, cu capul lăsat mult pe spate, pe umărul meu, când se produse orgasmul, corpul ei strângându-mă tare. Totul era fierbinte și electric, inima îmi bătea cu putere în piept.

— Nu închide ochii, ține naibii ochii deschiși. Sunt gata să ejaculez.

Și mi-am dat drumul, corpul meu cutremurându-se, umplând prezervativul. Am căzut în față, cu mâinile încleștate de mijlocul ei și strivindu-i carnea sub degete, simțind valul fierbinte de sânge pompându-mi prin vene.

— Sfinte..., șopti ea, uitându-se înapoi la mine, cu un mic zâmbet.

— Într-adevăr.

Am izbutit să mă ridic și să scap de prezervativ, aranjându-ne pe amândoi pe banchetă. Sara era maleabilă, ca lipsită de oase, și zâmbi somnoroasă, întinsă pe spate pe pernele banchetei, cu un mic oftat.

— Nu sunt sigură că pot să merg, zise ea, ridicând mâna să-și dea la o parte părul asudat de pe frunte.

— Cu plăcere.

Ea se uită fix la mine.

— Mereu atât de încrezut.

Am rânjit, închizând ochii, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Cel puțin, până aveam să-mi simt din nou picioarele.

Tăcerea s-a prelungit câteva momente. Claxoanele mașinilor zbierau pe străzile de jos, iar undeva, în depărtare, se auzea un elicopter. În încăpere se lăsase întunericul, când am simțit perna mișcându-se și am deschis ochii, văzând-o pe Sara în picioare, culegându-și hainele.

— Ce planuri ai pentru restul serii? am întrebat-o, rostogolindu-mă într-o rână și privind-o strecurându-se înapoi în rochie.

— Mă duc acasă.

— Amândoi trebuie să mâncăm.

Am întins mâna, mângâind-o pe coapsa netedă.

— Cu siguranță ne-am făcut poftă de mâncare.

Ea m-a dat blând la o parte, îngenunchind pe podea să-și găsească sandala cealaltă. Nici măcar nu-mi aminteam când și le scosese.

— Nu e vorba de asta.

M-am încruntat. Presupun că ar fi trebuit să simt un soi de ușurare aflând că nu împingea afacerea asta în teritoriul emoțional inutil. Însă ea era așa un mister pentru mine! Evident lipsită de experiență, evident naivă. Dar venise până aici, de-a dreptul temerară, și-și pusese încrederea în mine.

De ce?

Toată lumea joacă un joc. Care e al ei?

Și-a pus sandalele, și-a îndreptat ținuta, a scos o perie de păr din poșetă ca să-și aranjeze părul. Ochii îi străluceau, fața îi era puțin mai aprinsă ca de obicei, dar, în afară de acestea, Sara arăta perfect prezentabilă.

Trebuie să mă străduiesc mai mult, data viitoare.

Șapte

Poate astfel reușea Andy să facă atât de multe în fiecare zi. Nimic nu limpezește mai bine capul decât un orgasm cu strigăte de la un străin superb, care nu așteaptă de la mine să mă duc să-i iau hainele de la curățătorie după. Luni dimineața, mă simțeam plină de energie și complet absorbită de ședința departamentului de la nouă dimineața.

Ceilalți directori executivi și asistenții lor ajunseseră, în sfârșit, la noul sediu, și pentru că unele lucruri de care se ocupase Bennett dăduseră rezultate, am fost inundați de perspectiva a douăzeci de noi clienți la marketing. Eram copleșită. Aspectul pozitiv era că nu mai aveam timp de fantasmagorii cu păpuși voodoo reprezentându-l pe Andy și tehnici de castrare.

Dar între două momente de agitație — pe drumul de la o ședință la alta, pe cel spre toaletă, în acalmia de după o convorbire telefonică — îmi aminteam de noaptea cu Max, de trupul lui cu mușchi tari, gol, în spatele meu, de membrele mele îngreunate de o delicioasă extenuare și de mâinile lui înfipte în părul meu.

„Nu închide ochii, ține naibii ochii deschiși. Sunt gata să ejaculez."

Oricât de plăcut fusese, m-am simțit prost dispusă vreo câteva ore, duminică dimineața. Nu neapărat fiindcă regretam ceva, totuși ușor stingherită că o făcusem într-adevăr. Mi se părea că îi făcusem lui Max o impresie foarte proastă, venind într-un loc necunoscut și arătându-mă gata să-i îngădui să-mi facă ce voia el, în fața a sute de oglinzi, unde foarte probabil nu m-ar fi auzit nimeni dac-aș fi strigat după ajutor.

Numai că, pe sub stratul acesta fin de rușine a înjosirii, știam că nu mă simțisem niciodată mai vie. El mă făcuse să mă simt în siguranță, oricât de ciudat suna asta, ca și când i-aș fi putut cere orice. Ca și când ar fi văzut ceva în mine pe care nimeni nu-l mai văzuse. Nu păruse nici măcar un pic surprins sau critic când îi expusesem condițiile mele, în biroul lui. Nici nu clipise când îi spusesem că nu vom face sex în patul niciunuia dintre noi.

M-am lăsat pe spate în scaunul de la biroul meu, închizând ochii, când amintirea m-a purtat spre ultima oară când Andy și cu mine făcuserăm sex, în urmă cu mai bine de patru luni. Încetaserăm să ne mai ostenim să ne certăm din pricina programului de lucru, al lui sau al meu. În schimb, lipsa de intimitate din relația noastră se simțea ca o umbră neagră care creștea până acoperea camera.

Încercasem să condimentez lucrurile, înființându-mă la biroul lui, târziu, într-o seară, purtând nimic altceva decât o haină lungă și pantofi cu tocuri cui. Însă ar fi fost mai bine să vin purtând un costum galben de rață, la cât de stânjenit a fost când m-a văzut. „Nu pot face sex cu tine aici", mi-a șuierat el, uitându-se peste umărul meu.

Poate c-a spus asta doar în sensul că putea să facă sex numai cu alte femei în biroul lui. Fusesem umilită.

Fără să mai spun nimic, mă întorsesem și plecasem.

Mai târziu, în aceeași noapte, el a venit acasă și a făcut oarecare eforturi: m-a trezit, m-a sărutat, a încercat să nu se grăbească și s-o facă să fie bine.

Nu fusese bine.

Ochii mi s-au deschis, când realitatea tuturor acestora păru să mă fi lovit dintr-odată, în acest moment, absolut întâmplător. Max mă făcuse să mă simt atât de bine, pe când Andy mă făcea să mă simt totdeauna nefericită. Era timpul să pun femeia din mine pe primul loc și să încetez să-mi mai caut scuze pentru că luam ce naiba voiam.

*

Deși încă mai tânjeam după el tulburător de mult, faptul că știam că, până la urmă, aveam să primesc vești de la Max îmi îngăduia să nu mă mai gândesc aproape toată săptămâna cum sau când se va întâmpla. Dar când pauza de prânz s-a sfârșit, vineri, și el încă nu mă contactase, mi-a trecut prin minte că, dacă Max voia să-i punem capăt, s-ar fi putut hotărî pur și simplu să nu-mi mai trimită mesaje. Nu aveam nicio regulă pentru cum s-o lăsăm baltă sau cum să ne retragem elegant. În realitate, după cum o stabilisem eu, cea mai elegantă cale de retragere ar fi fost pur și simplu să dispari. Era ceva liniștitor într-un aranjament atât de vag încât să se poată evapora.

Totuși, voiam să-l mai văd.

Mi-am pus telefonul în sertarul biroului, hotărâtă să nu-l iau cu mine la ședința de lucru cu echipa, după-amiază. Dar după zece minute de discuții despre campania de marketing pentru lenjerie și cu amintirea lui Max dându-mi jos chiloții minusculi de dantelă încă derulându-se iar și iar în mintea mea, am găsit un pretext să mă ridic și să mă întorc în biroul meu ca să-l iau.

Niciun mesaj. La dracu'.

Când m-am întors în sala de conferințe, Bennett derula slide-urile cu viteza luminii. Era în regulă pentru mine, fiindcă văzusem grupajul înainte, dar puteam să-mi dau seama că nou-sosiților adjuncți administrativi le venea să vomite ce mâncaseră la prânz.

— Mai încet, Bennett, m-am apropiat eu și i-am spus, liniștit.

Și-a întors glonț privirea spre mine, abia ținându-și nervii în frâu.

— *Ce?*

Am înghițit în sec. Colegi sau nu, încă mă speria de nu mai știam de mine.

— Cred că derulezi segmentarea media prea repede, am explicat. Abia ai terminat-o, ieri, când oamenii ăștia erau în avion. Lasă-i s-o digere.

Dădu din cap scurt și se uită din nou la ecran. Aproape că l-am putut simți numărând până la zece, în minte, lăsând privitorii să citească slide-ul, și mi-am aruncat ochii, în partea cealaltă a mesei, la Chloe. Ea îl urmărea, mușcând din stilou ca să nu izbucnească în râs. Mă îndoiam că Bennett avea vreo milă pentru angajații RMG care tocmai își dezrădăcinaseră viețile cu totul și se aștepta de la ei să fi memorat șaptesprezece tabele cu cifre de marketing în douăzeci și patru de ore.

— Bine? întrebă el, dând click la celălalt slide, fără să mai aștepte răspuns.

Prinde-ne din urmă sau prinde următorul tren. Asta îl auzisem eu pe Bennett spunându-i unui nou angajat la marketing pe nume Cole.

Telefonul meu vibră atât de zgomotos pe masă, încât l-am pescuit imediat, cerându-mi iertare cu sufletul la gură pentru întrerupere. Mulțumesc universului pentru Bennett Ryan și perfecționismului său captivant întotdeauna și nerăbdător; timp de două minute întregi uitasem să mă întreb dacă Max mai era încă interesat de o întâlnire.

Biblioteca Publică din New York are niște volume fascinante. Clădirea Schwartzman, 6:30. Poartă o fustă, cele mai înalte tocuri ale tale și uită de chiloți.

Am rânjit la ecranul telefonului, gândindu-mă că Max era un ticălos foarte norocos și că tot ce aveam de făcut era să-mi scot chiloții înainte să mă întâlnesc cu el. Când mi-am ridicat privirile, Chloe încă mai avea stiloul între dinți, dar de data asta se uita la mine, cu sprâncenele ridicate.

Întorcându-mi capul spre Bennett, i-am ignorat conștiincios examinarea, dar părea că nu puteam scăpa de rânjetul meu încântat.

*

Până la urmă, erau prea multe clădiri emblematice în New York. Fiecare clădire părea familiară sau încărcată cu istorie. Dar numai câteva erau cele pe care le recunoșteam imediat, ca Biblioteca Publică din New York, cu statuile sale de lei și scările masive.

Îl văzusem de patru ori din prima noapte în care făcuserăm sex și, cu toate că era o întâlnire plănuită, tot am simțit că mi se taie răsuflarea când l-am zărit pe frumosul meu străin. Stătea deasupra lumii din jur și, cum cerceta din ochi mulțimea, căutându-mă, mi-am rezervat câteva secunde numai să mă delectez cu vederea lui.

Costum negru, cămașă cenușiu-închis, fără cravată. Părul îi crescuse în ultimele două săptămâni și, cu toate că și-l purta mai lung în vârful capului, îmi plăcea așa, în dezordine, imaginându-mi cum trag de el, cu capul lui între picioarele mele.

Proiecta o ditamai umbra pe scări, iar oamenii îl ocoleau. *Vreau să te văd gol în lumina zilei*, am gândit. *Vreau să văd fotografii cu tine și cu mine în plin soare.*

Max mă descoperi și am fost total bulversată, fiindcă m-a prins sorbindu-l adulator din ochi. Un zâmbet cu înțeles îi înflori pe față și mă chemă cu degetul la el.

Când m-am apropiat, mă tachină:

— Te zgâiai.

Am râs, uitându-mă în altă parte.

— Ba nu.

— Pentru cineva căruia îi place să fie privit în cele mai intime momente ale sale, ești teribil de timidă când e vorba să fii prinsă făcând pe voyeurista.

Mi-am simțit zâmbetul pierind și un fel de junghi înțepându-mă sub coaste. Am vorbit înainte să mă gândesc:

— Sunt doar foarte bucuroasă să te văd.

Asta îl prinse clar pe picior greșit. Își reveni cu un zâmbet strălucitor.

— Gata de joc?

Am dat din cap, ciudat de emoționată, în pofida valului de fierbințeală care se întinse pe pielea mea. Avusesem un public dintr-o sută de oglinzi, săptămâna trecută, dar altminteri fuseserăm cu totul singuri. Aici, chiar și la șase jumătate într-o seară de vineri, biblioteca era aglomerată.

— Arată interesant, am mormăit eu, întorcându-mă și luând-o înainte, când el își apăsă subtil două degete pe spatele meu, sub talie.

— Crede-mă, zise el, aplecându-se ca să-mi șoptească, asta e chiar pe gustul tău.

Odată înăuntru, mi-a luat-o el înainte, mergând la câțiva pași distanță, de parcă eram pur și simplu doi străini trecând prin holul bibliotecii și îndreptându-se în aceeași direcție. Urmându-l, am observat câteva persoane întorcându-și capul după el; un cuplu și l-a arătat și au dat din cap unul la altul. Numai în centrul Manhattanului un playboy cu o carieră de succes în investiții ar fi putut fi imediat recunoscut.

Mă țineam după el, ce-i drept, mai atentă la cum îi pica sacoul pe umerii largi decât încotro ne îndreptam.

Încetinind, Max întrebă:

— Cât de multe știi despre Biblioteca Publică a New Yorkului, Sara? Mai precis despre sediul ăsta?

Mi-am scotocit prin memorie după detalii pe care să le fi reținut din filme sau de la televizor.

— Altceva decât scena de deschidere din *Vânătorii de fantome*? Nu prea mult, am recunoscut.

Max râse.

— Biblioteca asta e diferită de majoritatea prin faptul că se bizuie puternic pe filantropia privată. Donatorii — ca mine, adăugă el, făcând cu ochiul, devin foarte interesați de o anumită colecție și

fac donații generoase — foarte generoase, în unele cazuri —, uneori fiindu-le acordate, în schimb, mici beneficii. Tacit, firește.

— Firește, am repetat.

Se opri, întorcându-se și zâmbindu-mi.

— Aceasta e încăperea pe care cei mai mulți oameni ar recunoaște-o, Sala de lectură Rose Main.

M-am uitat în jur. Era caldă și primitoare, plină de voci șoptite, de zgomot de pași înăbușiți și de pagini răsfoite. Ochii mi s-au îndreptat spre tavanul ornat, pictat să semene cu cerul, la ferestrele boltite și la candelabrele aprinse de deasupra, iar pentru o secundă m-am întrebat dacă Max plănuise să mă ia pe una dintre mesele mari de lemn ce se înșiruiau în încăperea cavernoasă și *foarte populată*.

Trebuie să fi arătat nehotărâtă, pentru că Max râse încetișor lângă mine.

— Relaxează-te, zise, punând o mână pe cotul meu. Nici măcar eu n-am atâta tupeu.

Îmi ceru să-l aștept și traversă sala ca să stea de vorbă cu un gentleman mai în vârstă, care mi s-a părut că știa exact cine este Max. Omul a aruncat o privire în direcția mea, peste umărul lui Max, și am simțit că roșesc, întorcându-mi repede capul și ochii din nou spre tavanul pictat. Câteva momente mai târziu, îl urmam pe Max pe niște scări înguste, până într-o încăpere mică, plină cu șiruri peste șiruri de cărți.

Max știa precis unde merge și n-am putut să nu mă întreb dacă venea des aici sau dacă făcuse căutări pentru acest loc în timpul săptămânii. Îmi plăceau ambele ipoteze, de fapt: Max care era atât de intim cu biblioteca de parc-ar fi lucrat aici și Max care se gândise la partida noastră la fel de mult ca și mine.

Se opri într-un colț liniștit, îngust și ticsit cu cărți. Simțeam că rafturile ne presau din ambele părți; colțurile înguste îmi dădeau strania senzație că pereții se strângeau în jurul meu. Am auzit tusea cuiva și mi-am dat seama că era cel puțin încă o persoană cu noi, în încăpere.

Anticiparea vibră jos, în pântecele meu.

Max ridică o carte de pe raft fără să se uite cu adevărat la ea:

— Citești obscenități, Sara?

Am înțeles când a râs puțin la reacția mea că probabil făcusem ochii cât cepele. Nu eram o pudică ipocrită și nici nu refuzam ideea de literatură erotică; pur și simplu nu căutasem niciodată astfel de cărți.

— Nu prea.

— Nu prea? Sau niciuna?

— Am citit niște romane de dragoste...

El deja clătina din cap.

— Eu nu vorbesc despre coperte ușor sexy cu torsuri nădușite de bărbați dezbrăcați. Mă refer la cărți care spun ce simt femeile când le penetrează bărbații. Cum ea se încordează dureros, când el își strecoară limba înăuntrul ei. Cum el îi descrie gustul, când ea i-o cere. Mă refer la cărți care descriu *fututul.*

Inima mea a început să-și sfredelească drum prin stern, la cât de degajat vorbea el despre lucruri la auzul cărora mie îmi venea să închid ochii și să mă foiesc în loc.

— Atunci, nu. N-am citit nimic de genul ăsta.

— Bine, zise el, întinzându-mi cartea. Mă bucur că sunt aici pentru această ocazie crucială.

Am aruncat o privire la copertă. Anaïs Nin, *Delta lui Venus.* Cunoșteam numele autoarei și, ca toată lumea, îi cunoșteam și reputația.

— Grozav, hai să vedem despre ce e vorba, am zis, întorcând-o și căutând un cod numeric sau un cod de bare.

Dar volumul era îmbrăcat în piele, cu pagini aurite. Evident, o ediție rară.

— O luăm cu noi...?

— Oh, nu, nu, nu. Nu poți să împrumuți cărți de la biblioteca asta, începu el. Și, de altfel, unde ar fi distracția, oricum? Acustica de aici e atât de bună, cu tot lemnul, tavanele și câte și mai câte...

— Cum? Aici?

Curajul mi-a scăzut puțin. Oricât de tare îmi plăcea ideea să citesc ceva deocheat cu Max alături, îmi plăcea și mai mult ideea de a fi complet dezinhibată cu el, în seara asta.

El dădu din cap.

— Și tu îmi citești mie.

— Eu îți citesc literatură erotică *aici*?

— Da. Și eu voi simți probabil nevoia să te fut, tot aici. Ai avut ocazia să faci gălăgie săptămâna trecută. Dar săptămâna asta..., îmi dădu la o parte părul de pe un obraz, cu buzele țuguiate. Nu prea.

Am înghițit cu greu în sec, neștiind dacă era exact ce voiam să aud sau dacă mă îngrozea. Mâna lui lipită de ceafa mea mă mângâia liniștitor. Palma îi era caldă; degetele, destul de lungi cât aproape să se închidă peste esofagul meu.

— Tu mi-ai dat numai vinerile, fără paturi, zise el. În aceste circumstanțe, vreau să încerc cu tine ceva de care să fiu absolut sigur că n-ai mai experimentat niciodată până acum.

— Și tu?

M-am întrebat din nou de ce știa el încăperea asta atât de bine.

Clătină din cap.

— Celor mai mulți oameni le este interzisă intrarea aici. Și te pot asigura că nu i-am mai tras-o niciodată vreunei fete în bibliotecă până acum. Oricât de expert mă crezi tu, majoritatea aventurilor mele se petrec într-o limuzină, pe drum, în timp ce duc pe cineva în vreun loc. Sunt mai degrabă insolent, decât depravat, dacă e să fiu introspectiv.

Exista libertate în celibatul lui convins; nu trebuia să pretind că asta însemna, de fapt, mai mult. Și cu toate că între noi era vorba doar despre sex, și cu toate că era primul bărbat despre care chiar nu aveam nevoie să *știu* nimic, tânjisem după atingerea lui toată săptămâna.

Am ridicat un braț și i-am tras fața mai aproape de a mea.

— E-n regulă, în ce mă privește. N-am nevoie să fii un tip de treabă.

El râse, sărutându-mă.

— O să fiu chiar de treabă cu tine, promit. Până acum, ai refuzat bancheta din spate a limuzinei mele sau una scurtă la mine acasă. Mă faci să-mi dau peste cap toate obiceiurile.

Nu puteam fi văzuți din capătul celălalt al camerei, cu atâtea cărți care ne înconjurau, dar dacă ar fi venit cineva până în micul nostru cotlon întunecos, am fi fost expuși. Ceva dinăuntrul meu a început să doară în acel mod surd, plăcut, care-mi făcea șira spinării să se arcuiască și inima să-mi bată nebunește.

Max făcu un pas înainte și se aplecă să mă sărute, începând din colțul gurii, mormăind la contact și zâmbind.

— Îți urmez regulile, dar asta nu înseamnă că sunt excesiv tot timpul. Am șters filmul, dar recunosc că regret. Mă lași să mai fac poze, în seara asta?

Mi-a trebuit atât de puțin din partea lui ca să mă facă să mă simt că nu mai eram corp solid, ci mă topisem într-o substanță caldă, de consistența mierii.

— Da.

El îmi dărui un zâmbet care m-a făcut să mă tem, pentru o fracțiune de secundă, că pusesem o felie din sufletul meu în mâna diavolului. Dar apoi m-a sărutat pe bărbie, șoptind:

— Știi că nu le-aș arăta nimănui, niciodată. Disprețuiesc ideea ca vreun alt bărbat să te vadă așa. Când mă vei părăsi, următorul biet ticălos va trebui să-și bată capul singur ca să afle cum să te mulțumească.

— Când *eu* o să te părăsesc *pe tine*?

El ridică din umeri, cu ochii larg deschiși și clari.

— Sau îi vei pune capăt. Cum vrei tu să-i spui.

— Eu m-am întrebat dacă, vinerea asta, pur și simplu nu aveai să mai dai mesaj. Dacă așa avea să se sfârșească.

— După părerea mea, asta ar fi de tot rahatul, zise, încruntându-se pe gânduri. Dacă vreunul dintre noi vrea să pună punct, hai să aibă politețea s-o spună, bine?

Am dat din cap, surprinzător de ușurată. Bănuiam că, și dacă făcusem pactul cu mine însămi să țin povestea numai pentru sex, în caz că se sfârșea, tot avea să-mi lipsească — avea să-mi lipsească el. Nu doar că Max era un amant uimitor, dar era și *distractiv*.

Însă era un vânător de fuste și lua povestea noastră tot atât de în serios ca și mine… adică deloc.

— Acum, că am lămurit-o…

Mă întoarse cu fața spre rafturi. Întinzând mâna pe lângă mine, deschise cartea, dădu paginile până la un pasaj anume și apoi îmi conduse mâna s-o țin deschisă. Cu el lipit în spatele meu și cu raftul în față, mă simțeam complet ascunsă, de parcă aș fi fost îngropată în bărbatul acesta masiv. Sau probabil apărată.

— Citește, șopti el, cu răsuflarea fierbinte la urechea mea. Începe de aici.

Îmi arătă cu vârfurile degetelor să încep de la un paragraf de pe la mijlocul unui capitol. Nu știam ce se întâmplase până acolo, cine povestea. Dar am priceput că nu conta.

Umezindu-mi buzele, am citit:

— „Când el și Louise s-au întâlnit, imediat au ieșit împreună. Antonio era puternic fascinat de albeața pielii ei, de belșugul sânilor ei, de talia subțire…"

Mâinile lui Max urcară pe sub rochia mea, peste șolduri, peste abdomen, până sus, unde îmi cuprinse sânii în palme.

— Futu-i, ce catifelată ești.

Una dintre mâinile lui coborî pe lângă mine și intră între picioare, pipăind tachinator umezeala.

Făceam eforturi, nu glumă, să mă concentrez la cuvintele simple din fața mea, dar am continuat să citesc. Max și-a retras mâinile, lăsându-mi capul să se limpezească numai o clipă, pentru că în spatele meu l-am putut simți mișcându-se, i-am auzit clinchetul cataramei, când și-a desfăcut cureaua. Abia de am mai procesat cuvintele în timp ce le rosteam, ascultând în schimb sunetele *lui* în spatele meu.

Puteam face asta? Nu mai era un ring cu dans lasciv, cu lumini stroboscopice și trupuri șerpuitoare; nu mai era un restaurant gol și mâna lui pe sub masă. Aceasta era cea mai faimoasă bibliotecă publică, plină de volume rare, cu podele de marmură... *istorie literară*. De când intraserăm în clădire, vorbiserăm numai cu voce scăzută. Și acum urma să facem sex? Una era să ți-l imaginezi și alta să stai aici, gata să faci asta la propriu.

Eram neliniștită.

La dracu', eram îngrozită. Dar eram de asemenea în punctul culminant al tensiunii nervoase, cu fiecare neuron în flăcări, cu sângele pompându-mi vertiginos prin vene. Am început să bolborosesc cuvintele, citind.

— Concentrează-te, Sara.

Am clipit, cu cartea în față, străduindu-mă să-mi readuc atenția la rândurile de pe pagină.

— „Totul îl făcea să râdă. Îți dădea senzația că întreaga lume fusese scoasă din funcțiune și că numai satisfacția lui senzuală mai exista, că nu avea să mai fie vreun mâine, vreo întâlnire cu altcineva — că nu mai erau decât camera aceasta, după-amiaza aceasta, patul acesta."

— Mai citește asta o dată, mârâi el și apoi îmi ridică fusta. „Camera aceasta, după-amiaza aceasta, patul acesta."

Tocmai când deschisesem gura să vorbesc, fără niciun avertisment, el pătrunse drept în mine; într-atât de udă eram, că nici măcar nu fusese nevoie să mă mai tachineze, să mă mângâie sau să mă excite. Nu trebuise decât să-mi dea o carte, cele mai grăbite pipăieli și sunetele lui dezbrăcându-se. Am gemut, dorindu-mi să găsească o cale să se împingă în întregime înăuntrul meu. Eram convinsă că să fiu despicată în două de el ar fi fost cea mai mare plăcere pe care aș fi cunoscut-o vreodată.

— Liniște, îmi aminti el, mișcându-se într-un du-te-vino lent.

Era atât de tare, atât de lung. Mi-am amintit durerea ascuțită când mă pătrunsese, stând în patru labe, săptămâna trecută, în fața oglinzilor. Mi-am amintit cât mă temusem și mă bucurasem de

fiecare împingere brutală. Când îmi prinsese fața în timpul orgasmului într-o sută de oglinzi diferite, fusese complet devastat. Mai mult decât orice, să-l văd așa însemnase punctul culminant al extazului meu în acea noapte.

Eram la capătul unui culoar întunecat dintre rafturi, dar puteam auzi sunetele slabe ale cuiva aflat la numai câteva rafturi depărtare. Mi-am mușcat buza când Max și-a plimbat mâna peste șoldul meu și mai jos, între picioare, excitându-mi clitorisul.

— Continuă să citești.

Am făcut ochii mari. Vorbea serios? Dacă îi dădeam voie gâtului meu să scoată vreun sunet, nu puteam fi trasă la răspundere pentru ce ar fi ieșit.

— Nu pot, am scâncit.

— Bineînțeles că poți, zise el, de parcă mi-ar fi sugerat să trag pur și simplu aer adânc în piept.

Degetele lui îmi mângâiară din nou clitorisul, excitându-l.

— Sau ne putem opri.

I-am aruncat o privire mânioasă peste umăr și i-am ignorat râsul mut. Habar n-aveam unde rămăsesem sau ce se petrecea în povestire, în afară de faptul că Antonio îi sfâșiase rochia Louisei, dar îi lăsase un soi de centură imensă și grea. Abia mi-am putut regăsi suflul, dar am început din nou să citesc, într-o cadență crispată, poticnită, care păru să-l înnebunească pe Max. Degetele lui se înfipseră în șoldurile mele și se încovoie în mine.

— Te rog, m-am milogit eu.

— Doamne, a gâfâit el. Continuă.

Nu știu cum, am înșirat cuvintele mai departe, iar pasajul a devenit mai încins și mai deșănțat. Atât de descriptiv. Umezeala ei era „miere". Bărbatul sugea și gusta fiecare locșor al corpului acestei femei, sondând-o și ațâțând-o până când am început să mă simt copleșită de dorința ei și a mea. Spre consternarea mea, îmi puteam simți propria umezeală curgându-mi pe coapse, strecurându-se printre noi de la forța mișcărilor lui.

Max s-a cutremurat în spatele meu, pierzând deopotrivă răbdarea și ritmul. Părea incapabil să-și ia mâna încleștată de pe șoldul meu și bănuiam că în cealaltă ținea telefonul, făcând poze.

— Sara. Futu-i! Masturbează-te!

Am fixat cu grijă cartea deschisă, cu un antebraț, ducându-mi mâna între picioare, frecând. Fusesem atât de umflată, atât de încărcată cu greutatea orgasmului ce apăsa în jos prin mine, că mi-am dat drumul în numai câteva secunde. Ultimele cuvinte mi-au scăpat întretăiate.

— „... deși ea... avea să-și ia-să din minți... cu o ură și o plă-cere..."

Când mușchii mi s-au oprit din tremurat, el a mai împuns viguros în mine de vreo câteva ori, apoi a rămas nemișcat, înăbușindu-și geamătul cu gura lipită de gâtul meu.

În cameră era o liniște desăvârșită și mi-am dat seama că habar n-aveam cât zgomot făcuserăm. Eu șoptisem fiecare cuvânt citit, asta știam. Dar când dădusem drumul orgasmului, scosesem vreun alt zgomot, mai puternic? Mă pierdusem complet cu el.

Max ieși din mine, scoțând un geamăt încet și șopti:

— Mă întorc imediat.

Am rămas în picioare, auzindu-l dispărând în spatele meu, în timp ce-mi aranjam hainele. S-a întors, sărutându-mi ceafa.

— Mmm. Încântător.

M-am întors cu fața la el.

— Și conform regulilor tale, zise el, uitându-se la mine, în timp ce-și încheia nasturii sacoului, presupun că aici ne despărțim.

Mi-am îndreptat rochia deja îndreptată. Asta era înțelegerea noastră — *eu* fusesem cea care o ceruse —, dar părea... ciudat. El continuă să mă studieze, cu un licăr în ochi, aproape de parcă ar fi spus: *Tocmai ți-am provocat un orgasm feroce și arăți un pic confuză, dar, deh! Asta e regula ta stupidă!*

Eram tentată să fiu de acord.

— Bine. Perfect. Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, am zis, în schimb.

El râse și puse cartea la loc pe raft.

— Și slavă Domnului că nu e lungimea de undă de la *Page Six*, nu-i așa? Un futai excelent și nimeni nu știe. Cu siguranță suntem de acord.

— Nu te saturi niciodată? am întrebat. Să te urmărească lumea?

Mi-am amintit cât de mult uram părerile nesolicitate despre părul meu sau despre ce purtam când eram cu Andy, presupunerile că mă îngrășasem sau slăbisem câteva kilograme sau cu cine mă vedeam. Mă întrebam dacă era la fel și pentru el.

— Nu e ca și când aș fi o adevărată celebritate. Oamenilor de aici doar le place să știe cu ce mă ocup. Sunt încredințat că majoritatea celor care citesc tâmpeniile alea vor doar să creadă că mă distrez.

Asta părea atât de optimist.

— Serios? Eu cred că toți vor să te prindă cu pantalonii în vine.

— Stai, nu asta cauți tu?

Râse când mi-am dat ochii peste cap și continuă:

— Imaginea de depravat e convenabilă pentru ei. Eu nu fut o altă fată în fiecare noapte.

Întinzându-mă să-l sărut, am adăugat:

— Ei bine, cel puțin nu în ultima vreme.

În ochii lui se observă ceva, un mic nor de nedumerire, care se risipi rapid.

— Foarte adevărat.

Se aplecă și mă sărută delicat, ținându-mi obrajii în palme.

— Hai să mergem, da?

Am dat din cap, un pic ametită. Max îmi făcu semn să o iau înainte și am urcat scările, ieșind înapoi la parterul bibliotecii. Nimic nu se schimbase: sunetul șoaptelor și al paginilor răsfoite încă umplea aerul și nimeni nu aruncă nici măcar o privire în direcția

noastră. Simțeam un fior de exaltare pentru ceea ce făcuserăm și pentru faptul că nimeni nu bănuia nimic.

Ne apropiam de ieșire, când Max mă luă de braț și mă trase într-un colț întunecat.

— Încă unul, zise el și-și lipi buzele de ale mele.

A fost un sărut blând și plăcut, iar buzele lui zăboviră, de parcă n-ar fi vrut să fie el cel care se desprinde primul.

Am înghițit în sec, când i-am întâlnit din nou ochii.

— Pe săptămâna viitoare, Panseluță.

Și, cu acestea, a plecat. L-am urmărit cum a străbătut vestibulul, ieșind în lumina scăpătată a soarelui, și m-am întrebat cât de mult o să regret când avea să se termine.

Opt

Luni după-amiază eram prost-dispus. Afară era mai cald ca în iad, sora mea mai mare mă bătea la cap s-o conving pe mama să se mute înapoi la Leeds, iar biroul lui Will avea o priveliște mai bună.

— Ești un labagiu nesimțit, am mormăit, hăcuind puiul din farfurie.

Will râse și-și îndesă un dumicat enorm din prânzul său în gură.

— Asta-i iar despre priveliștea mea?

— Scârbos.

Am arătat cu bețigașele de mâncat spre fața lui, abia mai înțelegând ce spune, pe lângă toate vinetele condimentate.

— Ia mai zi-mi o dată, cum te-ai făcut cu biroul ăsta?

— Ai întârziat la turul clădirii. Mi-am pus plăcuța cu numele pe ușă. Adjudecat.

Corect. Fusese prima oară de când mă mutasem în New York când i-o trăsesem unei femei la ea acasă și, exact cum mă așteptasem, am căzut în cursă. De obicei, prefer sexul la mine, unde pot oricând să inventez o scuză că vine mama în vizită sau că trebuie să

fiu undeva. La ea acasă, o femeie o să vrea să-mi ofere niște ceai, să rămân peste noapte.

Nu eram un nemernic desăvârșit. Întotdeauna fusesem deschis pentru o relație ca oricine. Numai că nu întâlnisem încă femeia care să mă facă să vreau să nu dorm în patul meu o noapte. Femeile pe care le cunoscusem, toate, veniseră să mi se prezinte ele mie, știau cine eram, știau cine era cel pe care credeau că-l voiau. Pentru un oraș atât de mare, New Yorkul părea adesea minuscul.

Am privit pe fereastră, la priveliștea fantastică — să-l ia naiba pe Will — și m-am gândit la Sara. În ultima vreme, ea reprezenta pentru mine distracția prin definiție. Era o enigmă. Dacă o femeie voia ca un bărbat să se gândească la ea constant, trebuia să-i spună că n-o poate avea decât o dată pe săptămână și *zbang*! — concentrarea lui exploda.

Iată-mă, așadar, stând și gândindu-mă: dacă m-ar ruga să rămân la ea, într-una din nopți, ce-aș spune?

Știi răspunsul la asta, nătărăule. Ai spune da.

Făcusem sex cu vreo câteva zeci de femei de când mă mutasem în State, dar în ultima vreme îmi aminteam foarte greu detaliile. Orice amintire despre partidele de sex mă făcea să mă gândesc la dățile când fusesem cu Sara. Era dulce și sălbatică. Ascundea atât de mult despre ea însăși și, cu toate acestea, mă lăsa să-i fac *orice*. Nu mai întâlnisem niciodată vreo femeie pe care s-o consider, paradoxal, atât de secretoasă și atât de deschisă.

— Am întâlnit o femeie, prietene.

Will își vârî bețigașele înapoi în cutia de mâncare și o împinse pe birou.

— Și-o să vorbești despre asta acum?

— Ei! Poate.

— Te vezi cu ea de ceva vreme, nu-i așa?

— De câteva săptămâni, da.

— Numai cu ea?

Am dat din cap.

— E o futăcioasă astronomică și partea bună e că mi-a spus că nu vrea să mă culc cu altele.

Will mi-a aruncat o privire de *să fiu al naibii*. L-am ignorat.

— Dar e deosebită. Are ceva…

Mi-am frecat gura cu palma, uitându-mă în gol pe fereastră. *Ce dracu' am astăzi?*

— Nu pot să mi-o scot din minte.

— Eu o cunosc?

— Nu cred.

Am făcut un efort, încercând să-mi amintesc dacă Will făcuse cunoștință cu Sara la strângerea de fonduri. Stătusem cu el, cea mai mare parte a serii, după ce o lăsasem pe Sara aranjându-și la loc rochia și înfățișarea, dar nu-mi aminteam să-i fi văzut vorbindu-și.

— Deci n-ai să-mi spui cine e! râse Will, lăsându-se pe spate în scaunul său. Ți-a luat sufletul în stăpânire, tinere amorez?

— Termină.

Am înșfăcat punga de plastic și am băgat în ea casoletele, cele mai multe goale.

— Doar îmi place. Însă, deocamdată, e vorba numai despre sex. Prin acord mutual.

— Ceea ce e de bine, zise el, prudent. Înseamnă că nu aleargă după bani.

— Sunt de rahat fiindcă găsesc că-i ciudat? Nu *vrea* mai mult. Și dacă eu aș vrea, cred că așa aș pune-o pe fugă. E îngrozită să fie văzută în public cu mine. Crezi că îmi place atât de mult pentru că e atât de complet dezinteresată de orice altceva decât de scula mea?

Și, ca de fiecare dată când mă gândeam la Sara, am început să fac speculații despre cum o să se termine jocul ei.

Will fluieră încetișor.

— Sună fantastic. Dar nu pot să-mi închipui de ce e interesată de scula *ta*. Cu flecuștețul ăla n-o să fii niciodată nici pe jumătate bărbatul care este mama ta.

— Tocmai ai insultat-o pe Brigid? Ești măgar.

El ridică din umeri, spărgând o prăjiturică crocantă cu răvașe.

— Lași colacul jos ca să te pișii, nu-i așa? am întrebat, rânjind.

— Nu. Nu-mi place să mă ud pe puță.

— Will, singurul mod prin care poți tu să-i faci plăcere unei femei e să-i înmânezi cartea ta de credit, prietene.

Și, cumva, în vârtejul de insulte care au urmat, Will m-a făcut să uit să mă mai port ca un căcăcios jalnic în privința întregii povești și am încetat să mă mai întreb dacă Sara se juca sau nu cu mintea mea.

*

După prânz, am plecat de la birou, oprind un taxi aproape imediat, pentru un drum scurt, ca să văd o nouă expoziție în Chelsea. Îl ajutasem pe un vechi client să-și găsească și să-și deschidă o galerie, unde expunea un set de fotografii rare, E.J. Belloq, pentru numai câteva săptămâni. Nu fusese nevoie decât de un e-mail de la el — *Au sosit* — și restul zilei mele se încheiase. Eram înnebunit să văd piesele, niciodată expuse până atunci, reconstituite din negativele deteriorate ale colecției „Storyville" a lui Belloq. Deși descoperisem opera lui cam târziu în cursul educației mele, arta lui fusese aceea care-mi stârnise fascinația pentru fotografiile corpului, ale unghiurilor sale, cu simplitatea, cu vulnerabilitatea sa obișnuită.

Deși, până la Sara, niciodată nu-mi făcusem o fotografie cu vreo amantă.

Și aici era cuiul. Pozele Sarei împreună cu mine nu imitau nici pe departe arta lui Belloq, totuși mie îmi aminteau de ea, de talia ei subțire, de abdomenul neted și de curbura fină a șoldurilor ei.

Aruncând o privire spre telefon, mi-am dorit pentru a mia oară să fi avut măcar o fotografie a ochilor ei când făceam dragoste.

Futu-i.

Sex. Când făceam sex.

*

Afară era cald, dar nu insuportabil și înăbușitor, iar după ce privisem fotografiile, voisem să merg puțin pe jos, ca să-mi mai răcoresc entuziasmul. Chelsea, în centru, nu era groaznică, dar pe lângă Times Square mi-am dat seama că un individ cu un aparat de fotografiat mă urmărea.

Întotdeauna îmi spuneam că paparazzi aveau să descopere că nu eram nici pe jumătate atât de interesant cum mă credeau ei, însă asta nu se întâmplase, deocamdată. Se țineau scai după mine la activitățile mele de weekend, la strângerile mele de fonduri, la fiecare eveniment de la muncă. Se împlineau aproape patru ani de când mi se întâmplase ceva cât de cât interesant — altceva decât o întâlnire cu vreo demimondenă în vogă a momentului —, dar în cel puțin jumătate dintre ocaziile în care îndrăzneam să merg singur prin Manhattan, cineva mă găsea.

Și deodată buna mea dispoziție s-a evaporat; eram gata să mă întorc acasă, să mă uit, odihnindu-mi mintea, la *Python* și să beau câteva beri. Era abia nenorocita de marți și eu o voiam pe Sara.

— Șterge-o, i-am strigat peste umăr.

— Doar o poză, Max. O poză și un comentariu despre zvonurile cu tine și Keira.

Futu-i! Iar tâmpenia asta? O întâlnisem o dată, în urmă cu o lună, la un concert.

— Da. Fără nicio îndoială, i-o trag Keirei Knightley. Chiar credeți că sunt persoana pe care ar trebui s-o abordați pentru confirmare?

Un taxi opri scârțâind aproape de trotuar, speriindu-mă de moarte când portiera din spate se deschise brusc. Apăru un braț delicat, gol, mâna fluturând disperată spre mine, înainte ca Sara să se aplece, rânjind.

— Urcă odată!

I-au trebuit câteva secunde creierului meu să refacă legăturile cu gura și picioarele mele.

— Rahat. Da. Grozav.

Vârându-mă în taxi, mi-am pus servieta la picioare și m-am întors să o privesc.

— Bună, Max. Păreai un pic… hărțuit.

— Ai observat foarte bine, am spus, cercetând-o.

Ea ridică din umeri, oferindu-mi un zâmbet straniu, evaziv.

— Paparazzi naibii, am bodogănit.

Sara își încrucișă picioarele și ridică din nou din umeri.

— Bietul de tine. Vrei să te țină cineva în brațe?

Avea un foc în ochii ei pe care nu-l mai văzusem din seara de la club, când mă dusese în capătul culoarului.

Ai încurcat-o, prietene.

Purta o rochie roșie, parte peste parte, cu un decolteu adânc, puțin desfăcut. La fel mă simțeam și eu. Am privit în jos, la sânul ei stâng, unde se ițea dantela sutienului negru.

— Mă bucur să te văd, i-am spus decolteului ei. Am avut o zi aiurea. Pot să-mi îngrop fața în tine?

— Fără sex în mașina mea! a lătrat taximetristul. Unde mergem acum?

M-am uitat la Sara, așteptând indicații, dar ea și-a ridicat sprâncenele și a zâmbit.

— Drept înainte, spre parc, am bâiguit eu. Nu știu încă sigur.

El a dat din umeri, virând să iasă din trafic și mormăind ceva în barbă.

— Arăți minunat, i-am spus Sarei, aplecându-mă s-o sărut.

— Întotdeauna îmi spui asta.

Am ridicat din umeri și i-am lins gâtul. *Futu-i.* Avea gust de ceai dulce și portocale.

— Vino la mine acasă.

Ea a clătinat din cap, râzând:

— Nu. Am bilet la un spectacol, la opt.

— Cu cine te duci?

— Singură, zise ea, îndreptându-şi poziţia şi uitându-se afară, pe geam. I-am luat mâna şi mi-am împletit degetele cu ale ei.

— O să mai joace şi-n altă seară. Ceea ce înseamnă că ar trebui să vii acasă la mine şi să-mi călăreşti mădularul, în schimb.

Sara făcu ochii mari, aruncând o privire spre taximetrist. El se uită furios la noi, în oglinda retrovizoare, dar nu zise nimic.

— Nu, şopti ea, cercetându-mi ochii.

Încercă să-şi elibereze mâna dintr-a mea, dar nu i-am dat drumul.

— Pot să te rog ceva?

Cu părul dat după urechi şi părând atât de mică pe banchetă, lângă mine, am simţit un fior complet neştiut de panică: era oare cu totul greşit pentru ea? În momentele în care era descoperită, cu garda jos, arăta atât de naivă.

— Orice, i-am răspuns.

— M-am tot gândit. De ce eşti tu atât de faimos pe aici? Da, eşti superb şi de succes. Dar New Yorkul e o pepinieră pentru tineri superbi şi de succes. De ce te urmăresc fotografii într-o zi de marţi oarecare?

Ah. Am zâmbit, dându-mi seama că, deşi făcuse cercetări online despre mine, nu săpase prea adânc.

— Parcă-ţi făcuseşi tema.

— M-am plictisit după trei pagini de fotografii cu tine în smoching şi cu braţul petrecut după toate femeile alea.

Am râs.

— Te asigur că nu de asta mă urmăresc.

Făcând o pauză, m-am întrebat de ce vorbeam despre asta acum, după ce mă abţinusem să scot vreo vorbă atâta vreme.

— M-am mutat aici în urmă cu şase ani, am început eu.

Ea a dat din cap, în mod clar la curent cu partea asta.

— Şi cam la vreo lună după ce sosisem, am întâlnit o femeie pe nume Cecily Abel.

S-a încruntat:

— Cunosc numele ăsta… Ştiu cine e?

Am ridicat din umeri.

— S-ar putea s-o ştii, dar nu m-ar mira dacă nu. Era un nume foarte mare pe Broadway, dar, cum se întâmplă adesea în lumea teatrului din New York, faima ei nu s-a extins prea mult în mijlocul Americii.

— Ce vrei să spui cu „era" mare pe Broadway?

M-am uitat la degetele ei petrecute printre ale mele.

— Cred că Cecily — şi ieşirea ei dramatică de pe scena teatrului — este motivul pentru care sunt băgat eu în seamă. A părăsit New Yorkul brusc, după ce a trimis o scrisoare care a fost publicată în *The Post*. Descria amănunţit toate necazurile ei cu oraşul ăsta, inclusiv, citez: „Regizorii care nu-şi pot ţine mâinile acasă, politicieni depravaţi şi javre de investitori care nu recunosc un lucru bun când îl au".

— Te-a iubit?

— Da. Şi, cum se întâmplă adesea în viaţă, sentimentul n-a fost reciproc.

Ochii Sarei se întunecară puţin şi gura-i roşie se lăsă în jos, într-o expresie supărată.

— Asta sună foarte frivol.

— Crede-mă, sunt orice numai frivol nu, în privinţa lui Cecily. E bine, acum. Are un mariaj fericit în California. Dar, pentru o vreme, a fost sub îngrijire medicală.

Înainte să poată spune ceva, am adăugat:

— Mi-a fost o bună prietenă şi decizia de a părăsi totul aici mi-a demonstrat că nu era foarte… stabilă. Pe cuvânt, au fost multe motive pentru care a plecat din oraş, iar eu fusesem doar cea mai recentă dezamăgire. Pur şi simplu n-o iubeam cum mă iubea ea pe mine.

Sara studie plafonul mașinii, aparent chibzuind la acestea.

— E mai bine că ai fost sincer cu ea.

— Bineînțeles, am asigurat-o eu. Starea ei mentală, în fond, n-avea legătură cu dacă o iubeam eu sau nu. Era tulburată oricum... dar ăsta nu e un subiect bun pentru ziare, nu-i așa?

Sara se uită din nou la mine și privirea i se îmblânzi, zâmbetul îi reapăru.

— Deci oamenii au devenit curioși să afle cine era bărbatul ăsta, bărbatul care îi zdrobise inima starului local și o făcuse să-și piardă mințile.

— Și astfel am fost transformat într-un mister. Presa adoră un playboy nebunatic, iar scrisoarea ei a fost chiar dramatică. Portretul făcut de ei e adevărat și deopotrivă fals. Îmi plac femeile și-mi place sexul. Dar viața mea nu e nici pe departe atât de interesantă precum speră tabloidele. Am învățat să nu-mi pese prea mult, într-un fel sau altul, de ce spune lumea.

Taximetristul nostru trase de volan ca să nu lovească un pușți pe bicicletă și se propti îndelung în claxon. Din cauza smuciturilor mașinii, sânii Sarei se împinseră în brațul meu și eu i-am împins înapoi, rânjind, când sprâncenele ei s-au ridicat cu o prefăcută exasperare.

— Sunt multe fotografii cu tine online.

— Unele dintre acele femei mi-au fost amante, altele nu.

Mi-am trecut degetul mare peste preaplinul sânilor ei și ea și-a coborât ochii să privească.

— Nu am o aversiune anormală împotriva angajamentelor loiale; numai că n-am mai avut vreunul de foarte multă vreme.

Capul ei s-a ridicat brusc și am putut vedea cu perfectă claritate cum i se dilată pupilele și buzele îi schițează un zâmbet.

— Da, am recunoscut, râzând, presupun că aranjamentul nostru e un soi de angajament. Numai că nu se pune, din moment ce refuzi să ieși la o întâlnire în bună regulă cu mine.

Zâmbetul i se întunecă puțin.

— Nu cred că vreunul dintre noi e capabil de mai mult.

— Ei bine, am admis, cu siguranță suntem buni la ceea ce facem. Și, apropo, am vorbit despre tine cu Will, am informat-o eu, lăsând fierbințeala vibrantă a indignării ei să se focalizeze pe obrazul meu, doar o clipă.

Îmi plăcea s-o enervez.

— Fără nume, Panseluță. Liniștește-te.

Am așteptat să mă întrebe ce spusesem.

Și am așteptat.

În cele din urmă, m-am întors spre ea și am descoperit că încă mă privea cu precauție. Mașina oprise la un semafor și totul părea să fi încremenit înăuntru.

— Și? făcu ea, dăruindu-mi un surâs fără grabă, răutăcios, când taxiul acceleră și reporni. I-ai spus lui Will că ai găsit o femeie căreia îi place să facă sex în public?

— Nu în mașina mea! strigă taximetristul atât de tare, că amândoi am tresărit și apoi am izbucnit în râs.

El a apăsat hotărât pe frâne, zguduindu-ne.

— Nu în mașina mea!

— Nicio grijă, prietene, i-am spus eu. M-am întors spre ea și am murmurat: Ea nu mă lasă să i-o trag în mașini. Sau în zilele de marți.

— Nu te lasă, șopti ea, cu toate că mă lăsă s-o sărut din nou.

— Păcat, i-am spus, aproape de gură. Sunt bun în mașini. Și mai cu seamă în zilele de marți.

— Deci, despre conversația ta cu Will, zise ea, întinzându-se și vârându-și mâna pe sub sacoul costumului pe care îl țineam în poală. Dacă nu i-ai spus numele meu, atunci *ce* i-ai spus?

Și-a apăsat palma pe mădularul meu, strivindu-l.

Avea de gând să-mi facă o labă în taxi?

Genial.

— Șaizeci și cinci, colț cu Madison, i-am spus șoferului. Ia-o pe ruta cea mai lungă.

El mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, foarte probabil la perspectiva de a conduce prin Columbus Circle la oră de vârf, dar

a încuviințat dând din cap, apucând pe Cincizeci și șapte spre Broadway.

— Fără sex în taxi, a zis el, de data asta mai liniștit.

M-am întors spre Sara.

— I-am povestit că am întâlnit o femeie cu care mi-o pusesem foarte bucuros. Se poate să-i fi spus, de asemenea, că femeia asta era altfel decât celelalte pe care le cunoscusem.

Sara trase de fermoarul meu, scoțându-mi cu abilitate mădularul afară și strângându-mă brutal. O căldură ciudată mi s-a răspândit pe șira spinării, când am observat în același timp în care mi s-a întărit că ea învățase cum să mă excite foarte ireverențios.

— Prin ce sunt diferită?

Aplecându-se spre mine, îmi supse lobul urechii și apoi îmi șopti:

— Celelalte femei nu-ți dau un orgasm în taxiuri?

M-am holbat la ea, întrebându-mă cine era de fapt femeia asta; femeia asta proaspătă, inocentă și atât de apetisantă, care abia dacă avea nevoie de ceva de la mine în afară de un futai pe cinste. Juca teatru cu mine? Era pe bune?

Sau avea să rupă legăturile cu mine după câteva orgasme, să admită că nu-i mai convenea aranjamentul nostru și să-mi spună că voia mai mult?

Cel mai probabil. Dar cum mă uitam la ea — la gura ei roșie și bosumflată și la giganticii ochi căprui, atât de jucăuși și de desfrânați — în niciun caz n-aveam să renunț la ea înainte de a mă sili ea.

— De fapt, nu i-am spus prea multe. Conversațiile serioase cu Will întotdeauna deviază în insulte despre mărimea penisului.

— Atunci, sunt sigură că te porți plin de tact cu el. „Refuz să intru într-o luptă de idei cu un bărbat neînarmat", zise ea, chicotind aproape de gâtul meu și începând să mi-o mângâie.

— Adevărat, i-am șoptit, întorcându-mă s-o sărut. Deși, ca să fiu sincer, habar n-am cât de mare e scula lui.

— Păi, dacă ții să știi, mă ofer cu plăcere să aflu și să-ți povestesc totul după aceea.

Am râs, mârâind peste gura ei:

— E reconfortant să stai de vorbă cu o femeie care nu simte nevoia să facă paradă cu inteligența ei tot timpul.

— Fără sex, mormăi taximetristul, uitându-se mânios la noi, în oglinda retrovizoare.

Am ridicat mâinile și am rânjit la el.

— Nici n-o ating, prietene.

Păru să se hotărască să ne ignore, deschizând radioul și lăsând geamul jos, ca să intre briza de după-amiază și neîncetatele zgomote ale orașului. Mâna Sarei începu să mângâie încet în sus, răsucindu-se la vârf și apoi coborând la loc.

— Ți-aș suge-o, dacă aș crede că n-ar observa, șopti ea. Vreau să spun că meriți ce-i mai bun. Cel puțin, ești frumos *pe dinăuntru*, Max. Exact unde contează.

Am izbucnit în râs, îngropându-mi fața în gâtul ei ca să-mi înăbuș geamătul ce a urmat, când și-a concentrat eforturile asupra vârfului.

— Futu-i, ce bine e. Puțin mai repede, iubire. Ai putea?

Șovăi la apelativul tandru, apoi își întoarse capul ca să-mi sugă maxilarul, strângând pumnul și mișcându-l rapid pe mădularul meu. Aruncă o privire spre șofer, dar acesta era absorbit de programul radio și zbiera la traficul din fața noastră.

— Da? Așa? întrebă ea.

Am dat din cap, zâmbind pe obrazul ei.

— N-aș fi ghicit că ești atât de bună la asta.

Râsul ei vibră peste gâtul meu și pe sub piele. N-o mai auzisem până atunci scoțând un sunet atât de caraghios, lipsit de delicatețe. Încă unul dintre zidurile ei de apărare pe care le străpunsesem! Victoria se ridică ascuțită și caldă în pieptul meu și, pentru o bătaie de inimă, mi-a venit să urlu pe fereastră că ea mă lăsase să intru.

Își plimbă limba pe o parte a gâtului meu, îmi ronțăi ușurel buza de jos.

— Ai mădularul perfect, îmi spuse ea. Mă faci să te vreau într-o marți.

— Futu-i, am gemut eu.

Și când ejaculam, cu fălcile încleștate și pumnii strânși pe lângă mine, mi-am dat seama că Sara mă făcuse să uit să mă port ca un nemernic afurisit vizavi de toată povestea și să încetez să mă mai întreb dacă ea se juca sau nu cu mintea mea.

Sara vârî mâna în poșetă, pescui un șervețel și își șterse mâna fără s-o scoată din geantă, dăruindu-mi un surâs stingherit și ascunzând dovada de taximetristul nostru. După aceea, se aplecă și mă sărută atât de dulce, încât îmi venea s-o trântesc pe bancheta mașinii și s-o fac să-și dea drumul pe limba mea, doar ca să-i aud micile strigăte gâtuite.

— Te simți mai bine? întrebă ea liniștită, cercetându-mă din ochi.

Am aflat și altceva despre Sara, din acea expresie: primul ei impuls — și cel cu care se lupta permanent — era să-mi facă mie plăcere.

Dar tocmai atunci mașina s-a oprit, la o stradă distanță de apartamentul meu, și ea s-a așezat mai bine pe locul ei, zâmbind binevoitor.

— Aici te dai jos?

Am șovăit, întrebându-mă dacă ar vrea să vină cu mine.

— Presupun, adică, dacă n-ai vrea să…

Vocea ei era șoptită, ceea ce mi-am dat seama că era o încercare de a aplana asprimea cuvintelor:

— Ne vedem vineri, Max.

Terminaserăm. Eram liber.

Nouă

— Astăzi o să vorbim?

M-am întors în locul unde stăteam, pe scară, și m-am uitat la Chloe. Ținea o pensulă la șold și privirea ridicată spre mine.

— Despre...?

Ea-și mișcă ochii.

— Despre despărțire. Despre mutarea ta subită. Despre Andy și acest bărbat misterios cu care ți-o tragi acum și despre cât de diferită e viața ta în prezent, față de cum era cu numai două luni în urmă?

Mi-am lipit un zâmbet pe față.

— Oh, despre asta? Ce-ar fi de spus?

Ea râse, dar apoi își trecu încheietura delicată a mâinii peste frunte, lăsând o ușoară dâră de vopsea. Bennett era plecat din oraș cu afaceri, iar Chloe se hotărâse să zugrăvească întregul interior al uriașului ei apartament, cât timp el nu putea să dirijeze operațiunea. Arăta epuizată.

— De ce n-ai angajat pe cineva să facă toată treaba? am întrebat-o, uitându-mă în jur. Că doar ți-o permiți, slavă Domnului.

— Pentru că sunt o maniacă a controlului, zise ea. Și nu mai încerca să schimbi subiectul. Uite, știu că relația aceea te trăgea încet la fund, dar mă simt ciudat că nu știu mai multe despre cum era *el* cu adevărat. Bennett îl știa pe Andy de la evenimentele orașului, dar eu nu l-am cunoscut niciodată prea bine și...

— Pentru că, am întrerupt-o eu, ai fi văzut drept prin el. Exact cum l-a citit Bennett.

Durerea familiară ricoșă prin stomacul meu doar gândindu-mă la Andy.

Chloe dădu să spună ceva, dar am oprit-o, ridicând mâna:

— Ei, lasă! Știu că Bennett a fost îngrijorat în privința lui Andy din prima zi, chiar dacă n-a crezut că ar fi treaba lui să intervină. Și cred că, până te-am cunoscut pe tine, chiar și eu bănuiam că Andy mă înșela. Eu n-am vrut să fie în preajma ta, ca să nu poți vedea și tu în ce mă scufundam atât de zgomotos.

Ochii ei își coborâră colțurile și mi-am dat seama de ceea ce avea să spună chiar înainte să deschidă gura.

— Scumpa mea, n-aveam nevoie să-l cunosc personal ca să știu că era un nemernic infidel. Nimeni n-avea nevoie. Singurul lucru care-l ajuta să arate decent erai tu.

Am înghițit în sec de vreo câteva ori, forțându-mă să nu plâng.

— Crezi că asta spune ceva despre mine, că sunt bătută-n cap sau chioară, fiindcă mi-am pierdut atâția ani cu el?

Mi-am amintit de cina aniversară a primului nostru an împreună, la Everest, și cum el sosise cu o jumătate de oră întârziere și trăsnind a parfum. Ce clișeu. Când îl întrebasem dacă fusese cu altcineva, el spusese: „Iubito, când nu sunt cu tine, întotdeauna sunt cu altcineva. Pur și simplu așa e viața mea. Dar sunt aici, acum".

Presupusesem că asta însemna că întotdeauna lucra, atunci când nu era cu mine. Dar adevărul e că a fost, probabil, singura dată când fusese sincer cu mine despre alte femei.

— Nu, zise Chloe, clătinând din cap. Erai tânără, el trebuie să ți se fi părut un vis când l-ai întâlnit. E al dracului de atrăgător, Sara,

nu încape îndoială. Dar nu e sănătos să schimbi totul atât de repede și să nu vorbești despre asta. Chiar ești bine?

Am dat din cap.

— Într-adevăr, sunt.

— Andy te sună?

M-am uitat lung la pensula din mâna mea și apoi am lăsat-o să cadă în cutia de vopsea.

— Nu.

— Te deranjează că n-o face?

— Poate, puțin. Aș fi vrut ca, după plecarea mea, el să-și fi dat seama cât greșise. Ar fi plăcut să-l aud punându-și cenușă în cap. Dar adevărul e că probabil nu i-aș fi răspuns, chiar dac-ar fi sunat. Nu m-aș întoarce niciodată la el.

— Ce-a făcut când i-ai spus că pleci?

— A țipat. A amenințat.

Mi-am întors ochii spre fereastră și mi-am amintit fața schimonosită de furie a lui Andy. Mânia lui obișnuia să mă calmeze, dar, în acea ultimă ocazie, făcuse să plesnească ceva în mine.

— Mi-a aruncat hainele în stradă. M-a îmbrâncit pe ușă.

Chloe mă surprinse când își aruncă pensula pe acoperitoarea de plastic fără ca nici măcar să se uite unde aterizase. Veni la mine și mă strânse tare în brațe.

— Ai putea să-l distrugi.

— Bănuiesc că o să facă asta singur, până la urmă. Eu am vrut doar să fiu liberă.

Am zâmbit, cu fața în umărul ei.

— Și l-am pus pe avocatul familiei să-l dea afară din casă. Cred că ziarelor le-a plăcut faza asta. Era nenorocita mea de casă, mai știi?

*

Îmi făcuse bine să mă descarc. Chloe nu era străină de ce înseamnă o inimă zdrobită și, tot timpul cât am vorbit despre Andy,

aveam în minte cum ea, în urmă cu un an și ceva, când plecase brusc de la Ryan Media, se sechestrase în apartamentul ei și nu putuse fi găsită de nimeni o săptămână întreagă. Iar când în sfârșit sunase, îmi povestise tot ce se întâmplase între ea și Bennett — cum începuseră amorul lor secret și cum ea hotărâse că avea nevoie să-l părăsească.

Pentru mine, acela fusese un moment de revelație, dar într-un sens cu totul greșit. Decizia ei de a-și părăsi postul și, probabil, de a-și sacrifica relația nu făcuse decât să-mi întărească hotărârea de a rezista până la capăt cu Andy. Voiesem să depun mai multe eforturi, pentru amândoi. Numai că Bennett era exact tipul potrivit pentru Chloe să-și rezolve problemele personale discutând cu el. Andy n-ar fi fost niciodată pentru mine, nu cu adevărat.

După ce mă gândeam la fostul meu iubit întotdeauna rămâneam ca mahmură, însă vorbind despre el îmi adunase ceva ca o bilă de plumb în rărunchi, ce părea că nu vrea să dispară oricâte camere aș fi încercat s-o ajut pe Chloe să zugrăvească sau oricâți kilometri aș fi alergat de-a lungul râului în ziua aceea.

Pentru un scurt moment, m-am gândit să-l sun pe Max, dar răspunsul la o problemă cu un bărbat era să nu creezi niciodată alta. Probabil că voise să luăm cina, seara trecută, însă nu pentru că ar fi vrut legături mai strânse. Nu avea să fie genul ăla de bărbat.

Luni și marți au trecut în zbor. Miercuri am avut un val de întâlniri cu noii clienți, în care fiecare minut mi s-a părut că trece într-un an. Joi a fost mai rău, dar la modul exact opus: Chloe și Bennett au plecat într-un weekend prelungit, cu ocazia sărbătorii de 4 Iulie, iar George s-a dus acasă la el, în Chicago. Birourile s-au cufundat în tăcere și, cu toate că eram o companie în plin avânt, toată echipa mea, în mod straniu, *prea* eficientă. Nu aveam nimic de făcut și, în jurul meu, răsunau culoarele de singurătate.

I-am trimis mesaj lui Chloe:

de ce stau aici

Fără să aștept propriu-zis un răspuns.

Și eu te-am întrebat același lucru, ieri, înainte să plec.

Pașii mei au stârnit ecou pe hol, când mi-am luat încă o cafea. Băusem destulă cafea acum, cât să rămân trează o lună.

Păi, dă-i un mesaj frumosului tău străin. Apel pentru sex ad-hoc. Folosește-ți energia pentru ceva util.

Nu merge așa.

Telefonul a semnalat imediat mesaj nou.

Ce înseamnă asta? Dar cum merge??

Mi-am strecurat telefonul înapoi în poșetă și am oftat, uitându-mă în gol pe fereastră. Nu-i dădusem lui Chloe detalii despre aranjamentul cu străinul meu, dar observam că răbdarea ei începea să se termine. Din fericire, nu era în oraș; puteam să-mi pun telefonul deoparte și să-mi țin secretul numai pentru mine, cel puțin alte câteva zile.

*

Vremea din New York în luna iunie a fost frumoasă, dar în clipa în care a sosit iulie, a devenit insuportabilă. Mi se părea că n-am să mai scap niciodată din labirintul zgârie-norilor și mă simțeam, puțin spus, pusă la copt într-un cuptor de cărămidă. Pentru prima oară de când mă mutasem, mi-era dor de casă. Mi-era dor de vântul dinspre lac, formând curenți de aer atât de puternici încât te împingeau înapoi când mergeai împotriva lor. Mi-era dor de cerul verde

al furtunilor de vară și de cum așteptam să treacă în casa părinților mei, pitită în pivniță cu orele, jucând pinball cu tata.

Cel mai bun lucru al șederii în Manhattan, totuși, era că puteam pur și simplu să hoinăresc o vreme, fără țintă, și să dau din întâmplare peste ceva interesant. Orașul ăsta avea de toate: *yakisoba* livrată la domiciliu și la trei dimineața, bărbați care găseau depozite de mărfuri pline cu oglinzi pentru escapade sexuale și pinball într-un bar la care ajungeai mergând puțin pe jos de la birourile corporației mele. Când am zărit licărul luminițelor mașinăriei prin vitrină, m-am topit, simțind că orașul îmi dădea exact ceea ce aveam nevoie.

Poate chiar de mai multe ori de cât socotisem eu.

Am intrat în clădirea întunecoasă, inhalând mirosul familiar de popcorn și bere înăcrită. În mijlocul unei însorite zile de joi, barul era destul de întunecos cât să-mi creeze iluzia că afară era miezul nopții, că restul lumii se dusese la culcare sau se adăpostise aici, să bea și să joace biliard. Mașina de joc din partea din față, pe care o văzusem eu, era nouă, cu manete lustruite și muzică emo punk care nu mă interesa deloc. Însă, într-un colț din spate, stătea un model mai vechi, cu muzica celor de la KISS în plină glorie a fețelor pictate și cu Gene Simmons cu gura căscată și limba scoasă.

Mi-am schimbat câțiva dolari la bar, am comandat o bere și mi-am croit drum prin micul grup de clienți până la jocul din spate.

Tata fusese un colecționar. Când aveam cinci ani și-mi dorisem un cățel, îmi adusese un dalmațian, apoi încă unul și, cumva, am sfârșit cu uriașa noastră casă plină de câini surzi lătrând unii la alții.

Apoi au urmat mașinile Corvair clasice, majoritatea cu tabla îndoită. Tata a închiriat un garaj pentru ele.

Apoi au fost trompetele vechi. Artă a unui sculptor local. Și, în cele din urmă, mașinile de pinball.

Tata avea vreo șaptezeci de mașini în depozit și alte șapte sau opt în camera de jocuri, la noi acasă. De fapt, în timpul unei raite prin camera de jocuri se împrieteniseră tata și Andy. Deși tata n-avea cum

să știe că Andy nu mai jucase pinball în viața lui, Andy reacționase ca și când colecția tatei ar fi fost cel mai grozav lucru pe care-l văzuse vreodată și reușise s-o spună de parcă ar fi jucat pinball de când putuse ajunge la manete. Tata se topise instantaneu, iar la momentul acela, mă bucurasem foarte tare. Aveam numai douăzeci și unu de ani și nu eram sigură ce aveau să zică părinții mei despre un iubit cu aproape zece ani mai în vârstă decât mine. Însă tata făcuse imediat tot ce putuse — cu timpul și cu cecurile lui — ca să ne sprijine relația și ambițiile lui Andy. Dintotdeauna tata fusese ușor de cucerit, și, odată cucerit, prețuirea lui era aproape imposibil de pierdut.

Doar dacă, bineînțeles, nu dădea peste tine tocmai când tu luai o cină romantică împreună cu o femeie care nu era fiica lui. În pofida celor ce-mi povestise tata și cât de mult mă rugase să îl văd pe Andy așa cum era și nu doar imaginea publică pe care se căznea el s-o înfățișeze, eu alesesem să cred varianta lui Andy: că femeia era un membru foarte sârguincios al echipei, că suferea de depresie în urma unei despărțiri și că avusese nevoie de cineva s-o asculte, atâta tot.

Ce șef grijuliu!

Două luni mai târziu, a apărut în ziarul local, prins în timp ce mă înșela cu încă cineva.

Am vârât o monedă de un sfert de dolar în aparat și mi-am pus mâinile pe manetele de pe laturi, urmărind biluțele strălucitoare de metal aranjându-se la locurile lor. Probabil că muzica, fluierele și clopotele fuseseră deconectate, pentru că jocul rămase ciudat de tăcut, când am lansat prima bilă în sus și peste teren, lovind repede manetele și împingându-mi bazinul în mașină. Era ruginită și jucam ca dracu', dar nu-mi păsa.

Mai avusesem câteva momente din acestea, liniștite, înghețate, în ultimele câteva săptămâni. Momente în care înregistram simultan cât de mult crescusem și cât de puțin știam, de fapt, despre viață și relații. Unele din aceste momente fuseseră când îi privisem pe Bennett și pe Chloe, modul lor discret de a se sâcâi și de a se adora unul pe altul, în egală măsură. Un astfel de moment era și aici, când

jucam de una singură, simțindu-mă satisfăcută cum nu mai fusesem de foarte multă vreme.

Un tip sau doi se apropiară și-mi vorbiră; eram obișnuită cu modul în care bărbații par incapabili să reziste unei femei care joacă singură pinball. Dar după vreo patru jocuri, am simțit că mă urmărește cineva.

Era ca și când pielea de pe ceafă mi-era apăsată ușor, cu forța unei răsuflări. Golindu-mi berea, m-am întors și l-am văzut pe Max, stând în partea cealaltă a sălii.

Era cu un alt bărbat, cineva pe care nu-l cunoșteam, dar care era îmbrăcat tot într-un costum business și care ieșea în evidență, în barul acela, cam la fel cum trebuie să fi ieșit eu, în rochia mea cenușie mulată și sandale roșii cu toc înalt. Max mă privea pe deasupra berii lui și, când l-am descoperit, a zâmbit și și-a ridicat ușor paharul, salutându-mă.

Mi-am terminat jocul, după alte vreo douăzeci de minute, și m-am dus la ei, încercând să nu afișez un zâmbet prostesc. Aveam chef să-l văd și nici măcar nu-mi dădusem seama.

— Bună, am zis, lăsând să-mi scape un surâs.

— Bună și ție.

M-am uitat spre prietenul de lângă el, un bărbat mai în vârstă, cu fața prelungă și ochi căprui blajini.

— Sara Dillon, el este James Marshall, un coleg și bun prieten de-al meu.

Am întins mâna și i-am strâns-o.

— Mă bucur să te cunosc, James.

— Și eu.

Max luă o gură de bere și apoi arătă spre mine, cu paharul.

— Sara e noua șefă a finanțelor de la RMG.

Ochii lui James se deschiseră larg și dădu din cap, impresionat.

— Ah, înțeleg.

— Ce faceți aici? am întrebat, uitându-mă în jur. Nu pare să fie un loc potrivit pentru afaceri la mijlocul zilei.

— Am șters-o de la muncă mai devreme, ca toată lumea din orașul ăsta. Dar dumneata, domnișoară? Încerci să te ascunzi? întrebă Max, cu un licăr parșiv în ochi.

— Nu, am răspuns, zâmbind mai mult. Niciodată.

Ochii lui se rotunjiră puțin, apoi clipi spre bar, făcându-i semn barmanului.

— Eu vin aici pentru că e jegos, și de obicei gol, și au Guinness la halbă.

— Iar eu vin aici pentru că au biliard și îmi place să pretind că-l pot bate măr pe Max, zise James, apoi își termină berea dintr-o înghițitură lungă. Deci, hai să jucăm!

Am luat asta ca pe o aluzie pentru mine și, potrivindu-mi mai bine cureaua poșetei pe umăr, i-am mai zâmbit puțin lui Max.

— Distracție plăcută. Ne mai vedem.

— Dă-mi voie să te conduc la ieșire, zise el și se întoarse spre James. Mai ia-mi o halbă și ne întâlnim la masa din fund.

Cu mâna lui Max lipită pe spate, sub talie, am ieșit din bar, în soarele orbitor al după-amiezii.

— Au, futu-i! a gemut el din cauza căldurii, acoperindu-și ochii. E mai bine înăuntru. Întoarce-te și joacă și tu cu noi.

Am clătinat din cap.

— Cred c-o să mă duc acasă și-o să spăl niște rufe.

— Sunt flatat.

Am râs, dar apoi m-am uitat în jur neliniștită, când a ridicat o mână și mi-a atins ușor obrazul. A lăsat-o repede jos, murmurând:

— Bine, bine.

— James știe despre mine? am întrebat, în șoaptă.

S-a uitat la mine cu o expresie ușor ofensată.

— Nu. Prietenii mei știu că există cineva, dar nu cine anume.

O stingherealã apăsătoare se instală pentru câteva clipe între noi și n-am știut ce să fac mai departe. Tocmai de aceea aranjamentul nostru de numai-vinerea era ideal. Nu cerea gândire, negociere de prieteni, sentimente sau limite.

— Te-ai gândit vreodată cât e de ciudat că dăm unul peste celălalt tot timpul? întrebă el, cu ochii imposibil de citit.

— Nu, am recunoscut. Nu așa merg lucrurile în lume? Într-un oraș de câteva milioane, întotdeauna vezi aceeași persoană.

— Dar cât de des se întâmplă să fie persoana pe care vrei *cel mai mult* s-o vezi?

Am clipit și mi-am întors capul, simțind un amestec efervescent de neliniște și emoție urcând din pântece.

El a trecut peste tăcerea mea stânjenită și a insistat.

— Mai suntem în cărți pentru mâine, da?

— De ce n-am fi?

Râse, coborându-și privirea pe buzele mele.

— Pentru că e sărbătoare, Panseluță. Nu eram sigur că am privilegii de sărbători.

— Nu e sărbătoare și pentru tine.

— Ba da, zise el. E ziua în care am scăpat de voi, plângăcioșii de americani.

— Ha, ha.

— Spre norocul meu, nu mai există alte sărbători vinerea, anul ăsta, așa că nu trebuie să-mi mai fac griji c-o să ratez noua mea zi preferată din săptămână.

— Ai verificat în calendar atât de mult în avans?

M-am trezit că mă mișc mai aproape de el, destul de aproape cât să-i simt căldura trupului chiar și în arșița aceea de peste 32 de grade.

— Nu, sunt doar un pic savant.

— Savant idiot?

Râse, plesnind jucăuș din limbă.

— Ceva de genul ăsta.

— Deci unde mă întâlnesc cu tine, mâine?

Își ridică mâna din nou și-și plimbă degetul arătător peste buza mea de jos.

— O să-ți dau mesaj.

Și s-a ținut de cuvânt. Aproape imediat ce am cotit pe stradă și am ajuns la metrou, telefonul mi-a bâzâit în buzunar, afișând cuvintele

11th și W 24th Str. E un zgârie-nori dincolo de parc. 7:00.

Niciun indiciu despre care clădire, care etaj, nici măcar ce să port.

*

Când am ajuns acolo, mi-a fost clar că era numai o singură clădire la care se putea referi. O construcție modernă de piatră și sticlă, dând spre Chelsea Waterside Park. Avea, de asemenea, și o incredibilă vedere spre Hudson. Holul era gol, în afara unui paznic în spatele unui birou, și, după ce m-am foit vreun minut, m-a întrebat dacă eram prietena domnului Stella.

Am făcut o pauză, precaută, înainte să răspund:

— Da.

— Ah, bine. Ar fi trebuit să vă întreb mai devreme!

Se ridică în picioare, aproape la fel de lat cât era de înalt, și-mi făcu semn cu mâna spre lifturi.

— Mi s-a spus să vă trimit sus.

M-am uitat șovăind o clipită, înainte să pornesc în acțiune și să intru în lift alături de el. Paznicul trecu o cheie electronică printr-o fantă și apoi apăsă pe butonul R.

Acoperiș[8].

Ne duceam pe acoperiș?

Cu o fluturare de mână prietenoasă, omul ieși din cabină.

— Petrecere frumoasă de 4 Iulie! mai zise, înainte să se închidă ușile.

8 *Roof*, în limba engleză. (*N.t.*)

Erau douăzeci și șapte de etaje în clădire, însă liftul era evident nou și foarte rapid, căci abia am avut timp să mă gândesc la ce m-ar fi putut aștepta sus, când a scos un *ding* înfundat și ușile s-au deschis.

Eram într-un mic hol, cu fața către un șir de câteva trepte care duceau către o ușă pe care scria: ACCES ACOPERIȘ. RESTRICȚIONAT PUBLICULUI.

Ce altceva puteam face decât să presupun că, astăzi, avertismentul nu era valabil pentru mine? La urma urmelor, așa era Max. Aveam senzația că el respecta regulile doar atât cât să afle cum să le ocolească adecvat.

Ușa se deschise cu un scârțâit metalic ascuțit și se trânti greoi în urma mea. M-am întors și am încercat s-o deschid din nou, fără succes. Ziua era toridă, vântoasă, iar eu eram blocată pe acoperișul unei clădiri.

Fir-ar să fie. Max ar face bine să fie aici sau o să-mi pierd mințile.

— Aici! strigă Max de undeva din dreapta mea.

Am răsuflat ușurată și am ocolit o cutie mare de siguranță. Max stătea în picioare, singur, cu o pătură, perne și o uriașă etalare de mâncare și bere, la picioarele sale.

— La mulți ani de Ziua Independenței, Panseluță! Gata să fii futută în aer liber?

Arăta incredibil, îmbrăcat neprotocolar, cu jeanși și un tricou albastru, bronzat, cu brațe musculoase, și înaintând spre mine cu statura lui de unu nouăzeci și cinci. Prezența lui fizică, afară, în soare, și cu vântul fluturându-i tricoul pe piept... Sfinte Sisoie! Să spunem doar că nu m-a lăsat rece.

— Te-am *întrebat* dacă ești gata să fii futută în aer liber, repetă el liniștit, aplecându-se să mă sărute.

Avea gust de bere, de măr și de ceva inerent al-lui-Max. Căldură, sex, confort... el era hrana mea emoțională, deliciul la care te dedai din când în când, fără remușcări, știind că te remontează, chiar dacă probabil nu e chiar atât de sănătos pentru tine.

— Da, am spus. Adică nu-ți faci griji pentru elicoptere sau camere de filmat sau…

M-am uitat peste el, arătând spre oamenii de pe un acoperiș din depărtare:

— … oamenii de colo, cu binocluri.

— Nu.

Mi-am mijit ochii, plimbându-mi mâna în sus de la pieptul până la gâtul lui.

— De ce nu-ți faci griji niciodată c-ai putea fi văzut?

— Pentru că n-aș mai fi eu, dacă m-aș îngrijora. Asta m-ar ține în casă, m-ar face paranoic sau m-ar împiedica să te fut pe acoperiș. Gândește-te, numai, ce tragedie ar fi.

— Una mare.

Îmi trecu prin minte că el era la fel de nepăsător și dacă era văzut, și dacă nu. N-o căuta, n-o evita. Doar trăia în jurul realității faptului. Era o modalitate atât de diferită de a interacționa cu presa și cu publicul, încât m-a descumpănit puțin. Părea atât de simplu.

El surâse și mă sărută pe vârful nasului.

— Hai să mâncăm.

Adusese baghete, brânză, cârnăciori și fructe. Prăjiturele cu gem și niște macaroane micuțe, perfecte. Pe o tăviță erau boluri de măsline, castraveciori și migdale. Într-o frapieră metalică stăteau la rece mai multe sticle de bere neagră.

— Un adevărat festin, am zis.

El râse.

— Așa zic și eu.

Își aduse o mână în sus, peste talia mea, peste abdomen și pe sâni.

— Am de gând să-mi fac plinul.

Mă trase jos, pe pătură, deschise o bere și turnă în două pahare.

— Locuiești în clădirea asta? am întrebat, luând o mușcătură de măr.

Ideea că eram foarte aproape de apartamentul lui mă făcea să mă simt ușor tulburată.

— Locuiesc în clădirea unde m-ai lăsat cu taxiul, după masaj, deunăzi. Am un apartament aici, dar în el locuiește mama.

Își ridică mâna, tocmai când deschisesem gura să protestez.

— E plecată în vizită la sora mea, în Leeds, pentru vreo două săptămâni. N-o să apară pe acoperiș.

— Dar va apărea *cineva* aici, sus?

Ridică din umeri, aruncându-și o măslină în gură.

— Nu cred. Deși nu sunt sigur.

Mestecând, mă privi un minut, cu ochi zâmbitori.

— Ce părere ai de situația asta?

Teama îmi încălzea pântecele și am aruncat o privire îndărăt, spre ușă, întrebându-mă cum ar fi să fiu întinsă pe pătură, sub Max, să-l simt presând cu forță în mine și, deodată, să aud ușa cum se deschide și se trântește.

— E okay, am spus, zâmbind.

— Aici ai cea mai bună vedere pentru jocurile de artificii, îmi explică el. Se organizează patru spectacole simultan, pe care le poți vedea peste fluviu. M-am gândit că ți-ar plăcea să le vezi.

L-am tras mai aproape de mine și l-am sărutat pe obraz.

— De fapt, sunt mai excitată de ideea de a te vedea complet dezbrăcat.

Cu un mic mârâit, Max împinse câteva perne la o parte și mă întinse pe pătura groasă. Zâmbi, închise ochii și mă sărută.

La naiba, de ce trebuia să fie atât de plăcut? Ca să mă port nonșalant, ar fi fost mai ușor — deși cu siguranță mult mai puțin satisfăcător —, dacă Max ar fi fost un amant mediocru sau dacă m-ar fi tratat în primul rând ca pe o metodă convenabilă de a se descărca sexual în fiecare săptămână. Dar el era tandru, atent și atât de sigur pe sine în această privință, încât i-a luat foarte puțin până să mă facă să mă arcuiesc sub el, dorindu-l pătimaș, implorându-l pe tăcute.

El adora să cerșesc. M-ar fi tachinat îndelung ca să obțină mai mult de la mine. I-aș fi cerșit să mă tachineze un timp și mai lung.

În momente ca acesta, când mă săruta și-și plimba mâinile pe pielea mea, ciupindu-mă în locurile sensibile, unde foamea de sex era mai acută, mă străduiam să nu compar acest iubit cu singurul celălalt pe care-l avusesem vreodată. Andy era grăbit și brutal. După vreun an de sex jucăuș, contactul nostru n-a mai fost niciodată cu adevărat despre explorare sau împărtășire a ceva. O făcuserăm în patul nostru, uneori pe canapea. O dată sau de două ori, în bucătărie.

Dar aici, Max trecu o căpșună peste bărbia mea, sugându-i sucul rămas în urmă. Murmură că vrea să mă guste, să-mi lingă sucurile, să mă fută până ce aș fi țipat atât de tare cât să fi răsunat în ecou până în stradă.

Mi-a făcut poze, când mi-am scos bluza și apoi când i-am scos-o pe a lui, când m-am lăsat în jos, lingându-i abdomenul, i-am descheiat jeanșii, și i-am luat membrul tare și lung în gură. Speram că mă va lăsa să continui, de data asta.

Îmi șopti:

— Ține ochii deschiși. Uită-te la mine.

Și atunci îmi făcu o fotografie. Eram destul de pierdută în senzații încât, pe moment, să nu-mi pese.

În cele din urmă, telefonul lui căzu pe pătură și mâinile i se înfipseră în părul meu, ghidându-mă, ținându-mă într-un ritm lent. Gura mea se mișca atât de încet peste el încât nu-mi puteam imagina că ar ejacula astfel, cu lungi retrageri și apoi, încet, luându-l la loc. Însă nu mă lăsa să măresc viteza, iar ochii lui deveniseră mai întunecați și mai lacomi, până când, în final, s-a umflat în mine.

— E bine? întrebă, cu voce gâtuită. Îmi dau drumul.

Am mormăit, privindu-i fața înroșindu-se și gura deschizându-se puțin, în timp ce se uita fix la gura mea pe el. Sunetele pe care le scotea erau adânci și răgușite, amestecate fără noimă cu frânturi din cele mai porcoase cuvinte pe care le auzisem vreodată. Am înghițit repede, concentrându-mă pe expresia uluită de pe fața lui.

— Futu-i, gemu el, zâmbind.

A întins mâinile, ridicându-mă la pieptul lui.

Cerul de deasupra noastră începuse să se întunece. Se coloră în trandafiriu, apoi în violet, sub ochii noștri care priveau în sus, la stratul dantelat de nori. Pielea lui era caldă și netedă, și mi-am îngropat fața în el, inhalând.

— Îmi place deodorantul tău.

Râse:

— Ei, mulțumesc.

I-am sărutat umărul și am șovăit, temându-mă să nu stric momentul. Dar trebuia.

— Mi-ai fotografiat fața.

Mai mult i-am simțit decât i-am auzit râsul.

— Știu. Am s-o șterg acum. Vreau doar să mă uit la ea de vreo două ori.

Lăsă un braț greu pe pătură și căută, pe pipăite, telefonul de lângă el. Era sub șoldul meu și l-am scos, întinzându-i-l.

Împreună, am privit fotografiile. Mâinile mele pe bluza mea, pe pieptul lui. Sânii mei, gâtul. Ne-am oprit la instantaneul cu mâinile mele descheindu-i jeanșii, scoțându-l afară. Când am ajuns la aceea cu degetul meu mare mângâindu-i capul mădularului, Max s-a rostogolit peste mine, din nou excitat.

— Nu, stai, am început eu, cuvintele pierzându-se în gura lui, în timp ce mă săruta. Șterge-le pe acelea cu fața, Max.

Cu un geamăt, se rostogoli la loc pe spate și mi le arătă întâi. Nu puteam nega că erau unele dintre cele mai senzuale imagini pe care le văzusem: dinții mei dezveliți pe șoldul lui, limba mea atingându-i vârful mădularului și, în sfârșit, gura mea în jurul lui, uitându-mă drept în obiectiv. Ochii îmi deveniseră atât de întunecați, încât era limpede că aveam să-l sug cât de mult aș fi putut. Cu o fotografie ca asta, aș fi rămas în poziția aceea pentru totdeauna.

El a apăsat butonul de ștergere, a confirmat și, astfel, poza dispăru.

— Asta a fost cea mai sexy chestie pe care am văzut-o vreodată, zise el, rostogolindu-se din nou peste mine și sărutându-mă pe gât. Chiar urăsc regula fără-fețe.

Eu n-am spus nimic. În schimb, i-am tras în jos de pantaloni până i-am scos de pe picioare, apoi el mi-a dat jos chiloții și mi-a așezat picioarele pe după șoldurile sale.

— Pune-ți un prezervativ, am mormăit lângă gâtul lui.

— De fapt, începu el, retrăgându-se cât să mă privească drept în ochi, speram să putem trece peste regula prezervativului.

— Max…

— Am ăsta.

Scoase o hârtie de sub pătură. *Ah, etern romanticul rezultat de laborator.*

— N-am mai făcut-o neprotejat de când eram în liceu, explică el. Nu mi-o trag cu nimeni altcineva și vreau s-o fac fără prezervativ cu tine.

— De unde știi că iau anticoncepționale?

— Pentru că ți-am văzut pilulele în poșetă, la bibliotecă.

Își schimbă poziția, așezându-se cât să se apese în mine, legănându-și bazinul.

— E în regulă?

Am dat din cap, dar am întrebat:

— Nu-ți faci griji pentru *istoria* mea?

El zâmbi, mă sărută de-a lungul umărului și-și plimbă mâna în sus și-n jos peste sânii mei.

— Povestește-mi.

Am înghițit în sec, întorcând capul și privind într-o parte. El mi-a pus un deget sub bărbie, întorcându-mi fața înapoi spre el.

— Am mai avut un iubit, am recunoscut eu.

Ochii lui Max nu mai zâmbiră.

— Ai mai fost cu o singură altă persoană?

— Dar el se futea cu toate celelalte femei din Chicago, în timp ce eram împreună.

Lăsă să-i scape o înjurătură.

— Sara…

— Deci, dacă socotești că am fost cu toată lumea cu care a fost și el, atunci am fost cu mult mai mult decât o persoană.

Am încercat să zâmbesc, ca să atenuez sarcasmul cuvintelor.

— Ți-ai mai făcut vreun test de atunci?

— Da.

Mi-am ridicat bazinul spre al lui, dorindu-mi asta mai mult decât îmi dădeam seama. Andy începuse să folosească prezervative pe la jumătatea relației noastre; numai asta și ar fi trebuit să-mi dea cumva de bănuit. La vremea respectivă, mi se păruse că ne distanța deprimant de mult, deși el îmi spusese că era pentru a fi sigur că nu făceam copii înainte de a fi cu adevărat pregătiți. Acum îmi dădeam seama că îmi acordase măcar această curtoazie.

Dar Max refăcea traseul în direcție opusă. Distanță, la început, apoi aruncat cu capul înainte în această ciudată monogamie a noastră.

Rahat, Sara. Așa procedează cei mai mulți *oameni.*

Am tras de șoldurile lui, ridicându-mă să-i sug gâtul.

— Bine, atunci.

Max se dădu înapoi, duse mâna între noi și își strecură mădularul înăuntrul meu, cu un geamăt surd. Încet, încet, mă umplu. Și apoi îmi acoperi trupul cu al lui, mă sărută de la baza gâtului în sus, până-și lipi buzele de ale mele.

— Nemaipomenit, șopti el. Cristoase, nimic nu se compară cu asta.

O ciudată disperare puse stăpânire pe mine. Niciodată nu-i mai simțisem greutatea asupra mea atât de deplin, nu-i mai simțisem fiecare milimetru al pielii lui dezgolite și era un cu totul alt tip de posesie. Umerii lui erau atât de lați, fiecare mușchi înmănuncheat și bine definit sub mâinile mele. Înăuntru și peste mine, Max părea o planetă aparte.

Continuă să mă sărute în timp ce se mișca, începând foarte lent, lăsându-mă să simt fiecare centimetru.

— Cineva s-ar putea uita încoace. Să te vadă sub mine, cu coapsele desfăcute şi picioarele tale goale peste ale mele.

Se ridică în coate şi se uită la sânii mei.

— Cred că le-ar plăcea să-i vadă pe ăştia.

Mi-am închis ochii şi mi-am arcuit spatele, ca să-i ofer o privelişte mai bună. Doamne, aveam aşa o siguranţă ciudată cu Max. Niciodată nu făcea să pară aiurea sau o perversiune faptul că îmi plăcea ideea că ne vede lumea. Parcă şi lui îi plăcea la fel de mult, parcă şi el ar fi vrut să fim prinşi.

— Crezi c-ai vrea să te privească, uneori, cineva cum te fuţi? întrebă el, grăbind un pic ritmul.

Sinceritatea mea se repezi înainte, dintr-o suflare:

— Îmi place ideea să te vadă lumea *pe tine*, astfel, cu mine.

— Da?

— N-am ştiut că-mi doream asta, înainte să te întâlnesc pe tine.

Căzu peste mine, greu şi cald.

— Ţi-aş da orice ai vrea. Îmi place cum te transformi când te penetrez şi te privesc. Când fac fotografii, îţi pierzi misteriosul scut protector şi te deschizi, de parcă în sfârşit respiri.

M-am întins sub el, trăgându-l cât mai aproape am putut, şi m-am uitat în sus, la cerul întunecat, exact în clipa în care primele artificii s-au ridicat peste fluviu. Sunetul a venit după lumină şi o mare bubuitură a zgâlţâit acoperişul sub spatele meu.

Alte şi alte artificii au explodat într-o ploaie torenţială — stele şi flăcări şi lumini atât de strălucitoare şi atât de dese, încât părea că tot cerul a luat foc. Clădirea de sub mine tresărea, zguduindu-mi oasele şi sfredelindu-mi pieptul.

— Să fiu al naibii, zise el, râzând, şi se mişcă mai cu putere, zvâcnind brutal, apropiindu-se de extaz.

Deja îi cunoşteam semnele atât de bine. Abia se mai putea ţine. Aflându-ne atât de aproape de fluviu, zgomotul era aproape asurzitor, iar aerul devenise încărcat de sulf, fum şi lumină. Îşi propti o mână lângă capul meu, se ridică în genunchi, şi se izbi în mine,

făcând o fotografie în locul unde ne contopeam, cu luminile reflectând roşu, albastru şi verde pe pielea mea.

Am tras adânc aer în piept şi m-am lăsat să mă desfac în bucăţi, scoţând un ţipăt ascuţit, dar strigătul meu s-a pierdut în tunetele generale din jur.

*

Max trase o pătură din grămadă şi o întinse peste noi, amândoi, probabil pentru că era frig, dar mai probabil pentru că nu mai jucam pentru publicul nostru imaginar. Pur şi simplu beam bere, ne ţineam de mâini şi ne uitam la focul de artificii.

— Ai spus că nu te-ai mai angajat de mult cu fidelitate într-o relaţie, dar nu-i ciudat să fii monogam cu o parteneră de sex? am întrebat, întorcându-mă să-i văd faţa.

El râse şi duse berea la buze.

— Nu. Nu sunt atât de labagiu, încât să nu pot fi cu o persoană, dacă asta şi-ar dori şi ea.

— „Şi-ar dori şi *ea*?“ Adică n-ai avea nimic de zis dacă aş fi şi cu alţi bărbaţi?

El clătină din cap şi-şi întoarse privirea spre fluviu, unde fumul de-acum începuse să se risipească.

— Nu cred.

Îşi ridică din nou berea, golind-o.

— N-am folosit un prezervativ în seara asta, dacă-ţi aminteşti. N-am fi putut face asta, dacă ai fi fost şi cu alţi bărbaţi.

Întinse mâna să mai ia o bere şi pătura îi alunecă de pe umeri, dezvelindu-i spatele gol, cu muşchii bine reliefaţi. M-am aplecat şi l-am sărutat, de la mijlocul coloanei până la gât.

— Când a fost ultima oară când ai avut o iubită? Cecily a fost o iubită?

— Nu chiar.

Veni iarăşi lângă mine şi se ghemui sub pătură.

— Am fost cu vreo două femei, în mod exclusiv, de când m-am mutat aici. Dar a trecut o veşnicie de când am iubit pe cineva, dacă la asta te referi.

Am dat din cap.

— Bănuiesc că la asta mă refer.

— Am avut o iubită adevărată la universitate, pentru o scurtă perioadă. Ea m-a părăsit pentru un coleg. S-a căsătorit cu el, de fapt. Am fost sătul de toate femeile o vreme, după asta. Acum îmi dau seama că relaţiile presupun mult efort, şi energie, şi timp.

Luă o gură de bere şi înghiţi.

— Iar eu n-am avut prea mult din niciunele, încercând să-mi pun compania pe picioare şi să o fac să meargă. Nu sunt împotriva ideii de a avea pe cineva, dar e greu să găseşti o persoană cu adevărat potrivită în oraşul ăsta, oricât de ciudat sună, pentru o localitate cu opt milioane de oameni.

N-am simţit absolut nimic când a spus asta, niciun fior de speranţă că voi fi eu aceea, nicio teamă că Max spera să-şi găsească pe altcineva. Pentru cineva ca mine, întotdeauna înclinată să simt mai mult, indiferenţa de acum a fost un şoc. În pieptul meu înflorise cea mai neobişnuită senzaţie de gol.

— Probabil ar trebui să plec, am zis, întinzându-mi oasele şi lăsând pătura să cadă de pe mine.

Max îşi plimbă privirile peste corpul meu gol, înainte de a-mi căuta ochii.

— De ce eşti mereu atât de grăbită să pleci?

— Nu stăm şi peste noapte, i-am reamintit eu.

— Nici măcar în vacanţe? Mi-ar prinde bine o partidă de dimineaţă. Am putea folosi camera de oaspeţi a mamei.

— Atunci, cheamă-l pe Will. E simpatic.

— L-aş chema, dar întotdeauna insistă să mă ţină el în braţe. E impropriu.

Făcu o pauză.

— Stai! Crezi că Will e simpatic?

Am râs, luând o ultimă gură de bere şi întinzând mâna după hainele mele.

— Da, dar tu eşti mai mult genul meu.

— Elegant? Dotat la departamentul penis? Divin?

M-am uitat la el şi am râs.

— Mă pregăteam să spun că ai cea mai spurcată gură.

Ochii i se întunecară şi se aplecă să mă sărute.

— Rămâi peste noapte. Te rog, Panseluţă. Vreau să ţi-o trag dimineaţă, când eşti ciufulită de somn şi moleşită.

— Nu pot, Max.

Se uită lung la mine câteva clipe, apoi îşi mută privirea, ridicând sticla la gură şi mormăind:

— Ăla chiar te-a făcut praf.

Am simţit cum îmi dispare zâmbetul.

— E mai bine dacă nu încerci să afli semnificaţii la o femeie care vrea ca sexul să fie doar sex. Da, Andy m-a făcut praf, dar nu de asta nu vreau eu să rămân peste noapte.

M-am uitat un moment la el, înainte să-mi aduc aminte să-mi reiau zâmbetul.

— Abia aştept să văd cu ce propunere vii, săptămâna viitoare.

*

Până am ajuns acasă, extazul de a fi fost cu Max se dezumflase, sfârşind într-o ciudată durere sub coaste. Mi-am aruncat cheile şi geanta pe masa din hol şi m-am sprijinit cu spatele de perete, privind în întunericul ca de smoală din livingul meu. Apartamentul meu era mic, dar în cele câteva luni de când mă aflam în New York, ajunsesem să-l simt mult mai ca pe căminul meu, decât căsoiul cât un palat pe care-l împărţisem cu Andy aproape cinci ani.

Însă, în seara asta, cu ecoul muzicii şi al artificiilor lovindu-se de clădiri, cu sunetul râsetelor şi al festivităţilor ridicându-se de pe

trotuarele de afară, în micul meu apartament m-am simțit singură pentru prima oară de când sosisem.

Fără să aprind vreo lumină, m-am dezbrăcat în drum spre baie și am intrat în dușul strâmt. Am stat sub jetul fierbinte și am închis ochii, sperând că sunetul apei va acoperi gălăgia din capul meu.

N-a ținut figura. Mușchii îmi erau încordați și dureroși, iar durerea subtilă dintre picioare îmi făcea aproape cu neputință ca gândurile să nu mi se întoarcă permanent la Max.

Nu fusesem niciodată tipul de fată cu obsesii pentru vreun bărbat, dar în mod cert asta mi se întâmpla acum. Max nu era numai splendid, era și *drăguț*. Și știam că sexul ne făcuse cu adevărat compatibili. Încă mai întâmpinam greutăți să-mi înțeleg nou descoperita mea obsesie de a fi privită de el — poate chiar și de alții —, însă nevoia asta mi se ridica pe sub piele ca aburul: fierbinte și excitantă, imposibil de ignorat.

Iar Max părea s-o fi acceptat, chiar s-o fi adoptat, cu aceeași ușurință cu care făcea orice altceva.

În vreme ce relația mea cu Andy fusese numai de ochii lumii, Max părea să-mi fi stârnit dorința, cu care nu eram obișnuită, de a fi privită în același timp ce-mi respecta nevoia de intimitate. Căci deși Max era flușturatic și părea nepotrivit pentru mine din toate punctele de vedere, îmi îngăduia să experimentez ceva ce nu mi s-ar fi părut niciodată destul de sigur ca să încerc cu Andy. Era chiar atât de simplu? Îl țineam pe Max la distanță pentru că era exact opusul a tot ce avusesem cu Andy? Relația mea cu Andy avusese falsă adâncime și fusese lipsită de orice scânteie. Relația mea cu Max era intenționat simplă, dar, numai privindu-l de la distanță, simțeam că mi s-a aprins o torță în piept.

Am închis apa, dintr-odată prea încălzită. Pentru o fracțiune de secundă, am regretat că nu mai eram cu Max. Irosisem șansa de a-i atinge pielea, de a mă delecta cu sunetele lui și de a-i simți greutatea peste mine întreaga noapte.

Dar când m-am întors în dormitor și mi-am studiat imaginea în oglinda șifonierului, mi-am apărut deodată necunoscută. Stăteam mai dreaptă, priveam mai puțin zăpăcită și observam mai atent. Până și eu puteam vedea că era o maturitate în ochii mei care nu existase acolo înainte.

Zece

— Tot nu înțeleg de ce vii cu mine astăzi.

Mi-am reținut un zâmbet când am zărit expresia plictisită a lui Will în ușile-oglindă ale liftului, ignorând privirile curioase pe care le atrăseserăm de la ceilalți pasageri din jurul nostru. El apăsă butonul pentru etajul al paisprezecelea.

Atenția mea zăbovi pe plăcuța din dreptul butonului: RYAN MEDIA GROUP.

— Știi cât de mult îmi place să te văd în acțiune. Pescuind într-un butoi sau cum spuneți voi, americanii.

— În primul rând, zise el, mai încet acum, folosești expresia greșit, nimeni nu mai spune așa. Și, în al doilea rând, minți cu nerușinare. Ai o sută de alte întâlniri, săptămâna asta; știu că ești asaltat. De ce mama naibii vii la asta? Nu am nevoie de tine aici pentru nimic.

— Ai dreptate, teoretic nu e nevoie să fiu aici, dar te-am văzut eu la genul ăsta de întâlniri, înainte, prietene. Cineva începe să vorbească despre nu știu ce neurotransmițători sau chimicale de suport și tu ești ca și când ai fi fumat un joint. De aceea sunt eu

aici, ca să fiu sigur că nu ne înnebunești pe toți cu detalii tehnice și accepți cine știe ce buget ridicol.

— Eu nu înnebunesc pe nimeni cu detalii tehnice.

— Nu, bineînțeles că nu, i-am spus. De altfel, nu erai tu cel care sublinia importanța contactelor? Eu o să petrec o vreme sporovăind cu Bennett, cât o să stăm aici, și-o să împușc doi iepuri odată, da?

Nici măcar eu nu-mi puteam înghiți scuza asta; nu eram obișnuit să mă simt atât de incapabil de a face ceva în privința femeilor. Cu siguranță nu eram obișnuit să mă furișez prin preajmă ca un adolescent nenorocit, doar ca să prind câteva minute singur cu vreuna. Povestea asta cu Sara fusese concepută să decurgă simplu, dar în clipa asta părea oricum, numai simplă nu. În urmă cu vreo câteva ore, crezusem că pusesem totul la punct: mă înscrisesem la întâlnirea de la RMG, aveam să-l folosesc pe Bennett ca pretext, dacă Will ar fi pus întrebări și, dacă norocul ar fi fost de partea mea, aveam să dau de Sara luni, în loc să aștept până vineri. Faptul că-mi petrecusem timpul cu ea în afara programului nostru mă dăduse peste cap. Nu stricase nici că avusesem parte de o labă într-un taxi. Dar acum mă simțeam în încurcătură, întrebându-mă dacă nu mi-o căutam cu lumânarea, încălcând limitele astfel.

Ușile se deschiseră și Will se întoarse spre mine:

— Fie, câtă vreme înțelegi că acesta este numărul meu de spectacol. Tu doar stai deoparte și pozezi în deștept.

— Domnule Sumner, domnule Stella, ne întâmpină recepționera. Mă bucur să vă revăd.

Ne conduse pe hol, spre sala mare de conferințe cu peretele de ferestre, unde New Yorkul se vedea ca o carte poștală lipită pe partea cealaltă.

— Domnul Ryan coboară imediat.

— Nu-i păcat să-ți pierzi după-amiaza liberă aici, când ai putea să-ți vizitezi micuța pisicuță misterioasă? zise Will, când am rămas din nou singuri.

M-am îndreptat spre o fereastră și am privit la traficul de pe strada de jos.

— Ce te face să crezi că ea e liberă după-amiaza?

Will începuse să se uite printre hârtiile lui și eu m-am așezat la masa cea lungă, lăsându-mi mintea să hoinărească, amintindu-mi de ultima oară când fusesem în această clădire. Alergasem după ea, în ziua aceea, deși, trebuie să recunosc, nu se schimbase mare lucru. Desigur, petrecusem un timp cu ea, făcuserăm sex și o gustasem, îi atinsesem practic fiecare părticică din corp, dar nu ajunsesem nicicum mai aproape să înțeleg, în prezent, ce se petrecea în căpșorul acela frumos al ei, decât fusesem atunci.

Dinspre hol se auziră voci și mi-am ridicat ochii exact în clipa în care a intrat Bennett.

— Will, zise el, întinzându-i mâna. Îți mulțumesc că ai venit.

Se întoarse spre mine, cu un zâmbet curios.

— Max, nu mă așteptam să te văd astăzi. Participi și tu la discuția noastră despre B&T Biotech?

Era imposibil să nu observ expresia de satisfacție înfumurată de pe fața lui Will. Și el, și Bennett știau că eu mă strecurasem ca gâsca prin apă la biochimie, flirtând cu profesorul, Dr. William Haverston. Le plăcea să-și amintească despre „iubitul cât pe-aci să-l am".

— E doar plin de surprize, zise Will.

— Este, fără îndoială, încuviință Bennett.

Nu mă gândisem la cum se vor vedea lucrurile din perspectiva lui Bennett. Trecuseră câteva săptămâni de la strângerea de fonduri, dar nu m-am putut opri să nu mă întreb dacă știa că venisem aici mai mult pentru Sara, decât pentru discuția despre ultimele descoperiri în proteoliză.

— Sunteți doi neisprăviți, am mormăit.

A urmat o activitate intensă, când au venit și ceilalți; din păcate pentru strădaniile mele de a menține o atitudine detașată, Sara a fost ultima care a intrat pe ușă. Arăta bestial și, când Bennett a

prezentat-o, mi-am lăsat privirea să se plimbe pe tot corpul ei. Fustă bleumarin, pulover de un roz dulce peste curbele blânde ale sânilor ei, și un gât pe care aș fi vrut să-l sug ore în șir.

— Ea este Sara Dillon, șefa departamentului nostru de finanțe, îi zise Bennett lui Will.

Will făcu un pas înainte.

— Da, am schimbat câteva e-mailuri. Mă bucur să te cunosc, în sfârșit, în persoană, Sara. Am ratat ocazia să facem cunoștință la strângerea de fonduri de luna trecută, cred.

Vorbiră un moment înainte ca ea să arunce o privire în direcția mea, făcând ochii mari doar o fracțiune de secundă. Se apropie, cu mâna întinsă, fără să se arate pe de-a întregul fericită să mă vadă.

— Cred că noi ne-am cunoscut la strângerea de fonduri, zise ea, cu un zâmbet forțat. Max Stella, nu-i așa?

I-am luat mâna, lăsându-mi degetul mare să-i atingă ușor încheietura.

— Sunt măgulit că-ți amintești, Sara.

Ea-și retrase mâna, zâmbind sec la mine și se îndreptă spre locul ei.

M-am întors spre Chloe, făcând un pic de conversație și acceptând o vagă invitație la cină, cândva, în săptămânile viitoare. Era foarte clar de ce Bennett era atât de îndrăgostit de ea; era frumoasă și evident inteligentă. Nu mi-a scăpat modul în care ochii ei au fulgerat spre Bennett și apoi din nou spre mine, de parcă ei doi ar fi purtat o conversație mută. La un moment dat, el și-a dat ochii peste cap, pe față înflorindu-i un zâmbet cum nu mai văzusem până atunci. Bietul ticălos era sub papuc.

Când întrunirea a început, am ocupat singurul scaun rămas liber, imediat lângă Sara. Judecând după expresia ei, n-am fost convins că era un lucru bun.

Zece minute abia s-au târât și, Dumnezeule mare, era cu adevărat cea mai plictisitoare întrunire la care participasem vreodată, știință

și strategii despre știință. La un moment dat, aș fi putut jura că-l văd pe Will dându-și ochii peste cap, în extaz.

Sara spumega în tăcere lângă mine. Ce se întâmplase de era atât de încordată? Puteam simți fiecare porțiune din spațiul ce separa corpul ei de al meu. A trebuit să fac eforturi de voință să-mi țin mâinile în poală. Eram acut de conștient de fiecare mișcare pe care o făcea, de fiecare dată când se foia în scaun sau întindea mâna spre sticla de apă. Îi puteam simți mirosul. Nu mă gândisem cât de greu avea să fie să fim atât de aproape și să nu pot să-mi plimb mâinile pe pielea ei, ori să fac ceva atât de simplu ca să-i dau o șuviță de păr pe după ureche.

De ce dracului voiam deodată să-i dau părul pe după ureche? Planul ăsta devenise oficial de rahat.

Imediat după prezentarea portofoliului lui Will, Sara se scuză și plecă, înainte să mai apuc să vorbesc cu ea. Când, în cele din urmă, m-am eliberat dintr-o conversație despre cea mai bună metodă de a atrage atenția asupra tehnologiei proteolitice a firmei în planul strategiei de marketing, practic am sprintat spre biroul ei.

— Salut, a zis asistentul lui, măsurându-mă din cap până-n picioare, din spatele monitorului său.

— Am venit s-o văd pe domnișoara Dillon, am spus, continuându-mi drumul spre biroul ei.

— Îți urez succes, pentru că nu e în birou, îmi spuse el din spate.

M-am întors la el și am văzut că se afundase din nou în foile lui de calcul.

— Ai vreo idee unde-ar putea fi?

Fără să-și ridice ochii, răspunse:

— Probabil pe-afară, la o plimbare. A trecut în goană pe-aici, de parcă i-ar fi pus cineva sare pe coadă.

Clipi, ridicându-și ochii spre mine:

— De obicei, când vrea să înjunghie pe cineva, se duce în parc.

Oh, pe toți dracii!

Am alergat la lifturi, ignorând privirile celor pe care i-am întâlnit pe drum, și am privit țintă beculețele etajelor în coborâre. Ce mama dracului mersese prost? Abia de-i spusesem două cuvinte acolo. Arșița după-amiezii m-a izbit drept în moalele capului când am ieșit afară, deși eram în umbrele sufocante ale clădirilor. M-am uitat în stânga și-n dreapta pe stradă, răsucindu-mă pe călcâi în direcția parcului. Aleile erau înțesate cu oameni care-și plimbau câinii și turiști, dar speram că tocurile ei aveau să o încetinească destul cât s-o prind din urmă.

Era cea mai ciudată senzație să trec din oraș în parc, unde mirosurile de asfalt și gaze de eșapament erau înlocuite cu acelea de copaci și frunze, pământ reavăn și apă.

Am văzut o străfulgerare de roz la capătul aleii și am mărit viteza, strigând după ea:

— Sara!

Ea se opri pe o alee pavată și se întoarse ca arsă spre mine.

— Fir-ar să fie, Max. Ce-a fost în mintea ta?

M-am oprit, siderat.

— Ce?

— Acolo! zise ea, cu răsuflarea întretăiată. N-am știut că voi sponsorizați B&T! Nu sunt obligați să divulge asta, la acest stadiu. Și, iată, conflict de interese!

Mi-am frecat falca, dorindu-mi ca aranjamentul ăsta simplu dintre noi să înceteze să mai pară dracului atât de complicat.

— Nu m-am gândit c-ar fi vreo problemă.

— Dă-mi voie să-ți expun situația, zise ea. Șefa finanțelor firmei de marketing a B&T se culcă cu șeful firmei de investiții care plătește numita firmă de marketing. Crezi că ar putea fi un conflict? Crezi că poate ți-ar plăcea ca noua ta parteneră de sex să facă niște afaceri? Sau poate ți-ar plăcea să fii sigur că noua ta investiție obține cel mai bun preț posibil în strategia premium marketing?

Făcea mișto de mine cu mușchiuluiala asta? Am simțit cum mi se aprind obrajii de indignare.

— Dumnezeule, Sara! Nu-ți aduc afaceri pentru că îți port de grijă, nici nu ți-o trag ca să fiu sigur că-ți faci bine jobul!

Ea oftă, ridicând mâinile.

— Eu nu cred asta. Dar așa ar putea părea. De cât timp te ocupi de treburile astea? Nu știi că așa se interpretează lucrurile astea? Ăsta e un post nou pentru mine. Asta e *afacerea* ta și lumea e ahtiată să afle fiecare detaliu despre tine. Uită-te doar cum te urmărește presa, chiar și la cinci ani după ce Cecily a părăsit orașul.

Era hipersensibilă în privința publicității și interpretărilor, dar mi se părea stupefiant. Toate astea erau un munte de prostii și eram sigur c-o știa și ea. Și-a întors capul, cu brațele încrucișate pe piept și umerii căzuți. Adevărul era că mie nu-mi păsa cine mă vedea cu Sara. Trecuseră cinci ani după drama lui Cecily și îmi dădusem seama că n-aveai cum controla ce mai zicea încă lumea. Sara n-avea cum să înțeleagă asta.

Am făcut câțiva pași până la o salcie din apropiere și, vârându-mă pe sub perdeaua de frunziș, m-am așezat cu spatele de trunchi.

— Nu cred că e o problemă atât de mare cum o înfățișezi tu.

Ea veni mai aproape, dar rămase în picioare.

— Vreau să subliniez că e nevoie de un oarecare nivel de discreție. Cu sau fără un potențial conflict, nu vreau ca Bennett să creadă că am tendința să mă culc cu clienții.

— Foarte corect, dar eu nu cred că Bennett e cu adevărat în măsură să critice.

I-am privit picioarele mișcându-se mai aproape, îndoindu-și genunchii, și apoi ea se așeză lângă mine, pe iarba încălzită.

— Nu era niciun motiv ca tu să fii prezent acolo. Nu mă așteptam să te văd și m-ai șocat.

— Fir-ar să fie, Sara! Doar n-aveam de gând să te pipăi pe sub masă. Am vrut doar să vin și eu ca să am ocazia să te văd și să te salut. Ai putea fi mai adaptabilă, știi.

Ea râse puțin, apoi se opri. După ce mai trecură câteva secunde, mi-am dat seama că începuse să râdă din nou: pe tăcute, la început,

apoi ținându-se de burtă, îndoită de la mijloc, practic sufocându-se de râs.

— Crezi? izbuti ea.

Habar n-aveam ce spusesem de îi stârnisem reacția asta, așa că am stat cuminte, imaginându-mi că mai puțin însemna probabil mai mult când erai lângă o femeie care putea sau nu putea să-și piardă, cu adevărat, stăpânirea.

Se calmă, ștergându-și ochii și suspinând.

— Da, aș putea fi mai adaptabilă. Să fac sex cu un bărbat într-un club, într-o sală de bal, un depozit, o bibliotecă...

— Vai, Sara. N-am vrut să spun...

Ea-și ridică o mână.

— Nu, e doar o lecție bună pentru mine. Să mă adaptez e un proces constant. De îndată ce mă opresc să analizez cât de bine mă descurc cu un lucru, văd cât de rigidă sunt în privința altuia.

Am smuls un fir lung de iarbă, cântărindu-i spusele.

— Ar fi trebuit să-ți dau mesaj.

— Probabil.

— Dar, știi, eu aș fi fost încântat să te văd apărând pe neașteptate la o întrunire de la Stella & Sumner.

— Tu mai vrei și să ieși în oraș la cină cu mine, și să dormi cu mine în camera de oaspeți a mamei tale și, probabil, chiar să faci prăjituri împreună cu mine sau ceva de genul ăsta.

— Pentru că nu-mi pasă dacă suntem văzuți împreună, am spus, devenind frustrat. Ție de ce-ți pasă?

— Pentru că lumea o să devină interesată, zise ea, întorcându-se să se uite la mine. Lumea o să vorbească, o să facă o poveste din asta. O să-și dea cu presupusul, o să caute să afle cine suntem și ce facem noi. Relațiile în ochii publicului nu evoluează bine și te vor urmări la nesfârșit, dacă recunoști că-ți pasă.

— Așa e, am dat din cap o dată.

Am ascultat vântul bătând pe lângă noi, estompat de cortina de frunze. Îmi plăcea în această mică peșteră de liniște, ascunsă

de traficul pietonilor, de păsări și de orice altceva ar mai fi putut să tragă cu urechea la conversația noastră și la topirea mea mută. Prea multe lucruri clocoteau în mine: conștientizarea că o voiam pe Sara, că întotdeauna o voisem pe Sara — din prima zi în care o văzusem. De asemenea, tocmai acceptasem adevărul că mă așteptasem ca Sara să spere, în cele din urmă, la mai mult și că eu aveam să fiu cel ce stabilea limitele, nu ea.

— Max, sunt un dezastru, zise ea, șoptit.

— O să-mi spui măcar de ce?

— Nu azi, zise ea, ridicându-și privirea la crengile de deasupra.

— Sunt fericit cu ceea ce facem noi, dar nu mi-e totdeauna ușor să fiu ținut așa, la distanță de un braț.

Ea râse puțin, fără veselie.

— Știu.

Apoi se aplecă și-și lipi gura de a mea.

Mă așteptasem la un pupic, un sărut public discret, ca să împace lucrurile după ce eu recunoscusem că ar fi trebuit s-o previn, iar ea recunoscuse că reacționase exagerat. Dar s-a transformat în ceva mult mai serios: mâinile ei pe amândoi obrajii mei, gura deschisă și flămândă de mai mult și, în final, ea urcându-se peste mine, încălecându-mi coapsele.

— De ce ești atât de drăguț? șopti ea, apoi mă sărută, împiedicând orice răspuns posibil.

Dar întrebarea rămase. Mi se părea prea importantă ca s-o desconsider și s-o plachez cu o mână în chiloții ei sau cu un frecuș de pelvisuri sub un copac.

— Sunt drăguț pentru că îmi placi pe bune.

— Minți vreodată? întrebă ea, cercetându-mi ochii.

— Bineînțeles că mint. Dar de ce-aș vrea să nu fiu onest cu *tine*?

Fața ei deveni serioasă și dădu din cap, gânditoare. După o pauză lungă, șopti:

— Ar trebui să mă întorc.

Dispoziția mi s-a schimbat imediat de la caldă și intimă la resemnata treburi-ca-de-obicei. Fata asta era un bumerang.

— Okay.

Se ridică în picioare, scuturându-și iarba de pe genunchi și de pe fustă.

— Probabil n-ar trebui să ne întoarcem împreună.

Am putut doar să dau din cap, de teamă să nu las să-mi scape o litanie de frustrare pentru regulile ei în privința publicității, mai ales după ce tocmai se urcase la mine în poală, sub un copac.

După o privire lungă, se aplecă și mă sărută o dată pe obraz, precaută.

— Și mie îmi place de tine.

Am urmărit-o îndepărtându-se, cu capul drept și umerii trași în spate. Arăta, pentru toată lumea, de parcă nu se întorcea de la nimic altceva decât de la o scurtă plimbare prin parc.

M-am uitat în jur, de parcă aș mai fi putut să-mi adun la loc inima pe care aproape c-o risipisem peste tot prin iarbă.

Unsprezece

Dacă aș spune că interacțiunea mea cu Max în parc fusese ciudată, ar însemna s-o subestimez. Știam că reacționasem exagerat, dar, pe cinstite, la fel făcuse și el. Se îngrijorase pentru reacția mea în sala de conferințe? Mă urmărise pe stradă? Ce naiba *făceam*?

Luni seară, când am ajuns acasă, am petrecut două ceasuri gătind *æbelskivers* pentru cină. Bile umflate de aluat, prăjite și pudrate cu zahăr, de regulă servite la micul dejun, dar ce naiba. Aveam nevoie de ceva complicat. Era rețeta bunicii din Danemarca și, pentru faptul că trebuia să mă concentrez când le făceam, erau ideale căci îmi dădeau timp să mă gândesc.

În ultima vreme, refuzasem să stau prea mult să mă gândesc.

Dar să gătesc ceva atât de strâns asociat cu familia mea mă făcea să-mi fie dor de casă, de părinții mei, de siguranța unei vieți predictibile, oricât de deprimantă sau neadevărată.

Am pus mâna pe telefon, fără să iau seama la cât de murdare îmi erau mâinile. Mama a răspuns la al șaptelea apel. Atât de tipic.

— Bună, dovlecel!

Am auzit ceva spărgându-se în fundal și ea înjură:

— Idioțenia naibii!

— Ești bine? am întrebat-o, zâmbind.

Era uluitor cum patru cuvinte mă puseseră la pământ.

— Bine, doar mi-am scăpat pe jos iPad-ul. Tu ești bine, scumpo?

Și când a întrebat asta mi-am amintit că o sunasem chiar în dimineața aceea, pe drum spre metrou.

— Voiam numai să-ți aud vocea.

Ea făcu o pauză.

— Ți-e dor de casă?

— Puțin.

— Povestește-mi, zise ea și imediat mi-am amintit de sutele de dăți în care spusese exact la fel, îndemnându-mă să-mi descarc inima.

— Am cunoscut un bărbat.

— Astăzi?

Am tresărit. Vorbisem cu părinții mei de câteva ori pe săptămână de când mă mutasem și nu pomenisem niciodată despre Max. Ce-aș fi putut să spun? Nu voiau să știe despre viața mea sexuală mai mult decât voiam eu să le spun.

— Nu. Acum câteva săptămâni.

Practic am putut auzi cum se gândește să-mi dea cel mai bun răspuns. Care să mă sprijine, dar să fie și protector. Cum reacționează cineva când fiica începe să-și dea întâlniri cu un bărbat, prima oară după o despărțire oribilă, cu scandal public?

— Cine e?

— Un tip de la finanțe, de aici. Din partea locului. Adică, nu…

Am început să clatin din cap și mi-am dorit s-o fi luat de la început.

— E englez.

— Ooh, un străin, ce nemaipomenit! zise ea râzând, luându-și accentul sudist, tărăgănat.

Apoi făcu o pauză.

— Îmi spui asta pentru că e serioasă treaba?

— Îți spun pentru că habar n-am.

Adoram râsul mamei. Îmi lipsea frecvența lui.

— Asta-i cea mai bună fază.

— Zău?

— Cu siguranță. Să nu îndrăznești s-o strici. Nu îngădui ca nenorocitul ăla de fost iubit al tău să te împiedice să te distrezi.

Am oftat.

— Dar pare un pământ atât de necunoscut. Cu Andy întotdeauna știam la ce să mă aștept.

De îndată ce am spus asta, am regretat, iar tăcerea cu care mi-a răspuns părea tunătoare.

— Chiar știai?

Mă cunoștea atât de bine. Practic îi puteam vedea brațele încrucișate și fața amenințătoare.

— Nu, nu știam.

— Ți se pare că pe tipul de acum îl cunoști?

— Asta-i partea ciudată. Că mi se pare că da.

*

Lăsând la o parte de cât de mult m-am gândit sau cât de puțin am reușit să dorm în noaptea aceea, ar fi corect să spun că habar n-aveam ce era în capul lui Max după ceea ce se întâmplase luni. Dinamica era răsturnată: *el* ar fi trebuit să știe cum se face în povestea asta ocazională. *Eu* ar fi trebuit să știu cum se face într-o relație loială.

Niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să vrea altceva decât sex. Dar, într-un fel, nu fusese niciodată așa. Sâcâitoarea dorință de a ne cunoaște unul pe celălalt începuse să-și facă loc încă din ziua întâi și știam că, oricât aș fi vrut să fiu persoana care putea compartimenta strict relația în Doar Sex, niciodată n-aș fi putut fi aceea, cu adevărat.

Mi-am amintit panica de pe fața lui când venise după mine în parc și am simțit un fior de remușcare.

Sara, ești o ratată fără de speranță la capitolul Sex Ocazional pentru Începători.

Miercuri, mi-a trimis pe telefon o fotografie de la întâlnirea noastră din bibliotecă. O poză cu poalele rochiei mele, ridicate peste șale. O poză simplă, dar pe care o stilizase în alb-negru, iar originalul era destul de neclar ca să deduc că o făcuse spre sfârșit, când mă dizolvasem într-un recitativ nearticulat, după care urmase orgasmul lui, cu un geamăt înăbușit în ceafa mea.

Joi, mi-a trimis o fotografie pe care mi-aminteam că o văzusem când ne uitaserăm pe telefonul lui, pe 4 Iulie. Era un instantaneu cu mâinile mele descheindu-i jeanșii. Trăsesem denimul la o parte de pe pielea lui, doar atât cât să se vadă forma vagă a mădularului său împungând în boxerii cenușii.

Ambele poze fuseseră trimise pe la ora prânzului și le primisem când lucram la finalizarea a două contracte majore. Am încercat să mă conving că mă simt euforică din cauză că reușisem să termin câteva contracte, și nu că urma să-l văd pe el.

Eram o megamincinoasă.

— Întrebare, zise George, intrând în biroul meu fără să bată. Suntem absolut siguri că Max Stella e hetero? Mă tot gândesc la asta de când a fost aici, luni.

Am clipit surprinsă, încercând să-mi dau seama dacă tocmai îi rostisem numele cu voce tare sau dacă George o luase pe urmele lui Chloe, care, de la întâlnirea cu Stella & Sumner, făcea constant referire, ca din întâmplare, la firma lor și apoi se uita repede la mine să-mi vadă reacția.

— Destul de sigur.

— Poate e bi?

Mi-am ridicat privirea la el, trântind pixul roșu pe contractul gros din fața mea.

— Sincer? Mă îndoiesc.

George își ridică două sprâncene curioase.

— Știi tu asta *personal*?

I-am aruncat cea mai intimidantă privire a mea, care, s-o spunem pe-a dreaptă, era... nu foarte intimidantă. George n-avea de gând să se lase dus, astăzi.

— Ai obținut semnăturile de la Miller și Cortez pentru campania Agent Provocateur?

Asistentul își miji ochii la mine.

— Bine. N-o să mai întreb. Dar rețineți că sunt suspicios, doamnă. *Foarte* suspicios. Arătai de parcă îți luaseră foc chiloții când l-ai văzut, luni. Și, da, am obținut semnăturile alea.

— E-n regulă.

Telefonul meu a bâzâit pe birou și l-am întors rapid cu fața în jos, spunându-mi a mia oară că trebuia să-i schimb setările de previzualizare, în caz că Max îmi mai trimitea o altă fotografie.

Mutra lui George era copioasă: efortul de a se abține părea să-i provoace dureri fizice.

— Ești adorabil, dar pleacă, am zis eu.

— Cine îți trimite mesaje?

— Până nu te însori cu mine și-mi plătești toate facturile, asta n-o să fie o întrebare potrivită. Chiar și atunci, e foarte puțin probabil să primești un răspuns.

— Bine.

Cu un lung deget mijlociu ridicat, ieși în trombă din biroul meu, înapoi la masa lui de lucru.

Am aruncat o privire spre ecranul telefonului, ținându-mi răsuflarea. *Era* un text de la Max, iar pulsul meu a luat-o la galop.

Se zugrăvește și se schimbă covoarele la birou, peste weekend. Trebuie să-mi strâng lucrurile vineri, după orele de program, așa că mă tem că voi fi prins.

Repede, am tastat:

Deci n-o să te văd până săptămâna viitoare?

De îndată ce am apăsat pe butonul de trimitere, mi-am dat seama cât de disperată păream.

Hello, Sara. Pari disperată pentru că ești.

În vreo două minute îmi răspunse:

Presupun că mai ții minte unde e biroul meu? Ne vedem la șase, Panseluță.

*

Ca multe dintre etajele din clădirea noastră, birourile Stella & Sumner erau aproape pustii la ora șase, vineri seara. Mama lui Max nu se afla la biroul de la recepție și am văzut numai vreo două persoane rămase în cubicule, când am străbătut culoarul spre biroul lui.

Am bătut încetișor la ușă și am auzit vocea lui groasă spunându-mi să intru.

Mi s-au aprins călcâiele rău pentru bărbatul ăsta, mi-am dat eu seama când l-am văzut, în spatele biroului său, cu mânecile suflecate și purtând ochelari cu rame groase. Avea o expresie atât de concentrată, încât aproape că mi s-a tăiat răsuflarea.

A reieșit că fața lui Max concentrat-la-muncă o oglindea îndeaproape pe aceea de concentrat-s-o-aducă-pe-Sara-la-orgasm.

— Încuie ușa, dacă vrei, murmură el, fără să-și ridice ochii de pe monitor.

M-am întors, am apăsat încuietoarea și apoi m-am uitat din nou prin biroul lui. Cât timp o să stăm aici? Și când o să-și ridice ochii să-mi spună că arăt minunat? Obiceiurile noastre erau deja bine întipărite.

Biroul lui nu arăta deloc ca și când ar fi fost pe cale de a fi zugrăvit. El abia începuse să-și strângă lucrurile: cărțile și teancurile de hârtii erau aliniate la perete și cel puțin douăzeci de cutii goale stăteau unele peste altele într-un colț, așteptând să fie umplute.

— Sunt sigur c-o să fie plictisitor pentru tine să fii aici, cu mine, și sunt un măgar egoist pentru că-ți cer să faci asta, dar începe și scoate-ți hainele.

Am simțit cum casc gura și fac ochii cât cepele.

— Ce?

— Hainele. Jos, zise el și-și coborî ochelarii pe nas, când în sfârșit se uită spre mine. Te așteptai să rămâi îmbrăcată?

Clătinând din cap, își împinse ochelarii la loc și-și întoarse atenția la computer.

— Urăsc să împachetez. Să te văd pe tine goală va fi singurul lucru bun în seara asta.

— Mmm, am mormăit, încercând să formulez un răspuns.

Adevărul era că vechea Sara n-ar fi acceptat niciodată ideea de a sta cu nonșalanță goală în fața cuiva. Și tocmai de aceea voiam s-o fac. M-am îndreptat spre canapea și mi-am scos bluza de cașmir, cu mâneci scurte, peste cap. Mi-am scos balerinii albaștri cu steagul britanic brodat pe vârfuri și apoi m-am strecurat afară din jeanșii negri, bombănind:

— Nici măcar nu mi-ai observat pantofii.

— S-o crezi tu. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Regină, zise el sec, făcându-mi cu ochiul. Observ fiecare amănunt la tine, Sara.

— Zău?

— Pune-mă la încercare.

— Unde e semnul meu din naștere?

— În partea ta dreaptă, imediat sub ultima coastă.

— Ai un pistrui preferat?

Întrebare încuietoare, am gândit eu. Nu am prea mulți pistrui.

— Cel de pe încheietura mâinii.

M-am uitat la pistruiul în cauză, impresionată.

— Ce spun cu puțin înainte de orgasm?

— În timpul orgasmului, scoți doar sunete neinteligibile. Dar când ești aproape, doar șoptești „te rog" la nesfârșit, de parcă ți l-aș fi refuzat eu vreodată.

— Ce gust are păsărica mea? am întrebat, iar ochii lui au fulgerat de la ecran spre ai mei.

Mi-am reținut un rânjet, mi-am lăsat chiloții jos și am ieșit din ei.

— Unele păsărici au doar gust de păsărici. A ta are gust de păsărică *bună*.

Se ridică în picioare, venind spre mine.

— Întinde-te pe canapea cu capul aici.

Mi-a așezat capul pe brațul canapelei de piele. Era surprinzător de confortabilă, pentru o canapea de piele atât de groasă.

— Și genunchii sus, picioarele desfăcute.

M-am mirat, dar am făcut ce mi-a cerut, zâmbind când mi-a dat la o parte părul de pe frunte și mi-a ajustat postura, de parcă eram o piesă de artă pe care o atârna de perete.

— „Desenează-mă ca pe una dintre franțuzoaicele tale, Jack"[9], am spus, uitându-mă în sus la el.

El se aplecă și mă ciupi de fund.

— Obrăznicătură.

Ca să-l testez, mi-am strâns puțin picioarele, când a început să se îndepărteze.

— Mai larg, mi-a spus el, peste umăr.

Am râs și mi-am reluat poziția în care mă așezase el.

Max se întoarse cu o carte și mi-o întinse.

— Asta ca să-ți țină de urât, cât timp lucrez eu.

— N-o să te dezbraci și tu?

— Ai înnebunit? întrebă el, rânjind. Trebuie să strâng lucrurile.

M-am uitat la cartea pe care mi-o dăduse. Pe copertă, erau un bărbat cu pieptul gol care avea o pisică și o femeie pe jumătate dezbrăcată la picioare. *Cat's Claws*[10].

---

9 Replică din filmul *Titanic* (1997), folosită adesea când sunt fotografiați oameni sau animale stând tolăniți, într-o postură ispititoare. (*N.t.*)

10 Al doilea roman (2010) fantasy pentru adulți al actriței Amber Benson, continuarea lui *Death's Daughter*.

— Pare… interesantă, am zis eu, întorcând-o ca să citesc rezumatul de pe spate. Eroul are două partenere. Una este ființă omenească, numită Pisică, iar aceasta are o Pisică-vârcolac.

Mi-am ridicat ochii la el.

— Ca *animal de companie*. Un animal de companie cu care amândoi fac sex.

— Sună mai degrabă cerebral.

— Ai luat romanul ăsta de pe taraba de un dolar, nu-i așa?

— Așa e. Arată totuși izbitor de brut, așa că am știut c-o să-ți placă.

Se întoarse și începu să mute lucrurile de pe biroul lui.

— Acum, liniște, Panseluță. Am multă treabă.

Inițial, mi s-a părut aproape imposibil să mă concentrez la romanul din mâinile mele, dar pe măsură ce minutele treceau și Max aparent devenise absorbit în procesul strângerii lucrurilor de pe biroul lui, am început să uit că stăteam pe canapeaua lui.

Singură.

Complet dezbrăcată.

Cartea pe care mi-o dăduse era incredibil de obscenă, ca să nu mai spun de prolixă; stilul era îngrozitor, dar bănuiam că nu asta conta de fapt. Erau mulți bărbați, multe femei; prea multe adaosuri ca să le ții șirul, dar, din nou — nu conta. Principalul era că avea scene de sex și că erau descrise îndelung. Toată lumea avea câte o parte a corpului care fie era întărită, fie picura. Sau ambele. Personajele țipau și — uneori literalmente — sfâșiau cu ghearele chestii.

Iar, în colț, eroul stătea pur și simplu privind.

— Ai roșit.

Puse un teanc de registre jos și se rezemă de biroul lui, uitându-se la mine.

— Citești de un sfert de oră și ceva din ce-ai citit adineauri te-a făcut să devii roșie ca focul.

Mi-am ridicat ochii spre el și am tresărit.

— E cuvântul… feminin. M-a surprins, atâta tot.

— Pizdă?

Am dat din cap, surprinzător de excitată de francheța cuvântului în accentul lui. Îi înmuia cumva z-ul. Și îl făcea cu mult mai sexy.

— Eu mor după cuvântul ăsta. Atât de urât. Pizdă. Sună atât de depravat, nu-i așa?

Își frecă barba, privindu-mă.

— Citește-mi fragmentul.

— Nu…

— Sara.

Dacă era posibil, mi-am simțit fața și mai încinsă.

— „El a înșfăcat-o de coapse, le-a desfăcut cu forța, și s-a uitat la… pizda ei udă, inundată."

— Uau! făcu el, râzând. E foarte exact.

Se întoarse la biroul lui și începu să sorteze un teanc de documente.

— Poți să-mi povestești totul despre pasajele tale favorite în timpul cinei.

Am dat să protestez, dar el își ridică un deget la buze, făcându-mi semn să tac.

— Citește.

M-am holbat la pagină, pe care cuvintele se amestecau. Ce fel de femeie face atâta caz pentru o *cină*?

Acea femeie, Sara, mi-am răspuns eu, *care își dă seama că o cină duce la dormit împreună peste noapte, care duce la petrecut toate nopțile împreună.* Și asta duce la chei și la mutat împreună. Și apoi vin scuzele și sexul în tăcere, apoi adio sex și adio conversație, cu speranța că mai există vreun eveniment public, la care să fim și noi invitați ca un cuplu, astfel încât să mai petrec un timp cu el.

Pe de altă parte, regretasem că nu rămăsesem să dorm cu Max, pe 4 Iulie. Și începuse să mi se facă dor de el în timpul săptămânii.

La dracu'.

Am tușit, strângând din ochi.

— În regulă? murmură Max din partea cealaltă a camerei.

— Bine.

După ce au trecut alte douăzeci de minute și citisem încă vreo șaptesprezece scene de sex, Max veni la mine, își plimbă o mână peste mine de la claviculă până la genunchi, și șopti:

— Închide ochii. Nu-i deschide până nu-ți spun eu.

— Ești groaznic de dominator astăzi, am spus eu, lăsând cartea să cadă pe podea și făcând cum îmi ceruse.

Aproape imediat, auzul meu păru să devină atât de ascuțit, încât încăperea aproape vibra. Am auzit sunetul curelei, al fermoarului și apoi un oftat stins.

Oare...?

Am putut auzi sunetul frecării ușoare, al mâinii lui mișcându-se, cum ritmul a început lent și apoi a devenit mai rapid, mai ferm. Modul în care respirația i s-a modificat în gâfâieli scurte, încordate.

— Lasă-mă să privesc, am șoptit.

— Nu.

Vocea îi era gâtuită.

— Eu te privesc *pe tine*.

Nu mai ascultasem pe nimeni masturbându-se până atunci și a fost un chin să-mi țin ochii închiși. Sunetele erau ispititoare, gemetele lui înfundate și instrucțiunile să-mi desfac picioarele mai larg, să-mi mângâi sânii.

— Cartea te-a făcut udă, remarcă el, apoi i-am auzit mâna mișcându-se mai repede pe mădularul lui. Cât de udă?

Am dus mâna jos, cu ochii încă închiși, și m-am pipăit, ca să aflu. Nici măcar n-a trebuit să spun ceva; el doar a gemut și apoi a înjurat, cu vocea joasă familiară, când a ejaculat.

Voiam să-i privesc fața, dar mi-am ținut ochii închiși, cu inima bătându-mi tare în piept.

Camera se cufundă deodată în tăcere, în afară de ritmul respirației lui grele, ca și a mea. Am devenit conștientă de gura de

aer condiționat de deasupra, care sufla aer rece peste pielea mea prea încinsă.

În sfârșit, și-a încheiat fermoarul pantalonilor și cureaua.

— Mă întorc. Mă duc să mă curăț.

Pașii lui se îndepărtară și, după sunetul ușii deschizându-se, râse domol.

— Acum poți să deschizi ochii, zise exact când ieși.

Mi s-a părut că încăperea se întunecase în ultimele zece minute. Mâna îmi era încă între picioare, iar sunetele orgasmului său îmi zăboveau în urechi. M-am atins, de încercare, și mi-am dat seama cât de rapid aș fi putut atinge orgasmul. Poate în mai puțin de un minut. Cu siguranță înainte să se întoarcă el.

Fără alte ezitări, m-am încordat în propria-mi palmă, amintindu-mi sunetul mâinii lui, viteza mișcărilor, micile lui icnete și instrucțiuni, cu câtă ușurință îmi spusese exact ce avea nevoie.

Între noi se stabilea așa de ușor înțelegerea, un echilibru perfect.

Era atât de *ușor*.

Cu gândul acesta, orgasmul meu a urcat pe coapse în sus și a țâșnit în afară, provocându-mi explozii de lumină în spatele ochilor și lăsându-mă fără răsuflare.

Ușa se deschise și mâna mi-a zburat la gât, unde pulsul îmi bătea nebunește. Mi-am înăbușit o exclamație și am încercat zadarnic să-mi potolesc respirația. Nu știu de ce, după ceea ce făcuse el mai devreme, mă simțeam de parcă mă prinsese făcând ceva interzis, dar așa mă simțeam.

Max zâmbi, veni spre mine și se așeză pe canapea, lângă mijlocul meu. M-am dat mai încolo să-i fac loc, iar el s-a sprijinit cu mâna de speteaza canapelei, aplecându-se și luându-mi degetele în gură.

— Te-ai frecat plăcut, Panseluță?

— Bănuiesc că, dac-ai fi rămas prin preajmă să vezi, n-ar mai fi fost nevoie să întrebi, am răspuns, luptându-mă cu fierbințeala care urcase spre gâtul meu.

— Nu-i nimic, murmură el cu gura lipită de gâtul meu, sugând tandru. O să văd filmul mai târziu.

Se ridică, se duse până la un dulap deschis și apăsă butonul unei camere de filmat pe care nici n-o observasem, așezată pe raftul de sus.

— Ai… *ce*?

Se întoarse, cu un zâmbet viclean pe buze.

— Ai filmat asta? am întrebat.

Nu mai fusesem niciodată într-o stare atât de conflictuală. Să fiu descoperită — *îngrozitor*. Să fiu privită — *palpitant*.

— Da.

— Max, fața mea…

Sprâncenele lui se unire.

— Am fixat camera mai jos și am îndreptat-o exact acolo unde aveam nevoie de tine. Nu ți-aș filma fața.

Veni la mine și îngenunche lângă canapea.

— Ceea ce e păcat, într-adevăr, pentru că ador să privesc când capitulezi.

Își plimbă un deget pe obrazul meu, studiindu-mi chipul înainte de a se scutura și aparent a reveni în prezent.

— Acum, pentru cină mă gândisem la un restaurant thailandez, dar tu ești alergică la arahide, iar localul meu favorit are alune în *tot* meniul. Ce zici de etiopian? Te deranjează să mănânci cu mâinile?

Rânji, adăugând:

— Jur că nimeni de acolo nu va ști cine naiba sunt eu.

Stăteam cu gura căscată la el, uitând cu desăvârșire că voisem să protestez la ieșirea împreună la cină.

— De unde știi că sunt alergică la arahide?

— Porți o brățară antialergică.

— Ai citit-o?

Păru sincer derutat.

— Tu o porți pentru ca oamenii să n-o citească?

Clătinând din cap, m-am ridicat în capul oaselor, trecându-mi mâinile prin păr. Bărbatul pe care îl iubisem abia de mă observase. Bărbatul cu care voiam doar sex observa totul despre mine.

Spre surprinderea mea, am șoptit:

— Etiopian sună perfect.

*

Max mă conduse la ieșirea din spate a clădirii și către o mașină neagră, ce ne aștepta pe alee.

— Chiar așa? am întrebat, când îmi deschise portiera. Paparazzi te urmăresc și acasă?

Râse și mă împinse ușurel pe bancheta din spate.

— Nu, Panseluță. Nu sunt nici pe departe atât de faimos — mă agață numai la evenimente sau pe străzi, uneori. Discreția e pentru paranoia ta, nu a mea. Regina din Saba. Hell's Kitchen[11], îi spuse el șoferului, apoi se întoarse spre mine. Îți mulțumesc că mi-ai ținut companie cât mi-am strâns lucrurile. Mi-ai transformat o sarcină altminteri plicticoasă într-una chiar plăcută.

— N-ai avut prea mult spor. Probabil n-a fost cea mai eficientă seară a ta, nu-i așa?

M-am aplecat, afișând cea mai bună mutră sceptică a mea, cu o sprânceană ridicată.

El zâmbi și se uită fix la gura mea.

— M-ai prins. Am ținut să vii în seara asta, ca să-mi pot aminti mai târziu cum arătai goală pe canapeaua mea. Am angajat pe cineva să-mi strângă lucrurile din birou, mâine-dimineață, înainte să sosească zugravii.

Închise distanța dintre noi și mă sărută o dată, tandru.

— Uneori, la muncă, îmi doresc să te fi văzut mai mult. Mi-a plăcut să te văd acolo.

---

11 Sau Hell's Half Acre — district rău-famat din Manhattan. (*N.t.*)

M-am foit în loc, simțindu-mă ca și când lumea s-ar fi întors cu susu-n jos.

— Chiar nu credeam că există bărbați ca tine, am spus, fără să mă gândesc. Sincer. Atât de ușor să fii împreună cu ei.

M-am uitat la el.

— Ți-am mai spus. Îmi *placi*.

Întinse mâna spre mine, mă trase mai aproape, și lipi buzele peste ale mele toată durata călătoriei. Poate c-a durat un minut, o oră, o săptămână. Habar n-aveam. Dar când am ajuns în Hell's Kitchen, nu mai voiam să cobor și, cu siguranță, nu-mi păsa că pe jumătate speram ca Max să mă roage să stau peste noapte cu el.

*

Chelnerița așeză un platou mare înaintea noastră, încărcat cu mâncăruri de legume aranjate în evantai.

— Folosește-te de pâinea *injera* ca să duci mâncarea la gură, zise Max, smulgând o bucățică pentru demonstrație.

L-am privit lingându-și degetele, mestecând, apoi zâmbind spre mine.

— Ce? întrebă.

— Ăă..., m-am bâlbâit, arătând cu degetul. Gura ta.

— Îți place gura mea?

Își trecu iarăși limba pe la colțurile gurii, apoi ridică paharul și luă o înghițitură zdravănă de vin.

Mă făcea să mă simt mai mult decât îmbătată. Eram dezorientată, nechibzuită. Mi-am strâns pumnii, pe sub masă, visând să-l rog să plecăm de aici, să mă ia acasă la el, să mă atingă.

În afară de săruturile din mașină, abia de mă atinsese, toată seara. O făcea intenționat? Chiar încerca să mă înnebunească? Fiindcă, atunci, pe cuvânt, misiunea fusese îndeplinită.

Am clipit, uitându-mă în jos, la platou, apoi am făcut cum făcuse și el: am rupt o bucată de pâine, am apucat cu ea niște linte și am

mușcat. Mâncarea era piperată, caldă și delicioasă. Am scos un *hmm* apreciativ, închizând ochii.

— Ce bună e.

L-am simțit privindu-mă și, când mi-am ridicat ochii, zâmbi.

— Ce? am întrebat.

— Știi ce fac eu la firmă, că mama lucrează pentru companie, că am cel puțin o soră. Știi despre Cecily. Tot ce știu eu despre tine — în afară de faptul că ești o parteneră de sex fantastică — e că te-ai mutat aici din Chicago acum o lună și ceva, că ai părăsit un adevărat nemernic acolo și că lucrezi cu Ben și logodnica lui.

Neliniștea mi-a strâns stomacul în gheare și am înghițit cu noduri dumicatul.

— Ce să spun, păreai să știi ceva mai mult, mai devreme.

— Oh, am o bibliotecă întreagă de *observații*. Eu vorbesc despre a te cunoaște pe tine.

— Știi unde locuiesc, unde lucrez și că sunt alergică la arahide.

— Au trecut câteva săptămâni, Sara. E ciudat că încă mă mai ții la distanță.

Își desprinse privirea de la mine:

— Nu sunt sigur că pot continua să fim veșnic străini.

— Dar ne pricepem atât de bine la a fi străini, am glumit eu, însă, când i-a căzut fața, am îndulcit-o: Ce vrei să știi?

El se uită din nou la mine, apoi închise ochii, gândindu-se, cu genele dese și negre mângâindu-i obrajii. Era amețitor de frumos; pulsul îmi zvâcnea în tot capul, de parcă aveam un ciocan pneumatic în țeastă.

Deschizând ochii, mă întrebă:

— Ai avut vreodată un câine?

Un hohot de râs mi-a scăpat de pe buze.

— Da. Tata întotdeauna avea dalmații, dar mama are mai nou o obsesie pentru labradeli.

— Pardon?

— Corcituri între labradori și pudeli.

Clătină din cap, rânjind.

— Voi, americanii, întotdeauna amestecați rasele noastre canonice.

Mi-am ridicat vinul la buze și am luat o sorbitură tocmai când el mă întreba:

— De ce ți-e atât de teamă să fii cu cineva?

M-am bâlbâit, emițând câteva sunete nedeslușite, iar el râse, fluturând din mână.

— Doar verificam să văd cât de departe pot merge. Mai ai frați?

Am clătinat din cap, ușurată.

— Singurul copil. Părinți țicniți, așa că slavă Domnului că mă au numai pe mine. Încă unul i-ar fi ucis.

— De ce?

— Părinții mei sunt… excentrici, i-am explicat, zâmbind când m-am gândit la ei.

Excentric era puțin spus. Mi-am imaginat-o pe mama, cu perucile ei de pene și bijuteriile. Pe tata, cu ochelarii lui cu lentile groase, cu cămășile cu mâneci scurte și papioane. Erau din altă epocă — aproape de pe altă planetă — dar tocmai excentricitățile lor îi făceau mai ușor de iubit.

— Tata întotdeauna a muncit mult, dar când nu e la muncă, devine obsedat de câte o chestie. Mamei îi place să fie ocupată, dar tata n-a vrut niciodată s-o lase să lucreze în afara casei. Ea a crescut în Texas și l-a întâlnit pe tata la colegiu. Avea specializarea în matematică, dar, după ce s-au căsătorit, s-a apucat de vândut cosmetice de acasă, apoi a vândut niște trăsnăi de haine de bumbac care nu se șifonau niciodată. Iar, mai recent, chestii pentru ten și piele.

— Și tatăl tău cu ce se ocupă, mai exact?

Am șovăit, dezbătând: *Cum poate să mă întrebe asta? Chiar nu știe nimic despre mine?*

— Păi, numele meu de familie e Dillon, da?

El dădu din cap, cu interes.

Max e britanic. Probabil n-a auzit niciodată de Dillons.

Să-i spun asta era ca și când aș fi vrut să ridic de pe mine un lanț greu de fier. Era plăcut să mă gândesc că aș fi scăpat de povară, dar era mai ușor să-l las așa, decât să încerc să-l ridic. De când mă știam, oamenii se uitau la mine altfel după ce aflau cine era familia mea; mă întrebam dacă Max ar fi reacționat altfel.

Am tras adânc aer în piept și m-am uitat la el.

— Familia mea deține un lanț de magazine. Sunt regionale, adică, prin Midwest, știi? Dar sunt mari acolo.

El făcu o pauză, mijind ochii.

— Stai. Dillons? Dillons ăia cu „Ar trebui să-ți placă să trăiești"?

Am dat din cap.

— Oh. Uau! Familia ta deține Dillons. Bine, atunci.

Max își trecu o mână peste față și râse pentru el, clătinând din cap.

— Rahat, Sara. Nu… habar n-am avut. Mă simt un labagiu.

— Îmi place că n-ai știut cine eram.

Am simțit un gol în stomac, dându-mi seama că acum, când știa că sunt *cineva*, probabil avea să caute și alte amănunte despre mine. Și avea să afle despre Andy și să-și dea seama cât de proastă fusesem să nu știu ceea ce un oraș întreg știuse de la bun început.

Max avea să afle că fusesem preșul de șters picioarele pentru altul, înainte să fiu enigmatica lui.

Mi-am întors privirea, simțindu-mi dispoziția dezumflată ca un balon. Nu voiam să vorbesc despre viețile sau trecutul ori de familiile noastre. Căutam înnebunită alt subiect.

Însă, înainte să inventez eu ceva, vorbi el:

— Știi ce mă fascinează la tine? întrebă, turnându-mi alt pahar de vin cu miere.

— Ce?

— Prima oară când ne-am întâlnit și apoi prima noastră seară la depozitul din Brooklyn: lucrurile pe care m-ai lăsat să le fac. Și apoi, în seara asta, roșești la cuvântul *pizdă*.

— Știu! am râs, luând o gură de vin.

— Îmi place asta la tine. Îmi place conflictul tău lăuntric, delicatețea ta. Îmi place că ai o familie incredibil de bogată, dar te-am văzut purtând aceeași rochie de câteva ori.

Își linse buzele și-mi aruncă un zâmbet de prădător.

— Și cel mai mult îmi place că ești în mod clar bună, și totuși mă lași să-ți fac lucruri atât de rele.

— Nu cred că sunt rele.

— Ah, păi tocmai asta e ideea. Cei mai mulți oameni te-ar crede țicnită, fiindcă te-ai întâlnit cu mine la depozitul acela. Ești o bogată moștenitoare americancă și lași un curvar englez să facă fotografii cu tine goală. M-ai lăsat să te filmez masturbându-te în biroul meu, în seara asta, numai pentru fiorul de plăcere de a ști că eu o să mă uit la film. Dar *tu* mi-ai cerut asta.

Se lăsă pe spate în scaun, privindu-mă. Părea serios, aproape perplex.

— Sunt un tip care umblă după sex, n-am să tăgăduiesc asta. Dar nu credeam că există femei ca tine. Atât de naive în toate aceste privințe evidente, totuși atât de ahtiate după sex, încât un mic futai prietenesc, cuminte, pe o saltea, nu le-ar fi niciodată de ajuns.

Mi-am ridicat paharul și am luat o înghițitură, în timp ce el îmi privea gura. Lingându-mi buzele, i-am zâmbit.

— Cred că o să descoperi că majoritatea femeilor nu sunt întotdeauna satisfăcute de un mic futai prietenesc, cuminte, pe o saltea.

Max râse, murmurând:

— *Touché.*

— Și tocmai de aceea te vânează aparatele de fotografiat și femeile, am spus, uitându-mă la el peste buza paharului. E mai mult decât povestea cu Cecily. Dacă n-ar fi fost decât asta, și-ar fi pierdut interesul în câteva săptămâni. Dar tu ești bărbatul din ziar cu câte o altă femeie, de fiecare dată. Singurul pe care aparent nimeni nu-l poate prinde. Bărbatul care, evident, e expert în privința păsăricilor.

Ochii lui Max se măriră puțin, cu pupilele dilatate ca niște picături de tuș pe un cer în amurg.

— Nu mai sunt cu o altă femeie în fiecare noapte, în ultima vreme.

Ignorându-l, mi-am dus gândul până la capăt:

— Femeile nu vor întotdeauna să fie tratate ca și cum am fi delicate, sau rare sau, eu știu cum, mai prețioase. Vrem să fim dorite. Vrem ca sexul să fie la fel de brutal cum vreți și voi. Tu ești tipul care știe asta foarte bine.

El se aplecă pe coate, studiindu-mă.

— Dar de ce simt că tu ești cea care îmi dăruiești ceva special? Ceva ce n-ai mai dat nimănui altcuiva înainte?

— Pentru că o fac.

El deschise gura să mai spună ceva, dar tocmai atunci sună telefonul meu, vibrând pe masă, unde-l pusesem. Cum și eu, și Max ne-am uitat la el, am înțeles că am văzut numele apelantului exact în același timp.

ANDY MOBIL.

Doisprezece

Am urcat-o pe Sara într-un taxi și am privit cum farurile din spate dispar în întuneric.

Futu-i!

Ignorase telefonul la cină, aruncând o singură privire la ecran, înainte de a-l pune pe silențios ca să nu mai vibreze pe masă, dar nu înainte să apuc să văd cine era și, cu siguranță, nu înainte s-o văd încercând să-și ascundă reacția.

ANDY MOBIL.

N-am mai văzut pe nimeni închizându-se mai complet; era ca și când ar fi apăsat cineva pe un întrerupător și lumina se stinsese încet de pe fața ei. Începuse să ciugulească din mâncare și se oprise din vorbit, retrăgându-se în ea însăși și răspunzând monosilabic tot restul cinei. Încercasem să readuc buna dispoziție, îi strecurasem câteva glume și flirtasem nerușinat cu ea, dar... nimic. După vreo zece minute, ea ne-a curmat amândurora suferința, prefăcându-se lovită de o durere de cap și stăruind să ia un taxi până acasă. Singură.

Futu-i!

Am continuat să mă uit lung pe strada pustie, până când maşina mea a tras la trotuar, aşteptând la ralanti lângă mine. I-am făcut semn şoferului să nu se deranjeze, deschizându-mi portiera singur şi urcând.

— Unde mergem, domnule Stella?

— Hai să mergem acasă, Scott, am spus eu, lăsându-mă moale pe banchetă.

Am plecat şi am privit oraşul gonind în jur ca o ceaţă, dispoziţia mea întunecându-se cu fiecare cvartal pe lângă care treceam.

Lucrurile merseseră atât de bine. În sfârşit, ea începuse să se deschidă, să mă lase să pătrund în pivniţele minţii ei. Încă mai eram ameţit de declaraţia că părinţii ei deţineau unul dintre cele mai mari lanţuri de magazine de lux din ţară, când, deodată, „Andy mobil". *Să-l fut pe „Andy mobil"!*

Mânia mi se aprinse în piept şi pentru o clipă m-am întrebat cât de des îşi vorbeau. Şase ani e un interval lung, însemna că aveau o poveste care ar fi greu de vârât pur şi simplu sub preş; nu ştiu de ce îmi închipuisem eu că el ar fi ieşit complet din viaţa ei. Era de înţeles de ce ea nu voia o altă relaţie, dar distanţa pe care o impunea întotdeauna păruse a avea motive mai adânci de atât.

Poate că el o voia înapoi.

M-am încruntat când am lăsat gândul să mi se rostogolească prin minte, urând senzaţia creată.

Bineînţeles că o voia înapoi; cum ar fi putut să n-o vrea? Pentru a suta oară m-am trezit întrebându-mă ce se întâmplase exact între ei şi de ce ea refuza cu atâta îndârjire să-mi povestească.

Traversam centrul şi eram aproape de clădirea unde locuiam când mobilul meu a vibrat în buzunar.

Acasă, cu bine. Mulţumesc pentru cină. xx

Ei bine, cu siguranţă seara asta mersese anapoda.

I-am citit din nou textul şi m-am gândit dacă s-o sun, ştiind că ar fi o cauză pierdută. Era atât de al naibii de îndărătnică. Am tastat

pe puţin zece răspunsuri diferite, ştergându-l pe fiecare înainte de a-l trimite.

Problema era că eu voiam să discutăm despre asta şi ea nu. Problema era, de asemenea, că marşasem cumva greşit cu înfumurarea şi cu tupeul meu.

— Te superi dacă mai mergi puţin prin jur, Scott? am întrebat şi el a clătinat din cap, cotind spre nord pe lângă parc.

Am derulat lista de contacte şi am apăsat pe numele lui Will. A sunat de două ori până să-mi răspundă.

— Salut. Care-i treaba?

— Ai un pic de timp? am întrebat, uitându-mă afară, la străzile trecând pe lângă noi.

— Sigur, stai puţin.

Se auzi o fojgăială şi sunetul unei uşi închizându-se, înainte să revină.

— E totul okay?

Mi-am lăsat capul pe spetează, neştiind de unde să încep. Ştiam doar că trebuie să-mi descarc o parte din confuzie vorbind cu cineva şi, din nefericire pentru el, în clipa asta, acel cineva din viaţa mea era Will.

— Habar n-am.

— Ei, asta-i tare enigmatic. N-am primit vreun e-mail care să mă anunţe că ar fi vreun incendiu, aşa că presupun că nu e despre muncă.

— Aş vrea eu.

— Okay… Auzi, nu spuneai că ai planuri pentru în seara asta?

— Într-un fel de aceea te şi sun.

Mi-am trecut mâna peste falcă.

— Doamne, nu pot să cred că fac asta, am zis. Cred că am nevoie doar de cineva să… mă asculte. Adică, dacă o spun cu voce tare, poate capătă mai mult sens.

— Aha, înseamnă că e una tare, zise el, chicotind în telefon. Stai să mă aşez mai bine.

— Ştii de femeia cu care mă văd.

— Te fuți. Femeia cu care te fuți.

Mi-am închis ochii.

— Will.

— Da, Max. Uimitoarea ta parteneră de coit. Situația secretă numai-sex, cu femeia care nu vrea să fie fotografiată și care, în mod foarte sigur, n-o să-și ardă aripile de fluture.

Am oftat.

— Deci, da, despre asta, am bolborosit. Vreau să spun… rămâne între noi, da?

— Bineînțeles, zise el, puțin ofensat. Oi fi eu un ticălos, dar sunt un ticălos de încredere. Și n-ar trebui să fii acum la mine, ca să putem, eu știu, să ne facem unghiile unul altuia în timp ce stăm de vorbă despre sentimentele noastre?

— E Sara Dillon.

Tăcere. *Ei, asta l-a amuțit.*

— Will?

— Să fiu al naibii.

— Mda, am zis, frecându-mi tâmplele.

— Sara Dillon. Sara Dillon de la Ryan Media Group?

— Chiar ea. A început înainte să știu că lucra cu Ben.

— Uau. Adică, e splendidă, nu mă înțelege greșit, dar, pare foarte… rezervată? Cine s-ar fi gândit ce zace în ea. Drăguț.

Și pentru că mi-era atât de bine doar fiindcă vorbeam, m-am dezlănțuit.

— A început cu sex și-atât. Mi-am dat seama că mă folosea ca distracție temporară, să exploreze chestii.

— Chestii?

Mi-am scărpinat falca și am tresărit, când am recunoscut:

— Îi place să facă sex în public.

— Hă? făcu el, râzând. Asta nu pare Sara Dillon pe care am cunoscut-o eu.

— Și mă lasă să-i fac fotografii.

— Stai — ce?

— Fotografii, uneori și mai mult. Cu noi.

— Cu voi când…

— Ne futem.

Tăcerea se întinse câteva momente și juram că-l pot auzi cum clipește la foc automat. Își drese glasul.

— Okay, sexul în public e grozav, dar toți tipii pe care îi cunosc au făcut poze când i-o trăgeau unei gagici.

— Ce vrei să demonstrezi, labagiule?

— Că ești la coada trendului, *păsărică*.

— Will, sunt al dracului de serios aici.

— Okay. Bun, care-i problema?

— Problema e că, în seara asta, a fost prima oară când am izbutit s-o conving să vină cu mine la un restaurant. Am descoperit că părinții ei dețin nenorocitele de Dillons, Will. Lanțurile de magazine universale, știi? Astea-s lucruri pe care nu le știam ieri.

A rămas tăcut câteva clipe, apoi a început să râdă încetișor.

— Da.

— Deci, uite-așa, în sfârșit vorbeam și noi o dată pe bune, când sună pizdă ăla de fost al ei.

— Da.

— Și e foarte clar că a umilit-o rău, dar ea numai ce se închide în ea și face pe naiba în patru să plece cât mai repede, după asta. Face sex cu mine până abia mai poate merge, dar nu vrea să-mi spună de ce i-a trebuit mai mult de o lună ca să accepte să ia o masă cu mine.

— O-ooh.

— Deci, părinții ei dețin un lanț de magazine și a crescut în Chicago. Asta-i tot? Nu știu de fapt nimic despre ea.

— Da.

— Will, mă asculți?

— Bineînțeles că te ascult. Nu știi nimic.

— Exact.

— Și… ai căutat pe Google ceva despre ea? întrebă el.

— Bineînțeles că nu.

— De ce?

Am gemut.

— Parcă am mai discutat o dată, după dezastrul cu Cecily. Nu iese nimic bun din căutările personale pe Google.

— Dar, *profesional*, dacă lucrezi cu cineva nou, te uiți să afli despre ei, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Ei bine, *eu* am căutat pe Google despre Sara de îndată ce am aflat că va fi una dintre persoanele mele de contact la RMG. Cu siguranță a fost informativ.

Am simțit că mă sufoc și am tras zadarnic de guler.

— Povestește-mi ce-ai văzut.

Râse.

— Nicio șansă. Găsește alte coaie și gâdilă-le, până ți se deschide ție laptopul. Și, cu această mențiune, mica noastră discuție a fost o plăcere, dar trebuie să plec. Am companie.

*

I-am spus lui Scott să întoarcă spre imobilul unde locuiam. Odată ajuns la etaj, mi-a luat doar cinci minute până m-am instalat la computer și am tastat numele „Sara Dillon" în motorul de căutare.

Sfinte Sisoie!

Nu exista câte-o mențiune rătăcită pe ici, pe colo; erau pagini peste pagini de rezultate, probabil mai multe decât aș fi putut găsi despre mine însumi. Am tras adânc aer în piept și am cercetat întâi imaginile, defilând printre fotografiile cu ea care probabil acopereau o perioadă de cel puțin zece ani din viața ei. Era atât de tânără în unele dintre ele, cu părul ei de culoarea siropului caramel drept, aranjat în stil pixie, în unele, sau creț și ciufulit, în altele. În toate însă, zâmbetul ei era fără rezerve și naiv.

Și acestea nu erau doar fotografii dintr-un album de familie sau niște selfie; erau fotografii de înaltă rezoluție, făcute de paparazzi cu

obiective zoom scumpe, cumpărate și vândute ziarelor și revistelor, publicate cu titluri groase și semne de exclamare, chiar și arhive video și clipuri de știri. Erau petreceri și nunți, evenimente de caritate și vacanțe, și aproape întotdeauna ea apărea cu același bărbat alături.

El era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea, cu părul negru și trăsături ascuțite, romane. Zâmbetul lui strălucitor, arătându-și dinții, părea pe cât de sincer îmi imaginasem eu că ar fi fost, ceea ce înseamnă niciun pic.

Deci acesta era Andy. Cunoscut lumii ca Andrew Morton. Congresman democrat, reprezentând al șaptelea district din Illinois.

Dintr-odată, o mulțime de lucruri se lămureau.

Cu un oftat resemnat, am dat click pe ceea ce părea o fotografie destul de recentă; părul ei era cam la fel ca acum și se vedea un pom de Crăciun în fundal. Explicația de sub fotografie spunea:

Sara Dillon și Andrrew Morton la sărbătoarea anuală Chicago Sun-Times Holiday, unde congresmanul Morton și-a anunțat intenția de a candida pentru un loc în Senatul Statelor Unite, toamna următoare.

Am dat click pe trimitere și am citit întregul articol, care-mi confirma că fusese scris nu mai de mult de iarna trecută, ceea ce însemna că deputatul era deja în turneul de campanie. M-am întors la pagina cu imaginea principală și am defilat înapoi în sus, unde, printre fotografii asemănătoare, exista una cu Sara fugind printr-o grămadă de paparazzi, acoperindu-și fața cu haina. La început, le ignorasem pe acestea, pentru că nu i se vedea fața. Am dat click pe trimiterea la articolul asociat cu fotografia, care data de numai câteva săptămâni înainte s-o întâlnesc eu, și mi-a apărut un articol din *Chicago Tribune*:

Congresmanul democrat Andrew Morton a fost zărit noaptea trecută într-un tête-à-tête intim cu o altă femeie decât logodnica

lui, Sara Dillon. Bruneta, identificată ca Melissa Marino, este consilier adjunct în birourile lui din Chicago.

În mijlocul articolului era fotografia în chestiune, a unui bărbat — evident Andy — sărutând cu pasiune o femeie — evident nu Sara.

Dillon și Morton sunt împreună din 2007 și perechea, favoriții scenei sociale din Chicago în permanență de atunci, s-a logodit în decembrie trecut, la scurtă vreme după ce Morton și-a anunțat intenția de a candida pentru Senatul S.U.A. Sara Dillon, director de finanțe la firma comercială Nieman & Shimazava, este singurul copil al lui Roger și al Samanthei Dillon, fondatorii bine cunoscutului lanț de magazine universale răspândit în șaptesprezece state și principalii susținători financiari ai campaniei lui Morton.
Purtătorul de cuvânt al familiei Dillon n-a putut fi contactat pentru a comenta, dar un purtător de cuvânt al campaniei de realegere a lui Morton a răspuns întrebărilor ziarului Tribune *numai cu „Viața personală a domnului Morton n-a fost niciodată subiect de consum public".*
Din nefericire, legislatorul despre care se zvonește că ar fi un Don Juan notoriu, se pare că și-a schimbat în cele din urmă strategia și și-a adus activitățile extracurriculare în prim-plan.

Un Don Juan notoriu. Nenorocitul.

M-am lăsat pe spate în scaun, uitându-mă la Sara și la Andy împreună, cu un vârtej fierbinte de mânie scoțând scântei în pieptul meu. Ea era genul de femeie pe care bărbații sperau să ajungă s-o soarbă cu zilele, s-o cunoască mai bine ca oricare altul, s-o protejeze cumva, să încaseze un pumn pentru ea sau să sară înaintea unui autobuz ca s-o dea la o parte din calea lui. M-am uitat la fiecare fotografie pe care am putut s-o găsesc. Zâmbea atât de deschis în fiecare poză făcută înainte de cele datate în aprilie trecut. Fusese naturală

în fața obiectivelor, strălucirea zâmbetului ei schimbându-se foarte puțin de-a lungul anilor.

Și porcul ăla o înșelase — de mai multe ori, dacă era să-i dai crezare articolului.

El era un tip destul de arătos, presupun, deși evident mai în vârstă decât ea. Am deschis un alt articol, unul care îi specifica vârsta: treizeci și șapte, cu zece ani mai mare decât ea.

Potrivit unui articol publicat cu doar două luni în urmă, era cel mai prost păzit secret din lume că Andy o înșelase pe Sara de mai multe ori în ultimul an și o opinie din ce în ce mai fermă că el o folosea pentru numele și banii familiei, exploatând iubirea presei pentru povestea de dragoste a personalităților ei locale, ori de câte ori reputația lui avea nevoie de un pic de sprijin de relații publice.

M-am mai uitat rapid la alte câteva fotografii înainte de a mă ridica de la birou, dezgustat. Măgarul ăla se folosise de ea. O ceruse de soție și apoi se apucase să fută tot ce purta fustă. Doamne, nu-i de mirare că avea sechele. Și nu-i de mirare, de asemenea, că avea atâta neîncredere în paparazzi.

În apartamentul meu se făcuse întuneric când am închis calculatorul și am plecat din camera de lucru. M-am îndreptat spre barul cu chiuvetă, aprinzând câteva lumini în drumul meu, și mi-am turnat niște whisky. Băutura m-a ars pe gâtlej în jos, imediat răspândindu-și căldura prin venele mele.

Nu m-a ajutat, dar l-am terminat, totuși.

Mi-am turnat încă o porție și m-am întrebat ce făcea ea. Era acasă? Oare îl sunase înapoi pe ticălosul infidel? După ce mă uitasem la sutele alea de fotografii, puteam să-mi imaginez foarte bine povestea lor. Și dacă o sunase ca să-și ceară iertare? Dacă ea era într-un avion, în drum spre Chicago, chiar în clipa asta? Oare s-ar osteni să-mi spună și mie? M-am uitat la ceas și mi-am imaginat cum pornesc pe urmele ei, o găsesc, o arunc pe umăr și o aduc înapoi aici. Și o fut pe saltea până o să fiu singurul bărbat de care-și mai amintește.

În mod clar, aveam nevoie de ceva să mă distragă și băutul nu era răspunsul așteptat.

Mi-a luat mai puțin de cinci minute să mă schimb de costum, în pantaloni scurți și pantofi de sport. Am luat liftul până la sala de gimnastică de la etajul al douăzecilea și mi-am ales banda de alergare. Ca de obicei la ora aceasta, sala era în mod fericit pustie.

Am alergat până când plămânii mi-au luat foc și picioarele mi-au amorțit. Am alergat practic până când toate gândurile pe care le aveam mi s-au șters din minte, mai puțin unul: m-ar îndurera dacă ea s-ar întoarce înapoi la el.

M-am dus la vestiar, mi-am scos hainele asudate, apoi m-am prăbușit pe bancă, lăsându-mi capul în mâini. Liniștea a fost întreruptă de telefonul mobil care suna în vestiarul meu. Mi-am ridicat imediat capul; eram surprins că mă suna cineva la ora asta. Am traversat până la dulap și am înghețat când am văzut poza Sarei — o fotografie în care îi prinsesem mâna dusă la gât și părul caramel atingându-i pielea ca smântâna — luminând ecranul.

— Sara?

— Bună.

— Ești bine? am întrebat.

Un claxon răsună undeva în fundal, iar ea își drese glasul.

— Da, sunt bine. Auzi, ai treabă? Aș putea să…

— Nu, nu. Tocmai am terminat de alergat. Unde ești?

— În clipa asta, râse ea încetișor, sunt în fața clădirii tale.

Am rămas mască.

— Unde?

— Da. Pot să urc?

— Bineînțeles. Dă-mi câteva minute și te aștept la…

— Nu. N-aș putea să te văd acolo, sus? Mi-e… mi-e teamă c-o să-mi pierd curajul, dacă aștept.

Ei, asta era enigmatic. Mi s-a făcut un gol în stomac.

— Da, bineînțeles, Panseluță. Stai să sun la biroul de la recepție.

Câteva minute mai târziu, Sara intra pe ușa vestiarului, găsindu-mă îmbrăcat doar cu un prosop în jurul taliei.

Arăta obosită, cu pleoape înroșite și buza de jos mușcată și umflată. Era o versiune mai delicată, mai tânără a Sarei aceleia pe care abia azi o văzusem în fotografii. Zâmbi pierit, făcându-mi scurt cu mâna, când ușa se închise în urma ei.

— Hei, am spus, traversând camera.

Mi-am îndoit genunchii, ca să ajung cu ochii la același nivel cu ai ei.

— Ești okay? Ce s-a întâmplat?

Ea a oftat, a clătinat din cap și un soi de resort a revenit brusc la locul lui, în expresia ei.

— Am vrut să te văd.

Știam că îmi ocolește întrebarea, dar am simțit cum zâmbetul îmi înflorește pe buze înainte să-l pot opri. Nu-mi puteam ține mâinile acasă și le-am lipit de obrajii ei, mângâindu-i cu degetele mari.

— Ei bine, asta fără îndoială justifică un drum până la vestiarul bărbaților.

— Suntem singuri, nu-i așa?

— Complet.

— N-am reușit să terminăm mai devreme, zise ea, împingându-mă înapoi spre dușuri.

Inima a început să-mi bată mai repede doar simțind-o din nou în brațele mele, vuietul tensiunii statice crescându-mi în urechi. Ea s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute, coborându-și mâinile spre prosopul de pe șoldurile mele.

— Hmm, am mormăit pe buzele ei.

Am simțit-o întinzând mâna în spatele meu și am auzit apa pornind, simțind șuvoiul cald curgându-mi pe spate.

— Vrei să facem asta aici?

Ea mi-a răspuns fără cuvinte, scoțându-și bluza peste cap și ieșind din jeanși.

Bănuiesc că ăsta e un da, atunci.

— Apartamentul meu e la parter..., am spus, încercând s-o liniștesc.

Deja îmi puteam imagina cum ar fi s-o fut chiar aici, să-i aud strigătele amplificate în ecou de faianță, dar, de data asta, nu-mi doream nimic mai mult decât s-o am goală în patul meu, cu cearșafurile și păturile aruncate pe podea. Poate, cu mâinile legate deasupra capului și fixate de barele tăbliei patului.

Ea nu mi-a dat atenție, strângându-și degetele în jurul mădularului meu și aplecându-se să mă muște de umăr. Am încercat să-mi limpezesc mintea, amintindu-mi expresia ei când intrase pe ușă. Îi stătea în obicei să evite răspunsurile la întrebările mele, dar în seara asta nu arăta excitată și înfocată; arăta sălbatică din alte motive. Ochii îi erau prea goi, fața trasă. Venise aici doar ca să uite.

Mi-am simțit gâtul uscat brusc și mi-am umezit buzele, simțind gustul de cireșe al glossului ei.

Am fost un pic surprins de catalogul Sara pe care reușisem să-l adun fără să-mi dau seama. Știam cum arăta fața ei când avea orgasm, cum i se întăreau sfârcurile și cum pleoapele i se zbăteau, închizându-se abia în ultima secundă, de parcă ar fi vrut să privească fiecare clipă, până când era deodată prea mult.

Știam cum se simțea mâna ei încolăcită pe după mijlocul meu, cu unghiile înfipte în spatele meu, zgâriind în sus și-n jos.

Știam sunetele pe care le scotea și modul în care i se tăia respirația când îmi mișcam degetele exact așa cum îi plăcea ei.

Și mai erau și niște lucruri noi pentru mine, lucruri pe care mă trezisem că le observ și aș fi vrut să le văd încă o dată și încă o dată. Micul surâs pe care-l schița când știa că tocmai spusese ceva amuzant și aștepta să mă prind. Era foarte subtil, doar o ușoară ridicare a buzelor și a colțurilor ochilor ei. O provocare.

Modul în care își mușca ușor buza de jos, când citea.

Și felul în care mă sărutase în ziua aceea, pe acoperiș, încet și leneș, de parcă nu exista niciun alt loc, nicăieri, unde să vrea să fie.

Însă pe această Sara n-o cunoșteam. Întotdeauna bănuisem că înfocarea aceea care-mi plăcea mie atât de mult la ea era o formă de autoprotecție. Însă nu anticipasem cum aveam să mă simt când am s-o văd străină, ca acum; a fost ca un pumn în plex, care mi-a luat pur și simplu tot aerul din plămâni.

I-am prins mâinile într-ale mele și am făcut un pas înapoi.

— Ce se întâmplă? am întrebat, studiindu-i expresia. Vorbește cu mine.

Ea se lipi din nou de mine.

— Nu vreau să vorbesc.

— Sara, nu mă deranjează să fiu distracția ta, dar cel puțin fii sinceră cu mine. E ceva în neregulă.

— Mi-e bine.

Dar nu-i era bine. N-ar fi venit aici, dacă i-ar fi fost.

— Prostii. Ți-ai încălcat propriile reguli numai fiind aici. Și e mai bine — e *real* — dar este, totodată, și diferit și vreau să știu *de ce*.

Ea se dădu înapoi, ridicându-și privirile spre ochii mei.

— A sunat Andy.

— Știu, am spus și mi s-au încleștat fălcile.

Ea a zâmbit, spășită.

— A spus că mă vrea înapoi. A spus toate lucrurile pe care odinioară voiam să mi le spună, că acum e un alt om, că-și dă seama că a stricat totul și că nu m-ar mai putea răni niciodată.

Am privit-o, așteptând. Ea și-a lipit fața de gâtul meu ud, căpătând curaj.

— E doar îngrijorat pentru campania lui. Toată relația noastră a fost o minciună.

— Îmi pare atât de rău, Sara.

— Am făcut cercetări despre Cecily.

Am clipit, confuz.

— Și?

— Ceva în legătură cu numele ei mi-a rămas în minte și, după ce mi-ai povestit despre ea, am vrut să știu cum arăta.

Se dădu înapoi, uitându-se la mine.

— Mi se părea cunoscută, dar nu mi-am dat seama de ce, până în seara asta. Am întâlnit o mulțime de persoane când eram cu Andy și, de regulă, le uitam chipurile la două secunde după ce le strângeam mâinile… dar pe ea mi-am amintit-o.

Am dat din cap, emoționat, dar am lăsat-o să vorbească mai departe.

— Așa că m-am dus acasă și am căutat din nou informații despre ea, înainte de a-l suna pe el.

Făcu o pauză, continuând cu vocea ușor tremurată:

— El a turuit fără oprire, vreo jumătate de oră, despre cât de rău îi părea, cum nu se întâmplase decât o dată și că nu reușise niciodată de atunci să și-o ierte. Așa că l-am întrebat despre Cecily. Și știi ce mi-a spus?

— Cecily… ce?

— A spus: „La dracu', Sara. Chiar trebuie să vorbim de asta acum? E o poveste veche". A futut-o, Max. Andy era politicianul despre care pomenea ea în scrisoare. Andrew Morton, congresmanul afemeiat din Illinois croindu-și drum prin Districtul Șapte, futând în dreapta și-n stânga. S-au culcat în noaptea în care am întâlnit-o, la un eveniment de campanie pentru Schumer.

Am gemut. Fusesem și eu la acea strângere de fonduri, dar nu ca partener al ei. Cecily fusese supărată pe mine toată seara și plecase furioasă, însă n-am știut niciodată de ce.

Sara tresări în brațele mele.

— Îmi amintesc că l-am prins ieșind dintr-o toaletă și am început să vorbesc, în timp ce el încerca să mă ducă de acolo, dar eu i-am spus să aștepte, fiindcă aveam nevoie să folosesc toaleta. Și atunci ea a ieșit din toaleta bărbaților și s-a uitat la el, apoi la mine, și a fost foarte stânjenitor, dar n-am avut nicio idee de ce a plecat valvârtej. Însă tocmai fusese înăuntru *cu el*.

Mi-am înfășurat brațele în jurul ei, în timp ce apa curgea cu putere în jurul nostru, izolându-ne într-o bulă fonică. Asta era cea mai

mică dintre lumi; mai mică și decât crezusem că e când o văzusem pe ea jucând pinball sau când îmi făcuse semn să mă urc într-un taxi, în mijlocul zilei. Asta era o lume în care, cu ani în urmă, Cecily făcuse sex cu iubitul Sarei pentru că era supărată *pe mine*. Nu regretam c-o aveam pe Sara în brațele mele; nu regretam că eșuasem în relația cu Cecily. Dar, fără voia mea, mă simțeam cumva vinovat.

— Îmi pare rău, am șoptit din nou.

— Nu, nu înțelegi.

Se uită la mine, cu picăturile de apă curgându-i pe față, dar fără să le ia în seamă.

— Noi nu eram împreună decât de vreo câteva luni, la momentul acela. Tot timpul, până la sfârșit, am presupus că el nu mă înșela, pe atunci. Crezusem că începuse doar de puțină vreme. Însă nu mi-a fost niciodată credincios — niciodată.

Am strâns-o mai tare, șoptindu-i în păr:

— Știi că asta n-are nimic de-a face cu tine, da? Îmi spune doar ce individ dezgustător e el. Nu toți bărbații sunt atât de grotești.

Ea se îndreptă, își ridică ochii spre mine și am putut vedea că-și reținea un zâmbet. Ochii îi erau umezi de lacrimi, dar recunoștința din ei era adevărată. Ceva mi se strânse în piept din pricina modului în care se uita la mine, pentru că sexul porno și chestia cu fără-obligații dintre noi era grozavă — nemaipomenită chiar —, dar asta de acum era ceva cu totul nou.

— Am fost cu el multă vreme. O parte din mine se întreba dacă nu cumva el chiar călcase strâmb numai o dată și eu fusesem nedreaptă. Însă mă bucur că am avut dreptate să plec. Sunt doar… gata pentru mai bine, de data asta, zise ea.

Mi-am înăbușit noua emoție și am încercat să mă adun, amintindu-mi că se presupunea că sentimentele și afecțiunea nu fac parte din înțelegere, încercând să mă concentrez în schimb asupra locului unde ne aflam și la faptul că trupul ei foarte gol era încă lipit de al meu.

— O grămadă de bărbați ar fi gata și de crimă pentru o femeie ca tine, am spus, încercând să-mi țin vocea egală, complet nepregătit

pentru cum m-am simțit, ca eviscerat și umplut la loc cu apă rece ca gheața, doar imaginându-mi că ar putea fi cu un alt bărbat.

Trezindu-mă la realitate, am întins mâna în spatele ei și am închis robinetul, apucând un prosop atârnat în apropiere.

— Hai să te șterg, îngheți aici.

— Dar... nu vrei să...

— Ai avut o zi oribilă, am spus eu, ștergându-i părul. Dă-mi voie să fiu un gentleman, în seara asta, și o să te violez data viitoare.

Voiam s-o rog să rămână, dar nu știam cum aș fi făcut față dacă ar fi spus nu în seara asta.

— Ești okay?

Ea dădu din cap, apăsându-și fața la pieptul meu.

— Cred că am nevoie doar de niște somn.

— O să-l pun pe Scott să te ducă acasă cu mașina.

Ne-am îmbrăcat în tăcere, privindu-ne fățiș unul pe celălalt. Era oarecum o seducție inversă s-o văd cum își îmbracă jeanșii, își prinde sutienul, își acoperă sânii cu puloverul. Dar nu cred că o dorisem mai mult decât în momentul acela, când o vedeam cum se adună.

Mă îndrăgostisem de ea. Și eram magistral terminat.

*

Sâmbătă dimineața, am dat să-i telefonez Sarei de cel puțin douăzeci de ori, înainte să închid, cu puțin înainte să înceapă să sune. Mintea îmi spunea să-i las un pic de distanță. Dar, ce dracu', voiam s-o văd. Mă purtam ca un caraghios de adolescent.

Sun-o, măscăriciule! Invit-o să ieșiți în oraș, azi! Nu accepta niciun refuz!

De data asta chiar am renunțat, pentru că un bărbat care spune tâmpenii de clișee dintr-astea nu merită să sune nicio femeie.

Mi-am găsit pretexte toată dimineața, spunându-mi că probabil ea era ocupată. La dracu', nici măcar nu știam dacă Sara avea alți

prieteni în afară de Chloe și Bennett. Nu puteam s-o întreb direct, nu-i așa? Futu-i, nu! Mi-ar fi râs în nas. Dar ce făcea, mai exact, când nu era la muncă? Eu jucam rugby, beam bere, alergam, mergeam la expoziții de artă. Tot ce știam despre ea era legat fie de cum făcea sex, fie de viața pe care o lăsase în urmă. Știam atât de puține despre viața pe care începuse să și-o clădească aici. Poate că i-ar plăcea să facem împreună ceva după ziua de rahat pe care o avusese ieri.

E timpul să fii bărbat, Stella.

În cele din urmă, mi-am pus ceva măduvă în coloană și am lăsat telefonul să sune.

— Alo? răspunse ea, părând nedumerită.

Bineînțeles că e nedumerită, imbecilule. N-ai sunat-o niciodată.

Am tras adânc aer în piept și am bătut câmpii la modul cel mai scandalos din întreaga mea viață:

— Okay, uite, mai înainte să spui orice, știu că nu facem chestia iubit-iubită și, după penisul ambulant al congresmanului Morton, îți înțeleg complet aversiunea pentru relații, dar seara trecută ai venit aici și n-am prea fost în apele noastre, și dacă voiai să faci ceva astăzi — nu vreau să spun că ai avea *nevoie* să faci ceva (și chiar dacă ai avea, nu vreau să sugerez că n-ai avea alte opțiuni), dar, dacă ți-ar plăcea, ai putea veni la meciul meu de rugby.

Am făcut o pauză, ascultând un semn de viață, oricare, din capătul celălalt.

— Nimic nu limpezește capul mai bine, decât să privești o grămadă de britanici înnoroiți, transpirați, încercând să-și rupă unii altora femururile.

Ea râse:

— Ce?

— Rugby. Vino să-mi vezi meciul de azi. Sau, dacă preferi, vino cu noi la băută, la Maddie, în Harlem, după aceea.

Pentru un timp care a părut o săptămână, ea rămase tăcută.

— Sara?

— Mă gândesc.

M-am dus în capătul celălalt al camerei și m-am jucat nervos cu transperantele de la fereastra care dădea spre parc.

— Gândește mai tare.

— Văd un film cu o prietenă, în după-amiaza asta, începu ea și am simțit o mică tensiune deznodându-se în măruntaiele mele când a menționat o prietenă. Dar bănuiesc că aș putea ajunge la băută, mai târziu. La ce oră crezi că veți termina?

Ca un păcălici mai mare decât înainte, mi-am agitat pumnul a victorie și imediat mi-a venit să-mi trag una.

— Meciul va dura probabil până la trei. Ai putea veni la Maddie pe la patru.

— O să vin, zise ea. Dar Max?

— Hmm?

— Crezi că echipa ta va câștiga? Nu vreau să beau cu o ceată de britanici înnoroiți și deprimați.

Râzând, am asigurat-o că o să-i zdrobim pe adversari.

*

I-am bătut măr. Rareori mi-a fost milă pentru echipa adversă — majoritatea echipelor cu care jucam erau americane și, cu toate că nu era vina lor că nu aveau rugbyul în sânge, de obicei era grozav să-i călcăm în picioare. Dar asta poate c-a fost o excepție. Ne-am oprit să mai încercăm să marcăm pe la jumătatea partidei. Trebuie să-i atribui generozitatea mea în parte faptului că știam că Sara se va întâlni cu noi, după meci. Dar numai în parte. Pe la sfârșitul meciului, mi se părea că băteam niște băieți de zece ani în noroi și am simțit un fior de remușcare.

Am intrat cu gălăgie în bar, purtându-l pe Robbie pe umeri și zbierând cuvintele unei versiuni *Alouette* mai porcoase. Barmanița și proprietara, Madeleine, ne-a făcut cu mâna când ne-a văzut, a aliniat pe tejghea douăsprezece halbe și a început să le umple.

— Hei! a strigat Robbie la soția sa. Whisky, fato!

Maddie îi făcu semnul victoriei, dar luă o mână de pahare de whisky, totuși, bombănind ceva despre fundul beat, plin de noroi al lui Robbie care urma să doarmă singur.

Am cercetat localul din ochi, căutând-o pe Sara și n-am văzut-o. Înghițindu-mi dezamăgirea, m-am întors spre bar și am luat o gură zdravănă din berea mea. Jocul începuse mai târziu; era aproape ora cinci și ea nu venise. Oare chiar eram surprins? Și atunci un gând îngrozitor îmi trecu prin minte: oare a fost aici, a așteptat și a plecat?

— Futu-i, am murmurat.

Maddie făcu să alunece spre mine un pahar de whisky, pe care l-am golit cu o strâmbătură, înjurând din nou.

— Care-i problema? întrebă o voce răgușită familiară din spatele meu. Mie mi se pare că voi, ticăloși mizerabili, ați câștigat.

M-am răsucit pe scaunul meu de bar și am rânjit larg la vederea ei. Sara arăta ca o glazură de tort, într-o rochie galben-pal și cu o mică agrafă verde în păr.

— Arăți minunat.

Închise ochii o secundă, iar eu am adăugat, în șoaptă:

— Scuze că am întârziat.

Ea s-a clătinat un pic, spunând:

— Las' c-am avut timp să beau câteva pahare.

N-o mai văzusem abțiguită din noaptea de la club, dar am recunoscut o lumină familiară în ochii ei: zburdălnicie. Gândul că *acea* Sara reapăruse era fantastic.

— Ești luată?

Sprâncenele i se încruntară pentru o clipă, apoi se lumină la față și zâmbi:

— Englezism pentru beată? Da, sunt pilită.

Apoi se ridică pe vârfurile picioarelor… și mă sărută.

Să. Fiu. Al. Naibii.

Lângă mine, Richie interveni:

— Ce p… Max, e o fată pe fața ta!

Sara se trase înapoi și făcu ochii mari, când își dădu seama.

— Oh, rahat!

— Calmează-te, i-am spus ei, încetișor. Nimănui de aici nu-i pasă nici cât negru sub unghie cine suntem. Abia de-și amintesc cum mă cheamă, de la o săptămâna la alta.

— Vădit neadevărat, zise Richie. Numele tău e Fetișcană.

Mi-am înclinat capul spre el, zâmbindu-i Sarei:

— Cum spuneam.

Ea întinse mâna și îi dărui lui Richie zâmbetul ei cu ochii mari:

— Eu sunt Sara.

El îi luă mâna și i-o strânse. Am putut vedea momentul când s-a uitat cu adevărat la ea și a observat cât de incredibil de frumoasă era. Imediat și-a scos pieptul în față.

— Eu-s Richie, a bâiguit el.

— Mă bucur de cunoștință, Richie.

El se uită la mine, mijind ochii:

— Cum dracu' ai pus mâna pe bucățica asta?

— Habar n-am.

Am tras-o mai aproape, ignorându-i slabele-i proteste că aveam să-i mânjesc rochia. Dar apoi s-a desprins din brațele mele și s-a întors spre Derek, de partea cealaltă.

— Eu sunt Sara.

Derek și-a pus berea jos și s-a șters la gură cu mâna murdară.

— Să ți-o trag că ești.

— Sara e cu mine, am murmurat.

Și uite-așa, Pilita Sara și-a făcut turul la bar, prezentându-se fiecăruia dintre camarazii mei. În ea, am văzut-o pe soția politicianului care fusese cât pe-aci să fie, dar chiar mai mult decât atât, am văzut că Sara era într-adevăr o fată foarte plăcută.

Când se întoarse la mine, mă sărută pe obraz și-mi șopti:

— Sunt drăguți prietenii tăi. Mulțumesc că m-ai invitat.

— Da, cu plăcere.

Mi-am pierdut abilitatea de a formula gânduri coerente. Aproape nimic din viața mea nu mă făcuse să mă simt cum mă făcea să mă

simt ea — atât de-al dracului de bun. Nu eram plin de dispreț pentru persoana mea, dar fusesem un pic târfă, lucrând în investiții în care, s-o recunoaștem, în esență niște oameni pierd bani, tot atâta cât câștigă alții, și îmi cultivasem câteva legături foarte importante de când eram în State. Cel mai apropiat prieten al meu era Will și, în majoritatea timpului, ne aruncam unul altuia apelative injurioase, toate variante ale cuvântului *păsărică*.

Spune-i, pămpălăule. Du-o în capătul celălalt al sălii, trage-i o mozoleală bună și spune-i c-o iubești.

— Scoate rahaturile astea de bluesuri vechi din boxe, Maddie, zbieră Derek peste bar.

Și tocmai când mă pregăteam să-i ating cotul Sarei, s-o rog să vină să stea de vorbă cu mine, ea înălță capul.

— Ăsta nu e blues, zise.

Derek se întoarse în loc, cu sprâncenele ridicate.

— Nu e. E Eddie Cochran. E rockăreală, zise ea, dar sub privirea lui insistent cercetătoare, păru să se facă mai mică. Nu e deloc același lucru.

— Știi să dansezi pe porcăria asta? o întrebă el, măsurând-o din nou cu privirea.

Spre surprinderea mea, Sara râse.

— Mă inviți?

— La dracu', nu, eu…

Dar înainte să-și poată sfârși vorba, ea-l săltă brusc în picioare și, cu toate cele 52 de kile ale ei, târî muntele acela de om pe ringul de dans.

— Mama e din Texas, zise ea, cu ochi scânteietori. Încearcă să ții ritmul.

— Glumești, zise el, uitându-se spre noi.

Tot barul plini de britanici se oprise din trăncănit și îi privea cu interes.

— Dă-i drumul! am strigat.

— Nu fii fată mare, Der! strigă Maddie și toată lumea începu să bată din palme.

Ea dădu muzica mai tare.

— Arată-ne ce poți!

Zâmbetul Sarei înflori și îi așeză o mână pe umărul ei, clătinând din cap când el protestă.

— E poziția tradițională. O mână o pui pe mijlocul meu și cealaltă, pe umărul meu.

Și în timp ce noi priveam, Sara îi arăta Marelui Derek cum să danseze pe ring: doi pași rapizi, doi pași lenți. L-a învățat cum s-o învârtă rapid, în sens contrar acelor ceasornicului, prin toată sala. După o singură melodie, se mișcau destul de bine, iar pe la mijlocul celei de-a doua, amândoi s-au dezlănțuit, dansând împreună de parcă s-ar fi cunoscut de ani buni.

Poate că asta era acel ceva special la Sara. Oricine o întâlnea voia s-o *cunoască*. Nu era atrăgător de suavă doar pentru mine, cu inocența ei răzbătând la suprafață chiar și în fanteziile ei perverse. Era irezistibilă pentru toată lumea.

Și în momentul acela, nu voiam nimic mai tare decât să trag un pumn în mecla fercheșă a nemernicului de Andy. El își irosise timpul cu ea, o irosise *pe ea*.

M-am ridicat, m-am dus pe ringul de dans și am intervenit:

— Rândul meu.

Ochii aceia căprui-închis ai ei se întunecară și, în loc să-mi așeze și mie mâinile cum i le așezase lui Derek, ea-și încolăci brațele în jurul gâtului meu, se întinse să mă sărute pe obraz și șopti:

— Sunt foarte sigură că e mereu rândul tău.

— Credeam c-ar fi trebuit să fie un pic mai multă distanță între noi, când dansăm pe asta, am zis, zâmbind și aplecându-mă s-o sărut.

— Nu cu tine.

— Bine.

Ea afișă un zâmbet cherchelit, jucăuș.

— Dar mor de foame. Vreau un burger cât capul meu.

Am izbucnit în râs și m-am aplecat s-o sărut pe frunte.

— E un local în apropiere de tine care îndeplinește condiția. O să-ți trimit mesaj pe telefon cu adresa. Pot să mă duc acasă, să fac un duș, și ne întâlnim peste o oră?

— Cina, două nopți la rând? întrebă ea, arătând mai degrabă voit entuziasmată.

Unde era femeia aceea prudentă, evazivă, pe care o știam, de acum nici două zile? Se evaporase. Bănuiam că Evaziva Sara fusese întotdeauna mai curând o fantezie.

A ei, nu a mea.

Am dat din cap, simțind că-mi piere zâmbetul. Terminasem cu prefăcătoria că mai rămăsese vreo limită între noi. Unicul cuvânt așteptat îi ieși gâtuit:

— Da.

Își mușcă buza să-ți rețină zâmbetul, dar era imposibil să nu-l observi.

Treisprezece

Eram în New York de două luni și nu prea știam cu adevărat ce fac când nu eram la muncă. Alergam. Aveam câteva prietene cu care mă întâlneam pentru spectacole, cafea sau ceva de băut. Vorbeam cu părinții mei de vreo două ori pe săptămână. Nu eram singură; cu siguranță duceam o viață mai plină aici, decât dusesem la sfârșitul perioadei mele în Chicago. Dar cea mai mare parte a vieții mele din afara muncii devenise Max.

Cum mama naibii se întâmplase?

Sex Ocazional: Îl practici greșit.

Pe de altă parte, în ceea ce-l privește, Max nu păruse niciodată surprins de ceea ce se întâmplase între noi. Nici când îl constrânsesem să facem sex în club, sau când venisem la biroul lui să-i ofer sex și nimic mai mult și nici măcar când îl căutasem doar ca să izbucnesc în plâns, în dușul lui, rugându-l să mi-o tragă și gata, ca să facă toate celelalte să dispară.

Până și prietenii lui erau formidabili. Derek era probabil cel mai masiv om pe care îl întâlnisem vreodată și, cu toate că nu era tocmai

sprinten, să dansez cu el fusese cea mai plăcută distracție de nici nu mai țineam minte când... în afară de toate dățile când eram cu Max.

Când i-am făcut la revedere lui Derek, el mi-a făcut cu ochiul, aducându-mi aminte, cu un semn din cap spre locul unde stătea Max, la bar, de ceea ce-mi spusese pe ringul de dans:

— Ăla e un nemernic.

Sub singura lumină de pe ring, Derek arăta chiar mai murdar de noroi decât atunci când făcusem cunoștință cu el. Am aruncat o privire la rochia mea și am observat câteva urme de mâini în dreptul umărului.

— Nu-i așa de rău.

Râzând, Derek mă mângâiase pe cap.

— E cel mai rău, amabil cu toată lumea și niciodată trăgând clapa. Întotdeauna prezent pentru prietenii lui, niciodată nu se descotorosește de ei ca o jigodie.

Îmi făcuse cu ochiul:

— Ce coșmar!

Mulțumindu-i lui Maddie, la plecare, am mai auzit, în urmă, echipa lălăind cântece de beție în bar, în timp ce Max a oprit un taxi și mi-a ținut portiera deschisă ca să urc.

— Ne vedem curând, a zis el, înainte să închidă portiera și să-mi facă puțin cu mâna prin geam, când mașina a plecat de la trotuar.

M-am uitat înapoi, pe geamul din spate. Max a stat nemișcat, uitându-se după taxiul meu până când a dispărut în Lenox.

*

Ne-am hotărât la ceva simplu pentru cină: burgeri la un local mic, liniștit, din East Village.

Liniștea pica bine. Liniștea avea să mă ajute să scot la lumină prăpădul din creier. Planul meu, să mă distrez, să-mi dau frâu liber și să țin lucrurile fiecare în compartimentul său, se dusese naibii.

M-am întors acasă și mi-am dat jos, la duș, noroiul căpătat dansând cu Derek și cu Max, apoi m-am îmbrăcat cu o rochie albastră simplă, de jerseu albastru, fără spate. Cântecele de la bar încă îmi mai răsunau în urechi și mi-am imaginat cum ar fi să-i văd din nou pe prietenii lui: să mă ghemuiesc cu Max pe canapeaua unui prieten și să văd un film împreună cu ei, sau să-mi strâng mâinile în jurul unei căni de cafea, la marginea terenului unde joacă un meci de rugby. Fiecare fantezie părea ca și făcută, dar m-am oprit să mai brodez pe marginea vreuneia dintre ele, căci tentaculele minții mele au început să analizeze, îngrijorate, și să găsească argumente împotrivă.

Am ieșit pe hol și mi-am încuiat ușa apartamentului, reamintindu-mi: *Pe rând, câte unul o dată. Nu te obligă nimeni să faci vreunul dintre lucrurile astea.*

Chiar și în seara aceasta de sâmbătă, când oamenii ieșiseră să se bucure de apusul leneș al soarelui, era mai puțin aglomerat în Village, decât fusese vreodată în centru. Când începusem să simt locul ăsta ca acasă? Max alesese un restaurant la câțiva pași distanță de clădirea în care stăteam; nu mai trebuia să citesc numele fiecărei străzi ca să-mi găsesc drumul.

Șiraguri de beculețe mici, galbene, îmbrăcau intrarea localului într-o lumină caldă și un clopoțel a răsunat când am deschis ușa. Max era deja înăuntru, fercheș și așezat la o masă în partea din spate, citind *Times*. Am profitat de acest moment furat ca să mă delectez privindu-l: tricou roșu-închis, jeanși tociți, cu o despicătură pe coapsă. Păr șaten-deschis, aproape auriu în lumina aceea. Bascheți fistichii, cu aspect englezesc, la capătul lungilor sale picioare, întinse pe sub masă. Ochelari de soare pe masă, lângă cotul lui.

Doar partenerul tău de sex, divin ca de obicei, stând într-un local unde se servesc burgeri și așteptându-te pe tine.

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept, apoi m-am îndreptat spre el.

Limitele se șterseseră. După ziua de azi, nu mai puteam pretinde că nu voiam nimic de la el, în afară de orgasme. Nu mă mai puteam preface că inima nu-mi tresălta delicios când îl vedeam sau nu mi se strângea neplăcut când plecam. Nu mă mai puteam preface că nu aveam sentimente pentru el.

M-am întrebat dacă era prea târziu să fug.

Abia când l-am auzit râzând mi-am dat seama că mă uitam lung, cu gura întredeschisă, iar el mă privea de... habar n-aveam cât timp. Un zâmbet îi arcui jumătate de gură.

— Arăți foarte interesată de berea asta.

Împinse o halbă pe masă și o ridică pe a lui.

— Mi-am luat libertatea de a-ți comanda un burger cât capul tău și niște *chips*.

Rânji și apoi lămuri:

— Respectiv, cartofi prăjiți.

— Perfect. Mulțumesc.

Mi-am pus poșeta pe scaunul liber și m-am așezat pe cel din fața lui. Ochii îi zâmbeau, apoi își coborî privirea spre buzele mele.

— Așadar, am zis, sorbind din bere și cercetându-l peste marginea halbei.

— Așadar.

Părea sincer amuzat de evoluția evenimentelor. Nu eram chiar o maniacă a controlului, dar fusesem obișnuită să duc o viață foarte predictibilă, iar în ultimele două luni, nu fusesem în stare să anticipez nimic din ceea ce-mi ieșise în cale.

— Mulțumesc că m-ai invitat la bar, astăzi.

El dădu din cap, scărpinându-se în ceafă.

— Mulțumesc că ai venit.

— Prietenii tăi sunt drăguți.

— Sunt o gașcă de nemernici.

Am râs, simțind cum mi se relaxează umerii, încet-încet.

— Asta-i nostim. Tot așa spun și ei despre tine.

Își sprijini coatele pe masă și se aplecă spre mine.

— Am o întrebare.

— Da?

— Suntem la o întâlnire romantică?

Aproape că m-am înecat cu gura de bere pe care tocmai o luasem.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, nu face o criză. Eu doar întrebam dacă ți-ar plăcea să restabilim regulile de bază. N-ar trebui să revizuim primul set?

Am dat din cap, ducându-mi un șervețel la buze și bâiguind:

— Firește.

El își puse halba jos și începu să-mi enumere regulile, pe degete:

— O noapte pe săptămână, fără alți amanți și amante; sex, preferabil în public — categoric nu în patul meu; fotografii la cerere, dar fără fețe; fără afișări în public.

Își ridică halba, bău o înghițitură zdravănă, apoi se aplecă în față, șoptind:

— Și nimic între noi în afară de sex. Scărpinăm o mâncărime și toate celelalte. Am uitat ceva?

— Sună corect.

Inima îmi bătea cu putere sub coaste și mi-am dat seama cât de mult ne abătuserăm de la plan în numai o zi.

Un pușți de colegiu ne-a adus două coșulețe cu burgeri mai mari decât orice mai văzusem cu denumirea asta înainte și niște mormane imense de cartofi prăjiți.

— Sfinte Sisoe, am zis, holbându-mă la porția mea. Asta e...

— Exact ceea ce-ți doreai? mă întrebă el, nelăsându-mă să sfârșesc, și întinse mâna după o sticluță cu oțet.

— Da, însă cu mult mai mult decât pot mânca.

— Hai să facem lucrurile mai interesante, vrei? Cine mănâncă mai mult din burgerul lui poate stabili noi reguli de bază.

Cu un zâmbet, înșurubă la loc dopul sticlei de oțet și o puse jos. Amândoi știam că el avea aproape de două ori greutatea mea. În niciun caz nu puteam mânca mai mult decât el.

Dar îi era *foame*? Poate că băuse destulă bere cât să-și umple stomacul și știa că eu aș fi mâncat mai mult decât el? Sau ținea să facă el regulile?

— Cristoase, femeie! Încetează cu gânditul, zise el, ridicându-și burgerul și luând o mușcătură gigantică.

— Bine. S-a făcut, am spus eu, dintr-odată murind de poftă să aflu care aveau să fie regulile lui Max.

*

M-am uitat ca trăsnită la Max, când și-a șters mâinile pe un șervet, apoi l-a făcut ghem și l-a aruncat în coșulețul lui gol.

— A fost bun, murmură el, ridicându-și în sfârșit ochii la mine.

Izbucni în râs, când văzu jalnicul progres pe care-l făcusem eu. Izbutisem să rad numai vreun sfert din burgerul meu și ai fi zis că nu mă atinsesem de cartofi.

Punând burgerul înapoi în coș, am gemut.

— Nu mai pot să înghit nimic.

— Am câștigat.

— Era vreo îndoială la mijloc?

— Atunci de ce-ai acceptat pariul? întrebă el, împingându-și scaunul de la masă. Ai fi putut să spui nu.

Am dat din umeri, apoi m-am ridicat, întorcându-mă spre ieșire mai înainte să insiste să-i răspund. Aș fi putut să m-arăt curioasă despre ce voia el să fie între noi, dar nu eram sigură că sunt pregătită să recunosc.

Abțiguiala mea cu bere de mai devreme se risipise și, cu greutatea burgerului în burtă, m-aș fi putut ghemui pe trotuar, căzând într-un somn adânc. Însă era doar opt și jumătate și nu voiam ca seara să se încheie. Ideea de a aștepta până vineri ca să-l văd părea imposibilă… doar dacă el nu urma să schimbe regula asta.

East Village era plin de tineri la vreo douăzeci de ani, ieșiți în oraș pentru o sâmbătă seara de băută și de muzică. Max îmi luă mâna, își

împleti degetele printre ale mele și strânse tare. Din obișnuință, am dat să protestez că nu aveam să mergem pe stradă așa, dar m-a luat prin surprindere când m-a tras într-un bar slab luminat de alături.

— Știu că nu mai poți să înghiți nimic, dar stai aici, bea un cocteil și o să-ți revii. N-am terminat, nici pe departe, cu tine.

Doamne, îmi plăcea cum suna asta.

Înghesuiți unul într-altul într-un separeu, am stat într-un colț întunecos, eu sorbind din votca mea tonică, Max bând câteva beri și povestindu-mi totul despre copilăria lui în Leeds, cu părinți catolici irlandezi, și născut fix în mijlocul unei liote de șapte surori și trei frați. Dormeau câte trei copii într-o cameră și totul era atât de diferit față de copilăria mea, încât îl ascultam uitând și să respir, în timp ce el mă delecta povestind despre cum se hotărâseră ei să facă o orchestră familială de alămuri sau cum, la optsprezece ani, sora lui mai mare, Lizzy, fusese prinsă în Volvo-ul familiei făcând sex cu preotul locului, sex *consimțit*. Fratele cel mai mare al lui Max, Daniel, plecase după terminarea liceului într-o misiune catolică în Myanmar și se întorsese acasă budist Theravada. Sora lui cea mai mică, Rebecca, se măritase imediat ce terminase colegiul și, la douăzeci și șapte de ani, avea deja șase copii. Ceilalți aveau povești la fel de fascinante: fratele născut la numai zece luni după Max, Niall, era directorul adjunct al Metroului londonez; una dintre surorile mijlocii era profesor de chimie la Cambridge și avea cinci copii, toți băieți.

Max recunoștea că uneori se simțea mediocru în comparație cu frații și surorile lui.

— Am studiat arta la universitate și apoi mi-am luat specializarea în finanțe și administrarea afacerilor ca să pot *vinde* arta. În ochii tatălui meu, am fost un ratat lamentabil, atât prin alegerea carierei, cât și prin eșecul de a produce copii catolici înainte de a împlini treizeci de ani.

Dar când a spus asta, a râs, de parcă să fii un ratat absolut n-ar fi contat de fapt atât de mult pentru părinții lui. Tatăl lui, fumător

de când se știa, murise de cancer la plămâni în săptămâna de după absolvirea lui Max, iar „mami" hotărâse că avea nevoie de o schimbare, așa că se mutase cu el în State.

— Niciunul dintre noi nu cunoștea pe nimeni de aici. Aveam vreo două cunoștințe indirecte de la universitate și vreo câteva de la cursurile mele de specializare în afaceri — prieteni ai prietenilor de pe Wall Street —, dar nu știam decât că voiam să mă implic în afacerile cu artă din New York și voiam să fiu partener cu cineva care se pricepea la științe și tehnologie. Așa l-am cunoscut pe Will.

Se lăsă pe spate, pe banchetă, și-și termină berea. Pe bune, el chiar bea, nu se încurca. Pierdusem numărul berilor pe care le consumase și nu păreau să fi avut vreun efect asupra lui.

— Ei bine, l-am întâlnit la un pub, recunosc, dar ne-am înțeles de minune și, aproape de a doua zi, am început să ne îngrijim de micul nostru proiect îndrăgit. După vreo doi ani, l-am adus pe James să conducă departamentul tehnologie, pentru că Will nu mai putea să jongleze și cu biotehnologia, și cu IT-ul în același timp.

— Cum se face că nu ai ditamai burdihanul de la bere? l-am întrebat, râzând.

Era nedrept. Corpul lui era ceea ce Julia ar fi numit „uscat" și avea mușchi pe tors de care nici nu știusem că există.

El se uită nedumerit o clipă, înainte de a privi spre halba lui goală.

— Mă iei peste picior?[12]

— De bună seamă, am zis, simțind efectele celei de-a doua votci tonice.

Obrajii îmi dogoreau și zâmbetul meu părea să se întindă la nesfârșit.

— De bună seamă te iau peste picior.

— Mda, zise el, clătinând din cap, expresia asta nu sună atât de bine cu accentul american.

12 *Taking the piss*, în engleza britanică, ușor de confundat cu *taking a piss*, a face pipi. (*N.t.*)

— Îți place accentul american sau nu? Pentru că toată treaba britanică emanând din tine mă stârnește să-i fac gurii tale niște lucruri foarte rele.

El își linse repede buzele și chiar păru să roșească.

— Accentele americane nu sunt din cale-afară de sexy — nu. Al tău, de Chicago, e simpatic, totuși. Mai ales când ești băută. E atât de plat și așa...

Scoase un scheunat atât de înfiorător, că în niciun caz nu puteam crede că semăna cu vreun sunet scos vreodată de mine.

M-am crispat și el a râs.

— Cu siguranță nu vorbesc așa.

— Okay, poate că am exagerat nițeluș, zise el. Dar ceea ce găsesc într-adevăr sexy sunt mintea ta, uriașii tăi ochi căprui, buzele tale pline, gemetele tale timide de Sara-are-orgasm și, mai ales, magnificele tale țâțe și coapse.

Mi-am dres glasul, simțind roșeața că mi se întinde pe toată pielea, de la piept și până în vârful degetelor.

— *Coapsele* mele?

— Da. Cred c-am mai spus că pielea ta e uimitoare. Iar pe coapse, e înnebunitor de catifelată. Poate n-ai auzit-o până acum? Bănuiesc că nu mulți bărbați le-au sărutat la fel de mult ca mine.

Am clipit, înmărmurită. Știa că fusesem numai cu Andy, dar avea mai multă dreptate decât credea. Andy rar mă săruta mai jos de piept.

— Care sunt noile reguli? am întrebat, simțindu-mă ușor amețită.

Să fi fost de la alcool sau de la bărbatul acesta, nu eram sigură.

Un rânjet de lup i se desenă pe buze.

— Credeam că nu mai întrebi.

— Ar trebui să-mi fie frică?

— Oh, da.

M-am înfiorat, dar mai degrabă de la fierbințeala în creștere din pântecele meu, decât de frică propriu-zisă. Aș fi putut spune oricând nu, la indiferent ce mi-ar fi cerut.

Însă știam că n-am s-o fac.

— Regula numărul unu, păstrăm vineri seara bătută-n cuie, dar adăugăm mai mult de câte ori vrem. Poți să spui nu, însă în scenariul ăsta nu-i obligatoriu să mă simt un ticălos dacă cer. În plus, zise el, întinzând mâna să-mi dea la o parte niște șuvițe de păr din ochi, poți cere și *tu*. Poți recunoaște că și tu vrei să mă vezi mai des. Nu-i nevoie să te scuzi că vii să mă vezi când ești supărată. Sexul nu e totul, știi bine.

Am lăsat aerul din piept să-mi iasă, tremurat, și am dat din cap.

— Okay...

— Regula numărul doi, mă lași să fiu cu tine *într-un pat*. Un pat uriaș, cu tăblie de care te pot lega sau peste care te pot apleca. Poate chiar doar să te fut pe saltea, cu o pereche de sandale splendide de-ale tale pe umerii mei. Nu trebuie să fie patul meu și nu trebuie să fie acum. Ador să ți-o trag în public — și ne vom întoarce la asta imediat —, dar vreau să te am numai pentru mine, câteodată. Pe îndelete.

Așteptă să-i răspund și, în cele din urmă, am dat din nou din cap.

— Promit c-o să-ți fac poze în continuare, pentru că amândoi ne excităm când le vedem. N-o să-ți cer să apari cu mine în public, până ce n-ai să fii tu pregătită — asta-i în regulă. Iar dacă n-o să vrei niciodată, și-asta e în regulă. Dar sunt fascinat de tine, Sara, de nevoia ta de intimitate și de nevoia ta de a fi privită. Acum o înțeleg, cred. Și îmi place de mor. Vreau să mă joc cu asta mai mult. Să explorez ceea ce amândurora ne place.

Își întinse mâinile în față și ridică din umeri, înainte de a se apleca să mă sărute pe buze o dată, grăbit.

— E bine?

— Asta-i tot?

Râzând, el întrebă:

— Ce credeai c-o să spun?

— Nu știu.

Mi-am ridicat paharul și l-am terminat din câteva înghițituri lungi. Votca îmi alunecă în stomac și mă încălzi și mai departe, declanșând un freamăt tăcut în extremitățile mele.

— Dar... cred că-mi plac regulile astea.

— M-am gândit eu c-o să-ți placă.

— Ești cam încrezut, știi asta?

— Sunt cam *isteț*, mă corectă el, râzând. Și, Sara?

Mi-am ridicat privirile de la mâinile de pe masă și m-am uitat în ochii lui.

— Ce?

— Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine să fiu prima ta hotărâre nebunească.

L-am privit lung, văzându-i expresia schimbându-se din jucăușă în curioasă și apoi în ușor neliniștită. Poate că expresia aceasta a fost cauza sau poate muzica liniștită, pulsatilă. Poate că a fost faptul că îl vedeam pe Max într-o nouă lumină — cu adâncime și cu o poveste plină de familie și de oameni pe care îi iubea și îi ținea aproape în fiecare clipă a vieții lui de zi cu zi, dar am vrut să fiu mai aproape de el. Mai aproape nu doar în sensul de proximitate.

Punându-mi mâinile pe fața lui, m-am aplecat și i-am spus:

— Revizuire a declarației mele de adineauri: ești cam *extraordinar*.

El zâmbi, clătinând un pic din cap.

— Și tu ești cam pilită.

— Poate că sunt pilită, dar asta nu influențează faptul că ești extraordinar.

Mi-am lipit buzele într-un singur sărut pe gura lui.

— Mă face doar mai *elocventă* în privința asta.

I-am supt buza de jos, gustând. Și, la dracu', în cele mai multe zile mai degrabă aș fi băut benzină decât bere, dar pe buzele lui, avea un gust fantastic.

— Sara..., murmură el pe lângă sărutul meu.

— Mai spune o dată. La dracu', ador când îmi spui numele. Sahhhrahhh.

— Sara, zise el din nou, îndatoritor, înainte de a se retrage. Scumpo, îți dai seama totuși că suntem într-un loc unde am putea fi văzuți.

Am fluturat dintr-o mână moale.

— Nu-mi pasă.

— Poate o să-ți pese mâine, când o să fii mai puțin… elocventă.

— Nu sunt chiar atât de beată. Și, pe bune, nu-mi pasă. Mi-am dat seama noaptea trecută că am fost fotografiată prin toată țara cu un bărbat care nu dădea doi bani pe nimic altceva decât numele meu. Pe când tu ești aici, mereu drăguț, dornic să mă vezi mai des și revizuindu-mi regulile stupide…

— Sara…

I-am lipit un deget pe buze.

— Nu mă întrerupe. Sunt pe val.

— Văd, zâmbi el, sub degetul meu.

— Deci spun că ești extraordinar și vreau să te sărut într-un bar. Nu-mi pasă dacă mă vede cineva și crede: *Uau! Femeia asta vrea să fie doamna Stella, cât de jalnic! Oare știe că el și-o pune cu câte o altă femeie în fiecare noapte?*

— Nu fac asta.

— Dar ei nu știu asta și esențialul este — am tras aer în piept, punându-mi mâna pe pieptul lui și uitându-mă în ochii lui amuzați — că nu îmi pasă ce cred ei în clipa asta. Am obosit să-mi pese ce crede lumea. Îmi place de tine.

— Și mie îmi place de tine. Foarte mult. Într-adevăr…

M-am aplecat și l-am sărutat. A fost o nebunie: mâinile în păr și practic m-am suit în poala lui, chiar acolo, în barul ăla stupid, dar nu mi-a păsat. *Nu mi-a păsat.* Mâinile lui m-au mângâiat pe față, iar ochii lui — când m-am uitat pe furiș — erau deschiși, rugători și era *ceva* acolo. Ceva pe care nu l-am putut chiar identifica.

— Dulcea mea Sara, murmură el, printre săruturile mele furtunoase. S-o luăm cu pași mici. Hai să te duc acasă.

*

A fost o treabă bună că, până luni dimineață, capul meu a încetat să mai bubuie, pentru că aveam multă treabă de făcut. Mai întâi, strategia fixării de prețuri pentru noua linie de produse Provocateur. În al doilea rând, era predarea materialului de lucru cu B&T Biotech colegei mele, Samantha. În mod foarte hotărât, nu intra pe lista mea să mă gândesc obsesiv la Max și la cum întreaga dinamică a relației noastre se schimbase în ultimele treizeci și șase de ore.

Întâi de toate, munca. Aveam destul timp să halucinez mai târziu.

Sau cel puțin așa credeam.

— Saaarrraaa, strigă George, cumva reușind să întindă numele meu în vreo șaptesprezece silabe.

M-am oprit brusc, de cum am trecut pragul în biroul meu, lăsându-mi husa laptopului pe scaun și cercetând scena din fața ochilor mei: George, în scaunul meu, cu picioarele pe masă și un ziar deschis în poală.

— De ce ești la biroul meu?

— Pentru că mi-am închipuit că e un loc mai potrivit să mă delectez cu *Page Six* împreună cu tine, decât camera de recreere. Ești gata?

Am simțit cum mi se taie picioarele.

— Gata pentru ce? am întrebat.

Era șapte și jumătate, într-o zi de luni, pentru Dumnezeu. Abia de eram gata să respir conștient.

George întoarse ziarul cu fața spre mine și într-o fotografie uriașă, alb-negru, era jumătate din fața lui Max. Cealaltă jumătate era acoperită de capul meu. Să spun *déjà vu*?

— Ce e asta?

— Un ziar, *scumpo*, zise George cântat, foșnind ziarul în mâini, iar cuvântul *scumpo* îmi strânse brusc stomacul.

Plimbasem în sus și-n jos cuvântul ăsta prin minte, cu o zi în urmă, amintindu-mi cum sunase când mi-l spusese Max.

— O fotografie cu Max sărutând, oooh, o „femeie misterioasă".

Întoarse din nou ziarul spre el ca să poată citi ce scria sub fotografie:

— „Milionarul playboy Max Stella, ieșit în oraș să bea ceva cu o blondă misterioasă..."

— Nu sunt blondă! am șuierat mânioasă.

George ridică ochii la mine, aiurit.

— Mulțumesc de confirmare. Și sunt de acord. Mai degrabă șaten-nisipiu, de fapt. Dar lasă-mă să termin: „Perechea a început seara cu zâmbete și tachinări liniștite, ca s-o încheie cu niște acțiune fierbinte în separeul din colț. Se pare că aroma săptămânii e *tigroaică*!"

George izbucni în râs, îmi întinse pagina și fața îi redeveni serioasă.

— Nu era nevoie să mă minți despre tine și Max, șefa. Sunt jignit.

— Nu e treaba ta, am spus eu, practic smulgându-i ziarul din mâini și uitându-mă pe el.

Evident era Max în fotografie, însă din mine se vedeau numai partea din spate a capului, o porțiune din braț și o mână. Identitatea mea ar fi fost aproape imposibil de distins de către cineva care nu m-ar fi cunoscut deja.

— Sunt brățara ta antialergică și părul tău adorabil! croncăni George. De cât timp?

— Nu e treaba ta.

— E nemaipomenit la pat? Este, nu-i așa? O, Doamne, nu-mi spune încă, lasă-mă să-mi stârnesc întâi o excitație mentală cum se cuvine.

Își închise ochii strâns și fredonă.

— Nu e treaba ta, am repetat, cu o mână la frunte.

Sfinte Sisoie! Bennett și Chloe or să vadă asta. Și colegii mei de muncă. Și cineva le-ar putea trimite asta *părinților* mei.

— O, Doamne!

— Voi doi sunteți, cum să spun, *împreună*? întrebă el, exasperat și plesnindu-și palmele de biroul meu.

— O, Doamne! Nu e treaba ta! Dispari din fața mea, Skippy[13].

Se ridică în picioare, apoi îmi aruncă o privire veninoasă, care era aproape la fel de sinceră ca zâmbetul unui politician. Arăta entuziasmat, mai presus de toate. Poate un pic excitat.

— Bine, bombăni el. Dar ar fi mai bine să dezvălui toate detaliile, după ce-o să te mai calmezi puțin.

— N-ai să vezi. *Du-te!*

— Asta e chiar grozav, apropo, zise el, cu seriozitate. Meriți un tip sexy.

Pentru o fracțiune de secundă, am încetat să mă mai agit, ridicându-mi ochii la el. *El* nu se agita. *El* nu presupunea ce-i mai rău. Fusese un pervers absolut și se delectase cu fiecare secundă a chinului meu, dar, de asemenea, presupunea că eram fericită, și mă distram, și, fiind o femeie singură, sub treizeci de ani, făcând ce făceam. Oglindea ce gândisem eu sâmbătă seară — bărbatul ăsta e bun pentru tine, Sara — aceleași gânduri de care eu mă străduisem atât de mult să mă agăț.

Însă, într-un fel, în lumina zilei de luni, era mai greu decât mă așteptasem să fiu tânără, descătușată și încrezătoare că nu mă îmbarcasem pentru un alt dezastru.

— Mulțumesc, George.

— Cu plăcere. Dar Chloe e deja pe culoar încoace, așa că lasă prostiile și poartă-te ca un adult.

De fapt, era chiar mai aproape decât mă așteptam și îl împinse, în glumă, pe asistentul meu la o parte din drum, înainte să intre în biroul meu, trântindu-i ușa în nas.

— *Max?*

— Știu.

— Misteriosul tip e *Max*?

---

13 Termenul desemnează un bărbat homosexual, în special unul efeminat și afectat. Odinioară cuvântul era folosit de soldații din marina SUA, din Pacific, pentru a desemna prostituatele. (*N.t.*)

— Chloe, îmi pare rău că n-am…

Mă opri, ridicând o mână.

— Te-am întrebat dacă era Max. M-ai mințit, foarte convingător, și ai spus nu. Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu impresionată sau supărată.

— Impresionată? am sugerat, dăruindu-i un zâmbet cuceritor.

— O, Doamne, nu fi drăgălașă.

Se îndreptă spre canapeaua mea de lângă fereastră și se așeză.

— Pune-mă la curent.

M-am apropiat și am stat lângă ea, trăgând adânc aer în piept, înainte de a-i povesti totul: despre cum îl întâlnisem pe Max la club, cum ne-o trăsesem. I-am povestit despre restaurantul chinezesc și cum încercasem să-i spun să nu mai vină să mă caute altă dată, dar sfârșisem lăsându-l să mă excite până la orgasm. Am recunoscut că era bărbatul cu care fusesem la strângerea de fonduri și că ea fusese aceea care mă făcuse să-mi dau seama că ar putea fi o bună distracție să-mi explorez această nou descoperită latură aventuroasă a mea cu un bărbat care era, practic, un expert mondial în relații amoroase ocazionale.

— Dar e mai mult, zise ea, întrerupându-mă. În ultimele — cât? două luni? — a devenit mai mult.

— Pentru mine, da. Cred că și pentru el. Poate.

— TS a văzut fotografiile azi-dimineață, zise ea, cutremurându-se. Eu am făcut tapaj, pentru că am încercat să-i ascund lucrurile, dar el văzuse ziarul *Post* la ieșirea din metrou.

— O, nu.

Schiță un zâmbet.

— Pe bune, a părut mai îngrijorat de reacția mea. Însă a spus că-l cunoaște pe Max și că, dacă a promis el c-o să fie numai cu tine, o să se țină de cuvânt. Ceea ce e un lucru bun, pentru că, dacă te face să suferi, o să aibă un apendice mai puțin, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Nu asta-i problema, am spus eu. Îmi dau seama că e o ironie, pentru că — am arătat spre pieptul meu — *hello*, înșelată șase ani în cap! Ceea ce mă deranjează mai tare e că n-am vrut să *doresc* pe cineva. Ar fi trebuit să fie pentru mine. Dar dacă el mă place tocmai pentru că i-am spus clar ce *nu* vreau de la el. I-am dat un scop: să mă facă să-l doresc. Nu cred că ar recunoaște asta vreodată, poate că nici nu-și dă seama, dar sunt îngrijorată că el nu e obișnuit cu cineva care să-i stabilească limite. Asta ar putea să fi fost momeala: provocarea.

Ea ridică din umeri și întinse mâinile în față.

— Sunt prima care să-ți confirme că există o primă oară pentru toată lumea și pentru toate. Lui i-ai spus ce bănuiești?

S-a auzit un trosnet din biroul asistentului, urmat de vocea disperată a lui George strigând:

— Intrare!

Max dădu buzna pe ușă, cu George pe urmele lui.

— Ascultă vreodată? mă întrebă George.

— De obicei nu, îi răspunse Max, oprindu-se brusc când dădu cu ochii de ziarul deja în mâinile mele. L-ai văzut!

— Mda, am zis, aruncându-l pe birou.

Traversă camera, întunecat la față.

— Uite, nu e o fotografie foarte clară, mă îndoiesc…

— E-n regulă, am spus, dându-mi părul după ureche. Eu…

— Păi, eu n-aș spune că e-n regulă, interveni Chloe, ocolind biroul.

Își încrucișă brațele și intră între noi.

— Sunt de acord că nu e cea mai clară dintre fotografii, dar eu am știut că ești tu. La fel și Bennett.

— La fel și eu, îndrăzni să spună George, cu mâna ridicată.

— Tu de ce mai ești aici? l-am întrebat eu, fulgerându-l cu privirea. Du-te la treabă.

— Țâfnoaso, zise George, dezlipindu-se de perete.

— Ca să vezi!

La auzul acestui glas, toate capetele din cameră se întoarseră spre uşă.

— Mă bucur că a ajuns toată lumea, zise Bennett, intrând cu o faţă de parcă ar fi câştigat cel mai mare şi mai ridicol pariu între bărbaţi din toate timpurile. Drăguţă poză, Stella. Un *bar*?

Am simţit că fac ochii mari.

— Cum adică, ar fi fost mai bine pe casa scării la etajul al optsprezecelea?

Îşi întoarse brusc capul spre Chloe.

— Serios, Chlo? I-ai povestit asta?

— Bineînţeles că i-am povestit, flutură ea o mână nerăbdătoare.

Lângă ea, Max izbucni în râs.

— Ai făcut asta, Ben? I-ai tras-o stagiarei tale la muncă?

— De câteva ori, şopti Chloe tare şi clar, ca un sufleur.

Max îşi frecă palmele, evident încântat de această turnură.

— Foarte, foarte interesant, zise el, măsurându-l pe Bennett din priviri. Ciudat că nu mi-ai pomenit de asta şi când, în esenţă, m-ai numit curvar, deunăzi.

— Oh, culmea, râde ciob de oală spartă, zise Chloe, intrând între cei doi bărbaţi.

— Eu am terminat aici, mormăi Bennett. Max, treci pe la biroul meu, înainte să pleci.

Îi dădu un pupic pe buze lui Chloe, înainte să iasă din biroul meu.

Chloe se întoarse spre Max.

— Vreau să ştiu cum e să lucrezi cu mama ta, când apar în ziare genul ăsta de ştiri. A făcut scandal?

Max ridică din umeri.

— Se preface că eu n-am un libidou activ. E mai bine aşa.

— Despre ce naiba vorbim aici? am gemut eu. Chloe, te iubesc, dar ieşi din biroul meu. George! am strigat.

El îşi vârî capul pe uşă la o fracţiune de secundă după ce-şi auzi numele.

— Nu mai trage cu urechea. Ia-o pe Chloe până la camera de recreere şi cumpără-i nişte ciocolată.

La sfârşit, m-am uitat la Max.

— Trebuie să stau de vorbă cu Max, între patru ochi.

Chloe şi George dispărură la capătul holului, iar Max închise şi încuie uşa biroului meu.

— Eşti lividă? întrebă el, strângându-şi umerii.

— Ce? Nu.

Am oftat, prăbuşindu-mă pe scaun.

— Dacă îmi amintesc bine, eu am sărit pe tine. Ba cred că tu m-ai şi avertizat să n-o fac.

— Adevărat, zise el, arătându-şi scurt gropiţa din obraz într-un zâmbet, apoi ridică ziarul. Dar, de asemenea, am ieşit chiar bine din asta. Vreau să spun, capul acesta văzut din spate nu poate aparţine decât unei femei absurd de frumoase.

Am încercat să-mi înăbuş râsul, dar n-am izbutit. El se aplecă, până ajunse cu ochii la nivelul ochilor mei.

— Suntem împreună mai mereu, Sara. E doar o chestiune de timp până când vom fi fotografiaţi.

Am dat din cap.

— Ştiu.

Îşi îndreptă spatele, uitându-se pe fereastra mea cu un suspin teatral.

— Presupun că de acum va trebui să ne mărginim îmbrăţişările la dormitoare şi limuzine.

A spus-o cu un zâmbet afectat, dar ceva se răsuci în mine, nu pentru că eram împotriva ideii de Max într-un pat. Numai că nu mă săturasem să-l am pe Max oriunde în altă parte.

Aş fi vrut să mai continui cu această Nouă Sara încă puţin.

— Asta nu pare o faţă veselă, observă el.

— Îmi place ce facem.

Faţa îi căzu puţin.

— Locurile trăsnite?

Am dat din cap.

— Doar să simt că aș putea face orice aș vrea cu tine.

Stătu puțin, aparent reconsiderând ceva.

— Asta nu e nevoie să se schimbe, Sara, indiferent unde merg pe calea pierzaniei cu tine.

Am zâmbit.

— Știu.

— Dar îți dai seama că, dacă o să continuăm astfel, și nu sunt împotrivă, e posibil ca până la urmă să fim prinși.

Avea dreptate, iar adevărul faptului era suficient să-mi domolească întru câtva speranțele.

— O scoatem noi la capăt, am zis eu, dar și în urechile mele a sunat lipsit de convingere.

— Sara, e posibil să ne simțim bine și cu reguli de relație ceva mai standard.

Am dat din cap, dăruindu-i un zâmbet cât de convingător puteam.

— Știu.

Dar adevărul era că nu știam. Eu știam doar că voiam ca lucrurile cu Max să nu semene absolut deloc cu viața pe care o dusesem mai înainte.

Paisprezece

La trei dimineața, m-am trezit cu o idee atât de absurdă, încât imediat am fost convins că ar trebui să mă duc să beau niște whisky, să pot adormi la loc.

Dar nu m-am dat jos din pat și n-am băut whisky și aproape sigur n-am adormit la loc.

Am rămas treaz jumătate de noapte, storcându-mi creierii ce să fac cu nevoia paradoxală a Sarei de a rămâne un secret, explorând totuși mai departe latura ei dezinhibată cu mine. De bună seamă, fusese mult mai relaxată decât mă așteptasem în privința fotografiilor din *Post*, dar avuseserăm noroc, căci nu-i prinseseră fața sau altceva care s-o dea de gol. Orice altceva mai revelator ar fi putut s-o facă sperioasă, dacă asta nu se întâmplase deja. Puteam să-mi dau seama că avea sentimente pentru mine dincolo de aventura orgasmelor în public și fetișul nostru exhibiționist comun, dar erau foarte departe de a fi durabile și la mii de kilometri de ceea ce simțeam eu pentru ea.

M-am ridicat în capul oaselor, iluminat de o idee și întrebându-mă dac-aș fi nebun să încerc așa ceva cu ea. În același timp,

mi se părea soluția perfectă. Sara în mod cert se excita la ideea de a fi văzută, la ideea că i-ar putea privi cineva orgasmul. Eu voiam să-i arăt că sexul poate fi plăcut, și desfrânat, și *viu*, chiar și într-o relație care se transformase în ceva mai profund. Totuși, ea voia să rămână anonimă, iar eu aproape sigur nu voiam să sfârșesc cu pantalonii în vine — literalmente — în metrou, la vreun cinematograf sau în vreun taxi. Sara ignorase fără să stea pe gânduri fotografiile, de data asta; teama care nu-mi dădea pace era că n-avea să mai fie la fel de iertătoare, dacă se întâmpla din nou.

M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că nu era prea devreme ca să sun. Dacă îl cunoșteam cât de cât, Johnny French nici nu se dusese încă la culcare.

Telefonul a sunat o singură dată înainte ca vocea lui hârjâită și tabagică să răspundă simplu:

— Max.

— Domnule French, sper că nu e prea devreme.

Lăsă să-i scape un râs huruit.

— Încă nu m-am culcat. Ce pot să fac pentru tine?

Am răsuflat ușurat, dându-mi seama că asta ar putea fi, într-adevăr, cea mai bună soluție.

— Am o problemă în care cred că e nevoie de ajutorul dumneavoastră.

*

Când Sara a răspuns la telefon, i-am putut deslușI zâmbetul în voce.

— E miercuri, zise ea. Și nici măcar opt dimineața. Cred că-mi plac regulile astea noi.

— Eu cred că ne păcălim singuri, dacă mai credem în aranjamentul cu reguli stricte, i-am spus.

Trecu un lung moment până când vorbi, dar în cele din urmă murmură:

— Presupun că ai dreptate.

— Încă mai ești liniștită în legătură cu *Post*?

O mică pauză și apoi:

— Da, în ciuda așteptărilor.

— M-am gândit la tine toată ziua, ieri.

Din nou tăcu o vreme și m-am întrebat dacă nu mersesem prea departe. Apoi spuse:

— E cumva adevărat și în ceea ce mă privește, de o vreme încoace.

Am râs. Prea bine.

— Și pentru mine.

Tăcerea umplu legătura dintre noi și mi-am făcut curaj pentru posibilitatea în care ar fi spus nu la propunerea mea.

— Sara, cred că ar trebui să avem un pic mai multă grijă pentru locul pe care ni-l alegem să fim intimi. Până acum, om fi fost prudenți, dar mai degrabă am avut noroc. Mă interesează mai mult acum ca asta să nu devină un scandal pentru noi.

— Știu, și pe mine.

— În același timp…

— Nici eu nu vreau să renunț, râse ea.

— Ai încredere în mine?

— Bineînțeles. Te-am lăsat să mă duci într-un depozit…

— Vreau să spun încredere *cu adevărat* în mine, Sara. Plănuiesc să te duc într-un loc foarte diferit.

De data asta, n-a mai fost nicio ezitare:

— Da.

*

Mi-am închipuit că miercurea era o zi bună ca să încep. Fără îndoială că Johnny avea clienți în fiecare seară din săptămână, dar m-a prevenit că vinerile și sâmbetele ar putea fi copleșitoare pentru amândoi și că miercurile erau în general cele mai liniștite.

I-am scris un mesaj că am s-o iau de la apartamentul ei după ce va avea răgazul să se schimbe, după muncă, și să mănânce de cină. Oare eram laș fiindcă n-o scoteam în oraș să mănânce, de teamă că s-ar putea împotrivi planului meu, dacă ar avea mai mult timp să se gândească?

Indubitabil și incontestabil.

O brunetă ieși din clădirea în care locuia Sara, cu capul în jos, în timp ce scotocea după ceva în poșeta micuță. E adevărat că, o vreme, nu avusesem ochi decât pentru Sara, dar nici măcar eu nu m-am putut uita în altă parte. Femeia purta o bluză neagră, fustă, tocuri înalte. Părul negru-tăciune lucea în lumina felinarelor de stradă și era tuns scurt — la nivelul bărbiei. S-a uitat în dreapta și am văzut un gât delicat și lung, piele netedă și niște sâni perfecți. Cunoșteam gâtul acela, cunoșteam rotunjimile acelea.

— Sara? am strigat.

Ea s-a întors și am rămas cu gura căscată. *Să fiu al naibii!*

Zâmbi când mă văzu sprijinindu-mă de mașină. I-am făcut semn lui Scotty că nu era nevoie, când a ieșit să-i deschidă portiera, și am urcat-o chiar eu.

Ea și-a pus un deget cu unghie roșie, strălucitoare, sub bărbia mea și mi-a închis gura.

— Înțeleg că aprobi, zise ea rânjind, în timp ce-și ocupa locul.

— E puțin spus, am zis și am urcat lângă ea, întinzând mâna ca să-i dau la o parte o șuviță de păr de pe față. Arăți al dracului de bine.

— E grozav, nu-i așa? întrebă, scuturând puțin din cap. Mi-am închipuit că, dacă e să fim serioși în treaba asta cu acoperirea, aș putea, totodată, să mă distrez puțin.

Își scoase pantofii și-și strânse picioarele sub ea, pe bancheta din spate.

— Bun, acum îmi spui ce se petrece?

De îndată ce mi-am revenit din stupoare, m-am aplecat și am sărutat-o pe gura ei roșie.

— Mai întâi mergem puțin cu mașina. O să-ți povestesc totul.

Ea zăbovi cu ochi răbdători asupra mea și a trebuit să-mi aduc aminte să n-o iau în mașină. S-o perpelesc puțin pentru asta. Cluburile de dans întunecoase erau un lucru, și ea băuse; asta era ceva cu totul diferit.

— Unul dintre primii mei clienți a fost un bărbat numit Johnny French. Sunt aproape convins că e un nume fals; îmi face impresia că e genul de individ care are câteva nume diferite, dacă știi ce vreau să spun. A venit la mine să-l ajut să-și deschidă un club de noapte într-o clădire foarte dărăpănată. O mai făcuse și înainte, cu succes, dar voia să vadă cum ar fi mers cu o firmă de investiții de capital implicată, care avea mai multe conexiuni legale în lumea marketingului.

— Cum se numea clubul?

— Silver, i-am spus. E încă deschis și merge foarte bine. De fapt, am făcut o grămadă de bani din colaborarea noastră. Oricum, Johnny își păstrează obiceiurile foarte bine păzite, dar pe durata verificării noastre prealabile, ne-a explicat că avea nevoie de o afacere de succes mai mare care să-i sprijine investițiile mai mici.

Sara se foi puțin pe banchetă, părând să înțeleagă că ajungeam la subiectul serii.

— Johnny deține multe alte localuri. Are un cabaret în Brooklyn, care merge foarte bine.

— Beat Snap?

Am încuviințat, puțin surprins.

— Ai auzit de el.

— Toată lumea a auzit de el. Dita Von Teese a fost acolo, luna trecută. Ne-am dus și noi, cu Julia.

— Prea bine. Și Johnny mai are, de asemenea, niște localuri mai puțin faimoase. Acela unde mergem noi, în seara asta, este un club foarte discret și bine protejat, numit Red Moon.

Ea clătină din cap. Și dacă Sara ar fi fost născută în New York, eram foarte sigur că n-ar fi recunoscut numele. Am băgat mâna în sacou și am scos din buzunarul interior o punguță. Ochii ei au

rămas fixați pe mâinile mele în timp ce i-am desfăcut sfoara și am scos o mască albastră cu pene.

M-am aplecat și i-am potrivit-o la ochi, legând-o în spatele capului. Și apoi m-am uitat la ea și-a fost cât pe-aci să-mi pierd hotărârea de a mă abține s-o ating. Ochii i se mai vedeau, dar fața îi era acoperită de la sprâncene până la pomeți, iar buzele ei pline și roșii se arcuiră într-un zâmbet fin sub privirea mea cercetătoare. Mici strasuri îi încadrau ochii și, din spatele măștii, ochii ei păreau să lumineze.

— Măi, să fie, dacă nu-i misterios, șopti ea.

Am gemut.

— Arăți parcă ieșită dintr-un vis foarte erotic.

Zâmbetul ei se accentuă, iar eu am continuat:

— Red Moon e un sex club.

În lumina slabă, am putut vedea cum se înfioară. Amintindu-mi de una dintre primele noastre nopți împreună, am liniștit-o:

— Nu există cătușe sau cârlige atârnătoare… cel puțin, nu sunt principala atracție. Clubul satisface un public voyeurist elitist. Oameni cărora le place să privească oamenii făcând sex. Eu am fost acolo o singură dată, în timpul verificărilor prealabile, și mi s-a garantat confidențialitate absolută. La parter, Johnny are niște dansatori amuțitor de frumoși, care sunt intimi în diverse moduri frumos elaborate, coregrafiate. Restul clubului are camere unde, prin ferestre sau oglinzi, poți privi la ce se desfășoară înăuntru.

Mi-am dres glasul și am privit-o în ochi:

— Johnny s-a oferit să ne lase să ne jucăm într-o cameră, în seara asta, dacă vrei.

*

După toate aparențele exterioare, era o clădire banală, părăginită, găzduind diverse firme, inclusiv un restaurant italienesc, un salon de coafură și o piață asiatică, închisă cu scânduri. Singura

dată când îl mai vizitasem, Johnny mă condusese pe o intrare din spate. Ușa pe care îmi spusese s-o folosesc în seara asta era, aparent, intrarea principală, o ușă de fier modestă, veche, la capătul unui gang, pentru care era nevoie de cheia ce mi-o trimisese printr-un curier la birou, în după-amiaza aceea.

— Câți oameni mai au o cheie? îl întrebasem eu la telefon.

— Patru, îmi răspunsese el. Tu ești al cincilea. Așa putem ține socoteala celor care intră. Tipii întâmplători nu pot ajunge acolo. Avem o listă pentru fiecare noapte. Oaspeții îi telefonează lui Lisbeth, la recepție, iar ea trimite băieții de la pază să le recupereze.

După o pauză, adăugase:

— Ai noroc că ești favoritul meu, Max, altminteri ai fi așteptat cu lunile.

— Îți sunt recunoscător, John. Și dacă merge bine în seara asta, sunt foarte sigur că o să mă lași s-o aduc pe femeia asta la club în fiecare miercuri.

Scoțând cheia și trezindu-mă în fața realității a ceea ce făceam, am început să fiu din ce în ce mai exaltat. Am condus-o pe Sara prin gang, simțindu-i mâna rece și umedă într-a mea.

— Putem pleca oricând, i-am reamintit eu pentru a zecea oară în tot atâtea minute.

— Sunt nervos-excitată, mă liniști ea. Nu sunt speriată.

Trăgându-mă de braț și întorcându-mă spre ea, se ridică și-și trecu buzele peste ale mele, mușcându-mă ușor și lingându-mă.

— Sunt atât de excitată încât mă simt aproape îmbătată.

Am sărutat-o pentru ultima oară și am tras-o după mine, înainte să mă trezesc că o fut în gang — ceva ce Johnny îmi atrăsese atenția că avea să mă pună pe lista neagră pentru tot restul zilelor mele — și am vârât cheia în încuietoare.

— Ăsta-i celălalt lucru pe care voiam să-l menționez. Băutul. Maximumul e de două pahare. Vor ca totul să fie sigur, consensual și calm.

— Nu știu dacă pot promite partea cu calmul. Ai un stil de a mă face să-mi pierd puțin mințile.

Am rânjit.

— Cred că se referea între clienți. Sunt foarte sigur că, în seara asta, se vor petrece unele lucruri între actori care n-or să fie calme.

Când ușa scoase un ușor declic, am deschis-o și am intrat. După instrucțiunile lui Johnny, am continuat pe o a doua ușă, la numai trei metri distanță de prima, apoi am coborât un lung șir de trepte până la un ascensor de marfă. Ușile s-au deschis imediat ce am apăsat pe buton și, după ce am introdus codul pe care mi-l dăduse el pe o tastatură cu butoane luminate, am coborât alte două etaje, adânc în pântecele New Yorkului.

Am încercat să-i explic Sarei ce avea să vadă — mese aranjate în semicerc pe marginea unui ring deschis, oamenii socializând exact ca în orice alt bar —, dar știam că explicația mea ar fi fost săracă. Să spun drept, fusesem atât de fascinat de local când îl vizitasem cu Johnny, încât numai etica mea de partener în celelalte afaceri ale sale mă împiedicase să-l explorez mai departe. Oricât mi-ar fi plăcut să mă întorc, n-o făcusem niciodată.

Dar odată ce Sara devenise o parte incontestabilă a vieții mele, posibilitatea ca ea să aibă nevoie de așa ceva și noua mea dorință mistuitoare de a-i dărui tot ce-și dorea mă făcuseră să mă răzgândesc să mai stau deoparte.

Ușile ascensorului s-au deschis și am ieșit într-un mic vestibul. Încăperea era scăldată într-o lumină caldă și o frumoasă roșcată stătea în spatele unui birou, lucrând la un computer negru ultramodern.

— Domnule Stella, zise ea, ridicându-se să ne salute. Domnul French m-a anunțat că veți veni în seara asta. Numele meu e Lisbeth.

Am dat din cap, salutând, iar ea ne făcu semn s-o urmăm.

— Veniți după mine, vă rog.

Se întoarse și ne conduse pe un culoar scurt, fără să întrebe nimic de masca Sarei sau de numele ei. La ușa grea de oțel, ea introduse o

cheie lungă și subțire, împinse de ușă ca s-o deschidă și ne pofti să intrăm, fluturând din braț.

— Vă rog să vă amintiți, domnule Stella, că îngăduim maximum două pahare de băutură, că nu se folosesc numele și că avem paznici chiar la ușa camerelor jocurilor de roluri, dacă aveți nevoie de vreun ajutor.

Ca pentru a-i întări spusele, un bărbat foarte masiv apăru în spatele ei.

Lisbeth se întoarse spre Sara și, în sfârșit, i se adresă și ei.

— Sunteți aici de bunăvoie?

Sara dădu din cap, dar cum Lisbeth părea să vrea să-i audă răspunsul verbal, zise:

— Desigur.

Și atunci Lisbeth ne-a făcut cu ochiul.

— Distracție plăcută, amândurora. Johnny a spus că, în serile de miercuri, Camera Șase e a voastră, pentru câtă vreme o s-o vreți.

Pentru câtă vreme o s-o vrem?

M-am întors și am condus-o pe Sara în club, amețit. Nu văzusem decât vreo două camere, la ultima mea vizită. Cea mai mare parte a nopții în care fusesem aici o petrecusem la barul principal, savurând un whisky și privind două femei făcând dragoste pe muzică, pe masa de lângă a mea, în timp ce Johnny se plimbase în jur, salutându-și clienții. Merseserăm pe hol ca să vedem vreo două camere, dar mă simțisem ciudat să privesc lucrurile acelea cu un bărbat, partener de afaceri. Pretinsesem că sunt obosit și, mai târziu, regretasem că nu văzusem ce avea de oferit fiecare cameră.

— Ce e Camera Șase? întrebă Sara, încolăcindu-și ambele mâini pe brațul meu, în timp ce intram în bar.

— Habar n-am, am recunoscut. Dar, dacă-mi amintesc bine, bănuiesc că Johnny ne-a dat-o nouă pentru că e la capătul holului.

Barul era o sală spațioasă, deschisă, cu un decor simplu și frumos: lumini joase, plăcute, mese pentru două sau patru persoane, sofale otomane și banchete plasate cu gust prin sală. Draperii grele de

catifea, drapate din tavan, și pereți acoperiți cu tapet negru, luxos, care arăta un model tremurător, abia perceptibil, în pâlpâirile lumânărilor.

Era devreme. Alți câțiva clienți stăteau la mese, vorbind cu voci joase și privind o femeie și un bărbat dansând în mijlocul sălii. Când ne îndreptam spre tejgheaua barului, bărbatul îi ridică partenerei sale bluza peste cap, folosind-o ca să-i lege brațele și s-o învârtă pe ring. Giuvaierele din inelele sfârcurilor ei scânteiară în lumină.

Sara privi perechea, desprinzându-și ochii cu greu când m-am uitat la ea. Își vârî o șuviță de păr negru pe după ureche, cu un gest de nervozitate pe care-l știam deja, și mi-am putut închipui că roșise pe sub mască.

— Aici e în regulă să privești, i-am reamintit eu, cu voce joasă. Când lucrurile devin cu adevărat interesante, o să vezi că nimeni nu va putea să-și mai ia ochii.

Am comandat o votcă gimlet pentru ea și un whisky scoțian pentru mine, apoi am condus-o la o masă mică din colț. Am urmărit cum se familiariza cu locul. Lua câte o înghițitură mică de băutură și cerceta, pe îndelete, tot ce se afla în jurul ei. M-am întrebat dacă își dădea seama câtă atenție atrăsese din partea clientelei.

Pe gâtul ei îi puteam vedea zbaterea pulsului. M-am uitat lung la pielea palidă, dorindu-mi să mă aplec și s-o sug, lăsându-i semn. Foindu-mă în scaun ca să-mi aranjez pantalonii, mi-am închipuit cum ar fi s-o fac să-și dea drumul, excitând-o cu mâna, sub ochii tuturor.

La dracu', Max. Ești vârât până-n gât.

— La ce te gândești? am întrebat-o.

Ea-și ridică bărbia, făcând semn spre dansatorii care se sărutau, se îndepărtau, apoi se lipeau iarăși unul de celălalt.

— Or să facă sex aici?

— Foarte probabil, într-o formă sau alta.

— Și atunci de ce mai au și camerele?

— Diversitate. Dacă-mi aduc bine aminte, scenariile din camere tind să fie mai îndrăznețe. Și sunt mai mici, mai intime.

Ea dădu din cap, ridicând paharul și luând o înghițitură, studiindu-mă.

— Nimeni de aici nu știe cine sunt, totuși eu sunt singura care poartă o perucă și o mască.

Zâmbind, i-am atras atenția:

— Din punct de vedere istoric, tu ești cea care a vrut să rămână ascunsă.

— Ai face asta pentru mine? Să-i lași pe oameni să se uite la noi când suntem împreună?

— Bănuiesc că aș face aproape orice pentru tine, am recunoscut.

Și apoi, neputând să văd, în colțul nostru întunecos, cum o afectau cuvintele mele, am adăugat:

— Gândul e probabil la fel de spontan pentru mine cât pare să fie și pentru tine.

Ea-și duse mâna pe coapsa mea, pe sub masă.

— Dar oamenii de aici *te cunosc* pe tine. Îți cunosc fața.

— Sunt oameni în toată sala asta care sunt mult mai faimoși. Bărbatul acela, din colț, e un jucător de fotbal american, la o echipă despre care Will vorbește întotdeauna entuziasmat. Iar femeia aceea?

I-am indicat discret o masă de lângă bar.

— Televiziune.

Sara făcu ochii mari, când o recunoscu pe actrița câștigătoare a premiului Emmy.

— Dar nu se gândesc să facă sex în Camera Șase, observă ea.

— Nu, dar sunt aici să privească. Nimeni n-o să mă judece pentru că am venit aici, cu tine. Și, mai important, toată lumea știe că nu te încurci cu condiția de confidențialitate a lui Johnny French. Deține câte un secret murdar despre fiecare dintre cei de față sau poate afla.

— Ah!

— Totul rămâne în camera asta, S..., am început să-i spun, dar mi-a dus un degetul pe buze.

— Fără nume, străinule.

Am zâmbit, sărutându-i vârful degetului.

— Nimic de aici nu răsuflă în afară, Panseluță. Garantez.

— Prima regulă a clubului? întrebă ea, rânjind.

— Exact.

Ridicându-mi paharul la buze, am sorbit puțin și am înghițit.

— Spune-mi la ce altceva te gândești.

Ea se aplecă să mă sărute, dar eu m-am ferit.

— Pot să te mângâi aici?

Am clătinat din cap.

— Din păcate, asta e o altă regulă. Fără contacte sexuale, în afară de dansatori.

— Dar în Camera Șase?

— Da. Acolo poți.

— Drace!

Se întoarse în scaun, privind puțin la dansatori. Aceștia se dezbrăcaseră de haine, iar bărbatul fixa un ham care fusese coborât din tavan, pentru ca partenera lui să poată urca în el. Odată aflată înăuntru, picioarele i-au fost larg depărtate și un scripete invizibil a ridicat-o, până când a ajuns cu bazinul la nivelul capului partenerului. El a început s-o învârtă, în ritmul muzicii, mergând în cercuri mari în jurul ei, în timp ce ea se rotea cu viteză, cu capul lăsat mult pe spate.

— Cât e ceasul? întrebă Sara după câteva minute, fără să-și desprindă privirea dinspre locul unde bărbatul o oprise brusc pe femeie din învârtit și își apăsase gura deschisă între picioarele ei.

— Nouă și patruzeci și cinci.

Ea oftă și nu mi-am putut da seama dacă era la fel de nervoasă cum eram eu. Tortura clubului era să știu că, dacă voiam s-o ating, o puteam face numai în locul unde ceilalți ne puteau vedea. Ne puteau folosi pentru nevoia lor la fel cum și noi îi foloseam pe ei pentru a noastră. Eu voiam mai mult ca orice să-i fac ceea ce bărbatul de pe ringul de dans începuse să-i facă partenerei lui: s-o guste, s-o atâțe, s-o penetreze cu degetele.

Când bărbatul începu s-o învârtă din nou pe femeie, un chelner se apropie de masa noastră.

— Bună seara, domnule.

Turnă apă dintr-o carafă de cristal, începând de lângă pahar, apoi ridicând-o deasupra capului, fără să modifice deloc curgerea apei.

— Patronul a specificat că ați mai fost aici, dar invitata dumneavoastră este nouă. Ați vrea să vă spun câte ceva despre lucrurile la care vă puteți aștepta?

— Ar fi grozav.

El se întoarse spre Sara.

— Clubul schimbă decorul camerelor la fiecare două săptămâni. Intenția noastră este să oferim clientelei lucruri mereu noi. O să găsiți diverse scene în desfășurare, în timp ce vă îndreptați spre camera dumneavoastră.

Am aruncat o privire la Sara și m-am întrebat cum primea toate acestea, în spatele măștii, fata delicată din Midwest.

Gazda continuă:

— Spectacolele încep la zece și continuă până la miezul nopții. Mi s-a spus că aveți Camera Șase. Dat fiind că este prima dumneavoastră participare, simțiți-vă bine-veniți să priviți celelalte scene o vreme, înainte de a vă decide dacă v-ar plăcea să participați, zâmbi el. Mi s-a mai spus că patronul ar fi foarte bucuros să adauge ceva mai intim și mai sincer rotației obișnuite. N-am avut niciodată un cuplu exhibiționist care să se uite unul la celălalt cum vă uitați dumneavoastră.

Am simțit cum fac ochii cât cepele și, lângă mine, Sara se dădu ceva mai aproape. Îi puteam simți căldura coapsei lângă a mea. Eram cu adevărat gata să explodez de câtă nevoie aveam s-o simt.

Chelnerul se înclină ușor.

— Dar, vă rog, nu vă simțiți deloc presați.

*

La zece, luminile din hol îl scăldau într-un auriu cald. Ceilalți clienți din jurul sălii principale au început să se miște, își terminau băuturile și se ridicau, încet. Dar Sara m-a înșfăcat de mână și m-a săltat brusc din scaun.

Holul avea pe puțin șase metri lățime, cu canapele și mese lângă ferestrele care dădeau spre camere. În Camera Unu, prima de pe stânga, un tânăr musculos stătea în picioare, într-un colț, fără cămașă, numai în jeanși. Pe podea, în patru labe, era un alt bărbat cu părul negru, cu o coadă de cal atârnând de un dop anal. Bărbatul care stătea în colț, ridică un bici și îl plesni cu zgomot în aer.

Sara își duse repede mâna la gură, în timp ce eu o trăgeam mai departe pe hol, murmurând:

— Jocul de-a poneii, scumpo. Nu-i pentru oricine.

În Camera Doi era o femeie frumoasă, singură și goală, pe o canapea, care tocmai începuse să se masturbeze privind imaginile pornografice proiectate pe peretele larg din fața ei.

În Camera Trei era un bărbat uriaș, cu piele albă, și cu masca tragică a Melpomenei, pregătindu-se să penetreze prin spate o femeie cu căluș la gură. Lângă mine, am simțit-o pe Sara devenind mai încordată.

— Asta pare...

Făcu un gest vag spre scena ciudat de fascinantă.

— Îndrăzneț? am sugerat eu. Trebuie să înțelegi că oamenii plătesc o grămadă de bani ca să vină aici. Nu vor să vadă lucruri pe care le pot vedea la televizor.

I-am pus mâna pe spate, sub talie, și i-am reamintit:

— Un alt lucru pe care nu-l poți vedea la televizor e intimitatea reală.

Ea se uită la mine și atenția i se îndreptă asupra gurii mele.

— Crezi că noi suntem cu adevărat intimi?

— Dar *tu*?

Ea dădu din cap.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când a fost altfel decât intim? Numai c-ai vrut tu să ignori aspectul.

Ea clipi, desprinzându-și privirea, dar se sprijini de mine și am plecat mai departe.

În Camera Patru erau trei femei, care se sărutau și râdeau, în timp ce se dezbrăcau una pe alta într-un uriaș pat alb.

În Camera Cinci, un bărbat lega o femeie cu sfoară, în vreme ce un al doilea bărbat încornorat, legat și cu căluș la gură, privea dintr-un colț.

— Noi o să fim plictisitori, șopti ea, cu ochii mari.

— Chiar crezi asta?

Nu-mi răspunse, pentru că ajunseserăm la Camera Șase, care ne aștepta, goală. Fără să se uite la mine, se strecură la capătul holului pe unde se putea intra în camere, prin partea din spate.

Mânerul ușii de la Șase se roti cu ușurință, iar Sara păși înăuntru.

După câteva clipe, când ni s-au obișnuit ochii, am putut deslușI un bar în colț și o canapea uriașă de piele, cu o măsuță joasă de cafea în fața ei. Chiar și pe întuneric, camera semăna foarte mult cu un colț din livingul meu și am bănuit, cu o tresărire, că într-adevăr era *o imitație* a acelui spațiu.

Fără să mă gândesc s-o întreb mai întâi pe Sara, am aprins lumina. Avusesem dreptate. Pereții crem cu borduri de nuc închis la culoare, o canapea mare, neagră și un covoraș plușat identic cu acela pe care îl cumpărasem din Dubai. Veioze Tiffany decorau două măsuțe-suport. Camera era cu mult mai mică decât livingul meu, pe care îl foloseam pentru petreceri mari, dar asemănarea era incontestabilă. Fereastra gigantică prin care lumea ne putea observa era încadrată de draperii, exact ca acelea din apartamentul meu, dar din locul de unde ne aflam, arăta doar ca o fereastră dând spre un gol întunecat.

Johnny fusese pe la mine pe acasă numai o dată, dar într-o singură după-amiază, transformase o cameră din clubul lui pentru mine, fără îndoială presupunând că avea să ne fie familiară, mie și

Sarei, să ne facă să ne simțim mai în largul nostru. N-avea de unde să știe că Sara, de fapt, nu fusese niciodată în apartamentul meu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, apropiindu-se și, dându-și seama că aici mă putea atinge, își încolăci brațele pe mijlocul meu.

— Johnny a făcut un duplicat al livingului meu pentru noi.

— Asta-i...

Privi în jur, cu ochii mari.

— Asta-i nebunie.

— Nebunia este că asta-i prima oară când vezi casa mea. Din interiorul unui sex club.

Absurditatea situației păru să ne izbească pe amândoi în același timp, iar Sara izbucni în râs, ascunzându-și fața la pieptul meu.

— Ăsta e cel mai ciudat lucru pe care l-a făcut cineva vreodată.

— Putem pleca...

— Nu. Ăsta e primul loc în care o să facem sex unde *ar trebui* să-l facem, zise ea, rânjind. Crezi c-o să scap ocazia asta?

Drace! Femeia putea să-mi ceară să îngenunchez și să-i sărut degetele picioarelor și aș fi făcut-o.

Am fost gata să-i spun: *Te iubesc*. Cuvintele au fost atât de aproape de a-mi scăpa, încât literalmente m-am întors cu spatele la ea și m-am dus până la bar, ca să-mi prepar o băutură.

Dar ea a venit după mine.

— Și probabil e prea târziu să te mai întreb, dar ce căutăm noi aici?

— Cred că încercăm să găsim o cale să ne bucurăm de acest aspect al relației noastre fără să punem în pericol carierele noastre sau să ne trezim cu fotografiile fețelor noastre afișate în tot site-ul lui Perez Hilton.

Am ridicat sticla de whisky, oferindu-i fără cuvinte. Ea clătină din cap, privindu-mă cu ochii mari, din spatele măștii, cum îmi torn pentru mine.

— Trei degete, șopti ea și i-am deslușit zâmbetul în voce.

— Numai unul, deocamdată.

Veni mai aproape, după ce am luat prima înghițitură, și se întinse ca să mă sărute, sugându-mi limba.

La dracu', avea un gust excelent.

Penele măștii ei mă atinseră pe obraz.

— Trei, insistă ea.

Cum ea își coborî sărutările pe gâtul meu și-și desfăcu palma peste partea din față a pantalonilor mei, apăsându-mă, m-am uitat peste umărul ei la fereastra întunecată. Dincolo de ea, clienții probabil că deja luaseră loc să se uite, curioși să vadă ce o să se întâmple. Sau poate că eram complet singuri aici, la capătul culoarului. Însă ideea că nu eram, posibilitatea foarte mare ca alții să poată vedea cum mă atingea ea... pentru prima dată am înțeles cum, să fie la vedere cu mine, îi îngăduise Sarei să fie cine voise ea să fie. Se putea juca. Putea fi dezmățată și cutezătoare și să riște.

Și la fel puteam și eu. Aici puteam fi bărbatul înnebunit de dragoste pentru prima oară în viața mea.

— Chiar vrei să facem perversiuni aici? am întrebat, tresărind lăuntric la propria-mi grosolănie.

Dar ea dădu din cap.

— Am doar trac. Ceea ce e ușor irațional, având în vedere antecedentele noastre.

Râse și întinse mâna frecându-mi ușor abdomenul. *Futu-i!* Nu mai simțisem niciodată o combinație atât de chinuitoare de tendință de a proteja, adorație și o nevoie orbească să posed fizic complet pe cineva. Era atât de frumoasă, atât de încrezătoare — toată a mea.

M-am aplecat, i-am sărutat obrazul și i-am descheiat primii câțiva nasturi ai bluzei.

— Ce-ți imaginezi când te gândești că suntem priviți?

Ea șovăi, jucându-se cu marginea cămășii mele.

— Îmi imaginez pe cineva care-ți vede fața și felul în care te uiți la mine.

— Da? I-am supt gâtul. Și ce altceva?

— Îmi imaginez o femeie care vrea să fie cu tine, când te vede cu mine. Când te vede cum mă dorești.

Am gemut cu gura pe pielea ei, lăsându-i jos bluza de pe umeri și cuprinzând-o cu brațele ca să-i desfac sutienul.

— Mai spune.

Sărutând-o pe gât, am simțit-o cu buzele înghițind în sec. Vocea ei era mai șoptită, când recunoscu:

— Îmi imaginez o persoană fără o față anume care l-a văzut pe Andy purtându-se urât cu mine. Îmi imaginez femeia cu care a fost prins el văzându-te acum pe tine, cum te uiți la mine.

Asta era.

— Și?

— Și pe el. Mi-l imaginez pe el văzând cât de fericită sunt acum.

Își scutură capul, înfigându-și pumnii în cămașa mea și trăgându-mă mai aproape, de parcă eu m-aș fi dat înapoi.

— Nu cred că mă voi agăța la nesfârșit de asta, dar urăsc că încă mai simt atât de multă mânie.

Lăsându-se pe spate, își ridică privirile spre ochii mei.

— Dar tu mă faci să mă simt extraordinar, și dorită, și, da, o parte din mine încă mai vrea să-i facă în ciudă.

Nu mi-am putut reține rânjetul. Îmi plăcea ideea ca ticălosul ăla să mă vadă futând-o pe Sara până la leșin. Pentru că cea mai mare greșeală a vieții lui — infidelitatea lui — îmi dăduse mie cea mai bună parte a vieții mele.

— Și eu. Mi-ar plăcea să vadă cum arăți tu când ai orgasm. De vreme ce fac pariu că el n-a izbutit să vadă asta.

Ea râse, lingându-mă pe gât.

— Nu.

Și, futu-i, pentru prima oară în viața mea voiam să fiu *numai* al cuiva.

Am condus-o către canapea, apoi am îngenuncheat pe podea, între pricioarele ei.

Mâinile ei își împletiră degetele în părul meu.

— Ce vrei să-ți fac? șopti ea, uitându-se la mine, întotdeauna atât de dornică de a-mi da orice.

Ce vreau? M-am căznit să găsesc răspunsul potrivit, dintr-odată mai mult decât copleșit de enormitatea acelei întrebări.

Tu peste mine.

Tu sub mine.

Râsul tău în urechile mele.

Vocea ta în pieptul meu.

Siropul tău pe degetele mele.

Gustul tău pe limba mea.

Cred că vreau să știu că simți și tu ca mine.

— Vreau doar să te bucuri de seara asta.

M-am aplecat, apăsându-mi gura între picioarele ei. Mirosea amețitor, avea un gust prea bun, arăta prea frumoasă. Gemetele Sarei erau stinse, pline de dorință, și păreau a fi făcute exclusiv pentru urechile mele. Degetele ei mi s-au plimbat pe cap, zgâriindu-mi scalpul ușor, înainte de a-mi da drumul și a-și ridica piciorul mai sus, desfăcându-se mai larg, înlesnindu-mi accesul. Nu se mișca însă cu sexualitate exagerată; era lentă și calmă, cu ușurință cea mai accidental senzuală făptură din lume.

Și în timp ce mă concentram s-o fac să se simtă bine, mi-am închipuit cum arăta privită din afara acestei camere, cu degetele mele în ea și cu gura devorând-o, cu spatele ei arcuit, ridicat de pe canapea. Eram atât de obișnuit, acum, s-o văd cu mască, încât nu mi se părea discordant sau distant; felul în care se uita la mine din spatele ei mă făcea să mă simt ca și când tocmai mi s-ar fi dăruit întreaga lume. Peruca neagră, mătăsoasă, îi încadra fața, îi făcea tenul mai palid, buzele mai roșii. Aceleași buze s-au întredeschis când a început să implore șoptit, indicându-mi să mă mișc mai repede, să nu mă opresc s-o sug, s-o penetrez mai tare cu degetele.

Când a început să cedeze, mâna i s-a ridicat pe torsul ei, peste sâni, apoi pe gât și pe față, unde și-a dat masca jos, expunând și ultima porțiune de piele care îi mai era acoperită.

Uriașii ei ochi căprui erau ațintiți asupra feței mele, buzele încă întredeschise, gâfâind.

Iar când și-a dat drumul, nici măcar o dată nu și-a desprins privirea, nici măcar pentru o clipă nu și-a mutat atenția spre fereastra din spatele meu.

Cineva era de partea cealaltă a geamului aceluia. Puteam să-l simt. Dar nu cred că am fi putut fi mai singuri în camera asta, nici dacă am fi fost de-adevăratelea în apartamentul meu. Nimic din lumea aceasta nu mai exista în afară de ea, apăsându-se în gura mea, strigând când a atins orgasmul.

Apoi a suspinat, m-a tras de păr și a râs:

— Sfinte Sisoie!

Așa că, și dacă l-aș întâlni vreodată pe ticălosul ăla de Andy, poate că nu i-aș sparge fața încrezută, în cele din urmă. Poate că i-aș strânge mâna pentru că a stricat lucrurile cu Sara atât de magistral, încât ea s-a mutat la New York și a încetat să mai fie femeia care făcea numai ceea ce se aștepta din partea ei și a început să fie femeia care făcea ceea ce voia de fapt.

Am sărutat-o de jos, peste tors, până la gură, am lăsat-o să-și sugă gustul din gura mea, de pe limba și de pe bărbia mea. Sub mine, era caldă și lentă; brațele i s-au încolăcit leneș în jurul meu, râsul i s-a stins pe gâtul meu.

— Cred că a fost cel mai plăcut din toată viața mea, șopti ea.

Și eu am simțit că aș fi făcut aproape orice ca să-mi petrec restul vieții făcând-o fericită pe femeia aceasta.

Cincisprezece

Știam eu că nu era bine să am fiecare noapte a săptămânii ocupată cu Max, pentru că avea să-mi zdruncine abilitatea de a mă gândi la orice altceva. În timpul alergării de dimineață, gândul mi-a zburat la ceea ce făcuserăm împreună și mi-a declanșat unele dintre cele mai deșănțate fantezii pe care le avusesem vreodată în viața mea: să mă târăsc pe sub biroul lui Max și să i-o sug în timp ce vorbea la telefon sau să-l iau în lift, în timp ce urcam spre apartamentul lui.

Era plăcut să-mi îngădui, în sfârșit, acest gen de vise cu ochii deschiși și începusem să nu-mi mai pese că el îmi perturba atât de mult viața mea bine structurată. Iar după ceea ce făcuse pentru mine la club, începusem să-mi dau seama că aș fi trecut și prin foc pentru bărbatul acesta.

Fusesem încordată, fără îndoială. Clubul mi se păruse misterios tolerant și era sponsorizat de clienți care se gândiseră la acest tip de fantezii sexuale poate de mai multă vreme de când eram eu pe lume. Nu eram sigură dacă existau reguli nescrise pe care ar fi trebuit să

le urmez. Nu vorbi prea tare. Nu-ți încrucișa picioarele. Nu privi pe nimeni drept în ochi. Nu-ți bea cocteilul prea repede.

Părinții mei erau atât de fundamental inocenți pe lângă acest tip de lume. Ideea lor de noapte nebunească era să se uite la *Monoloagele vaginului* și să ia cina la vreun restaurant cu specific asiatic. Până în ziua de azi, tata considera sushi-ul un pic prea îndrăzneț pentru el.

Pe când eu, poftim, mergeam într-un sex club secret și, în prima mea noapte acolo, îl lăsam pe Max să mă ia cu gura, într-un loc unde oricine dintre cei prezenți putea privi.

Habar n-aveam, până la urmă, dacă într-adevăr privise cineva. Plecaserăm pe ușa din spate a camerei, unde ne întâmpinase prietenul lui Max, Johnny, care ne lăsase să plecăm pe o intrare de serviciu. Max mă studiase cu atenție tot restul serii, de parcă s-ar fi întrebat dacă eram gata să fug sau să izbucnesc în plâns. În realitate, tremuram atât de tare pentru că totul mi se păruse perfect. Max fusese în genunchi, între picioarele mele, și refuzase să mă lase să-i răspund la fel. În schimb, mă sărutase minute în șir, mă ajutase să mă îmbrac și îmi aruncase o privire atât de încărcată de semnificații încât mi se făcuse pielea de găină.

Era ceva s-o faci într-o bibliotecă, dar, în comparație cu clubul de seara trecută, prima părea inofensivă. Iar după aceea, pe drumul spre casă, cu mâna lui Max pe genunchiul meu și buzele lui pe gâtul meu, pe urechi, pe gură și — în cele din urmă — cu tot trupul lui peste și în mine, complet dezlănțuit pe bancheta din spate, mi-am dat seama cât de nebunească devenise viața mea.

Nebunește de bună.

Nebunește de nemaipomenită.

Trecuse atât de mult de când nu mai fusesem atât de îndrăgostită, încât… uitasem cât de plăcut era.

— Ești în extaz, zise George joi dimineață, când m-am apropiat de biroul lui.

Își vârî capătul pixului la loc între dinți, murmurând:

— Te gândești la Max.

De unde naiba știuse asta? Oare rânjeam ca o idioată?

— Ce?

— Îți place.

M-am dat bătută.

— Îmi place.

— Am văzut cum s-a uitat la tine când a intrat aici, luni. Te-ar lăsa să-i ții ouăle la tine în buzunar.

Strâmbându-mă, am deschis ușa biroului.

— Mie mi-ar plăcea să rămână unde sunt, dar îți mulțumesc pentru idee.

— A fost pe aici, în dimineața asta, aruncă George, ca din întâmplare.

Am încremenit, la jumătatea drumului spre biroul meu, așteptând.

— Părea trist că nu te-a găsit, dar i-am explicat că ești oarecum urs, dimineața, până nu-ți bei cele șaptesprezece cești de cafea, și rareori ajungi la birou înainte de opt.

— Mersi, am murmurat printre dinți.

— Pentru nimic.

Se îndreptă de spate și luă un plic de pe biroul lui.

— Ți-a lăsat ăsta.

Am luat plicul să-l citesc la mine în birou. Scrisul lui Max era mărunt, dezordonat.

Sara,

Plec vineri dimineață la San Francisco, pentru o săptămână, la o conferință. Aș putea să te văd în seara asta?

Max

Ridicând telefonul, mi-am trecut degetul pe ecran și am apăsat pe numele lui.

A răspuns după numai un apel.

— Încă mai ești în modul urs?

Am râs.

— Nu. Sunt la ceașca șaisprezece.

— Asistentul tău e un personaj. Am purtat o conversație adorabilă despre tine. Mă bucur să știu că nu sunt șanse să se dea la tine cât sunt plecat.

— Eu cred că e mai curând un fan Max, dacă vrei să știi adevărul. Dacă ai avea vreo înclinație să joci în echipa cealaltă, n-ai mai putea să scapi de el.

— Te-am auzit! strigă George, de la biroul lui.

— Atunci nu mai trage cu urechea! i-am strigat eu și apoi am zâmbit în telefon. Și, da, sunt liberă în seara asta.

— Unde?

Am șovăit doar o secundă, înainte de a-i propune:

— La mine acasă?

Se făcu tăcere.

Am deslușit zâmbetul din vocea lui Max când, în sfârșit, a mormăit:

— Pentru un pat?

— Da.

Îmi tremurau mâinile. La dracu', totul se schimbase noaptea trecută. Ideea de a fi cu Max într-un pat mi se părea cea mai riscantă aventură de până acum. Aproape că m-am întrebat dacă aveam să-i supraviețuim.

— Ne întâlnim la tine, la opt? Am de purtat o convorbire telefonică târzie cu Coasta de Vest.

— Perfect.

*

Mi-am schimbat toaleta de trei ori înainte de opt — obișnuită? sexy? obișnuită? sexy? —, până când, în final, m-am schimbat din nou în hainele pe care le purtasem la muncă. Mi-am aranjat patul, am șters praful din tot apartamentul și m-am spălat de două ori pe

dinți. Nici nu știam ce fac și eram foarte sigură că nu fusesem atât de emoționată nici în noaptea în care îmi pierdusem virginitatea.

Încă mai tremuram când a bătut la ușă. Nu-mi văzuse niciodată apartamentul, dar când a intrat, abia dacă s-a uitat în jur. Și-a ridicat mâinile la fața mea și m-a împins cu spatele de perete, cu gura ferm lipită de a mea, deschizând-o, sugându-mi buzele și limba. Nu era nimic tandru în sărutul lui. Era apăsat și disperat, apucându-mă cu mâinile de umeri și trăgând, zadarnic, de haine care păreau că-l încurcă, cu buze care aproape păreau umflate de cât de *real* era totul. Avea o geantă atârnată peste piept, care a alunecat, izbind peretele cu o bufnitură surdă.

— Îmi pierd dracului mințile, zise el în gura mea. Îmi pierd *creierul*, Sara. Unde-i dormitorul tău?

Am mers cu spatele, trăgându-l după mine, cu săruturile lui, pe holul scurt. Aveam aprinsă numai veioza de la capul patului, care arunca un mic con de lumină galbenă, caldă, în jur. Pereții albi, patul mare, ferestre uriașe — toate pe o suprafață minusculă.

El râse, uitându-se în jur și coborându-și mâinile de pe obrajii mei.

— Apartamentul tău e mic.

— Știu.

Scoțându-și geanta peste cap, se lăsă să cadă pe patul meu.

— De ce? Îți puteai permite mai mult.

Am ridicat din umeri, hipnotizată de modul în care pulsul lui i se zbătea pe gât. De ce vorbeam despre mărimea apartamentului meu? Eu voiam să știu ce era în geantă. De regulă, nu purta la el decât portofelul, telefonul și o cheie de la casă.

— Nu am nevoie de mai mult, deocamdată.

Ochii lui se mutară spre ai mei și dădu din cap o dată, arcuindu-și buzele într-un surâs.

— Ești o femeie complicată, Sara Dillon.

Uneori, după ce alergam mult, eram atât de euforică, încât nu puteam face altceva decât să mă întorc afară și să mai alerg. Aveam

atâta energie în mine, încât nu puteam suporta să stau pe loc. Așa mă simțeam și acum.

— Max, sunt...

Mi-am întins mâna, ca să-i arăt cât de tare tremuram.

— Nu știu ce să fac în clipa asta.

— Dezbracă-te pentru mine!

Deschise geanta și scoase un aparat de fotografiat uriaș, modern.

— Vreau poze cu tot, în seara asta, zise el, uitându-se la mine prin obiectiv.

Sunetul diafragmei îmi făcu inima s-o ia la goană în piept. Mă simțeam amețită, zăpăcită.

— Inclusiv fețele noastre, am spus, încet.

— Da, zise el, gâtuit. Exact.

M-am uitat la hainele de pe mine: bluză de mătase ivorie cu nasturi mici, perlați, și o fustă dreaptă, neagră.

Dezbracă-te pentru mine!

Îmi plăcea că aveam o sarcină asupra căreia să mă concentrez. Povara ultimei nopți încă mă apăsa pe inimă, iar vederea lui în dormitorul meu aproape mă frânsese.

Mi-am dus mâinile la primul nasture al bluzei.

Degetele încă îmi tremurau.

Era diferit așa, în apartamentul meu, fără alt martor, decât aparatul lui de fotografiat. Ce îi arătam lui în seara asta? Corpul meu? Sau tot ce aveam pe sub piele: inima, temerile și pofta mea nebună, zbuciumată, de el?

Am auzit declicul diafragmei, urmat de vocea adâncă a lui Max:

— Felul în care pari emoționată mă face să cred că nu știi că sunt îndrăgostit de tine.

M-am uitat la el, cu ochii larg deschiși și mâinile încremenite.

Clic.

— Te iubesc, Panseluță. O știu de ceva vreme, dar totul s-a schimbat pentru mine noaptea trecută.

Am dat din cap, amețită.

— Okay.

Își mușcă buza, apoi îi dădu drumul, dăruindu-mi un zâmbet malițios.

— *Okay?*

— Da.

M-am întors la nasturii mei, descheindu-i câte unul o dată. Mă luptam cu cel mai mare zâmbet din lume.

Clic.

— N-ai nimic altceva de spus decât „okay"? întrebă el, ridicând capul din spatele aparatului. Eu îți spun că te iubesc și nu primesc nici măcar un „mulțumesc" sau „ce frumos"?

Am simțit cămașa căzând la podea și m-am întors cu spatele la el, ducând mâinile să desfac încuietoarea sutienului — *clic* — și să-l las să cadă.

Clic. Clic.

Mi-am lăsat în jos fermoarul fustei și aceasta s-a alăturat celorlalte haine, pe podea, iar eu m-am întors din nou cu fața la el.

— Și eu te iubesc.

Clic.

— Dar sunt îngrozită.

Își lăsă aparatul mai jos, cu ochii la mine.

— Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine, i-am spus.

El făcu un pas spre mine.

— Dacă te face să te simți mai bine, ai dus o luptă impresionantă.

N-a lăsat aparatul deoparte când a mai făcut un pas, ca să mă sărute. Și-a dus doar mâna într-o parte și mi-a cuprins fața în cealaltă, apăsându-și gura de a mea.

— Și eu sunt speriat, Sara. Sunt speriat că sunt reculul tău. Sunt speriat c-o s-o facem varză, cumva. Sunt speriat că o să te saturi de mine. Dar chestia e, adăugă el, zâmbind, că nu vreau pe nimeni altcineva. Întrucâtva m-ai distrus pentru celelalte femei.

Trebuie să fi făcut sute de fotografii cu mine, până am terminat să mă dezbrac, m-am urcat în pat, l-am urmărit cum își plimba

privirea de prădător peste mine și mi-a spus mai multe despre cum se simțea: distras, nesățios, că ar fi putut să-i mulțumească lui Andy și apoi să-l omoare, că era sincer îngrijorat că n-o să se sature niciodată de mine. Fiecare reacție pe care o aveam, el o capta și se gândea obsesiv la ea.

Zăbovind deasupra mea, își îndreptă aparatul spre torsul meu, unde corpul lui îl atingea pe al meu. Am închis ochii, pierdută în plăcerea de a-l simți și în sunetele slabe ale declanșatorului aparatului. Când i-am deschis din nou, privirile ni s-au întâlnit.

Am întins mâna întorcând aparatul spre gâtul meu. El făcu fotografia, lăsându-mă să preiau conducerea în vreme ce eu l-am orientat și mai sus, apoi și mai sus. Max se uita la mine prin lentile.

Mâinile îi tremurară când ajustă obiectivul, făcând fotografie după fotografie, cu fața mea, cu degetele lui mângâindu-mă pe bărbie sau cuprinzându-mi obrazul în palmă, ținând aparatul ridicat ca să ne prindă sărutându-ne.

Și apoi totul din acel moment se rezumă la a-i simți gura pe a mea, părul în mâinile mele, limba mișcându-se pe mine, buzele lui înăbușind cuvinte pe pielea mea. Îi simțeam fiecare respirație și fiecare sunet șoptit pe care îl scotea. I-am putut simți gura devenind mai lacomă și mai imperioasă, pe măsură ce cobora pe trupul meu. Fără grabă, își adânci două degete în mine și îmi supse clitorisul cu ardoare, stăruind să ajung la orgasm. Eu n-am scos un sunet. Nu voiam să aud vocea mea în cap. Voiam doar să-l simt pe el.

— Ești minunată, șopti el, când cedasem și strigasem, când în sfârșit mă liniștisem, iar el se urcase peste mine, sărutându-mă adânc. E uluitor ce efect are asupra mea.

Am ridicat mâna și mi-am trecut unghiile pe pieptul lui, îndemnându-l să-mi folosească trupul și să obțină ce avea el nevoie de data asta, să simtă tot ce ar fi fost cu putință să simtă. Mâinile mele se mișcau de capul lor, cutreierând și zgâriind, trăgându-l mai aproape și împingându-l din nou de la mine, ca să pot vedea locul unde își coborâse mâna între noi doi ca să-și fixeze poziția în dreptul meu.

Mi-am plimbat degetele pe abdomenul lui în jos, simțindu-i mușchii încordându-se tari ca piatra sub vârful degetelor mele.

Am șoptit:

— Te rog.

El a gemut, lăsând aerul să-i iasă din piept în același timp ce-și lăsa corpul peste al meu și pătrundea în mine cu totul. Senzația era șocantă — totul deodată —, să-i simt pieptul peste al meu, fața peste gâtul meu, brațele mele încolăcite în jurul gâtului său și mâinile înfigându-se în părul lui, mâinile lui ridicându-mi coapsele în jurul taliei lui, bazinul lui pivotând, mișcându-se în mine.

Te rog, să nu lași asta să se termine niciodată. Nu mai vreau ca momentul ăsta să se sfârșească.

Eram fără cuvinte și acoperiți de năduşeală, iar *asta*, am gândit eu, *asta înseamnă să faci dragoste.*

M-a rostogolit peste el, privindu-mi cu atenție fața, până când a fost prea mult, prea intens, și mi-am lăsat pleoapele să mi se închidă și orgasmul să explodeze. Am auzit declicul aparatului de fotografiat și bufnetul greu când a lovit salteaua, și Max a fost din nou peste mine, mai dezlănțuit acum, strângându-mi coapsele în mâini, și unindu-și sprâncenele, concentrat.

Frânturi de imagini, lumini și umbre, mă izbeau în retină, dar de data asta am refuzat să închid ochii.

Max a căzut peste mine, lăsându-se greu; gura i s-a mișcat spre a mea și le-am ținut deschise, una peste cealaltă, respirând și amândoi la limită. El și-a mișcat buzele deschise peste gura mea, în timp ce se mișca deasupra mea, și amândoi am început să vorbim pe muteşte.

Îmi dau drumul, am zis amândoi fără sunet, implorator. *Îmi dau drumul.*

*

Amândoi săriserăm peste cină, așa că l-am urmărit pe Max ca vrăjită cum dădea iama în bucătărie.

Își pusese boxerii, dar nimic altceva, și am observat în sinea mea că niciodată nu mă *uitasem* doar la corpul lui. Evident, Max era înalt și sculptural, dar era de asemenea în largul lui în propria piele. Mi-a plăcut să-l privesc scărpinându-și stomacul, în timp ce evalua conținutul frigiderului meu. M-am pierdut în modul cum i se mișcau buzele, când cataloga tot ce era în sertarul pentru legume și fructe.

— Femeile sunt uluitoare, frate, mormăi el, trecând repede printre mai multe feluri de brânză. Eu am mușchi în frigider. Poate și niște cartofi vechi.

— Tocmai am fost la cumpărături.

Îmbrăcasem tricoul lui și l-am adunat în sus spre nas, inhalând mirosul. I-am simțit săpunul, deodorantul și mirosul propriu al pielii lui.

— Eu cred că ultima oară am fost în mai.

— Ce cauți?

El ridică din umeri, scoțând un castron cu struguri.

— Gustări.

Apucă un bax de șase cutii de bere și rânji când îl ridică.

— Stella. Bună alegere.

— Sunt părtinitoare.

El îngrămădi struguri, nuci și câteva felii de brânză pe o farfurie și făcu semn din cap spre dormitor.

— Gustările, în pat.

Înapoi pe așternuturi, el îmi vârî o boabă de strugure printre buze și apoi luă și el câteva, mormăind, în timp ce mesteca:

— Deci, mă gândesc la ceva.

— Spune.

— Găzduiesc o strângere de fonduri în apartamentul meu, peste două săptămâni. Ce-ar fi să facem din seara aceea marea noastră seară de ieșire în societate? Max și Sara: fericiții îndrăgostiți.

Ronțăi câteva nuci și mă studie, înainte să adauge:

— O să fac chiar și o regulă de *fără presă*.

— N-ar trebui să faci asta.

— N-ar trebui, dar aș face-o.

Mi-a trebuit ceva vreme ca să pun în ordine ce voiam să spun și, cât m-am gândit eu, Max a înfulecat răbdător. Era un contrast atât de izbitor față de Andy, care întotdeauna voia un răspuns de îndată ce lansase întrebarea. Adevărul e că mintea mea nu funcționase niciodată în felul acela. Politicienii aruncă întrebări și răspunsuri ca într-un joc de racquetball. Mie întotdeauna îmi trebuia mai mult timp să formulez ce voiam să spun. Și, cu Max, părea să-mi fi luat vreo două luni până să fac lumină în ceea ce simțeam.

— Vreau să spun, motivul pentru care m-am simțit ciudat în privința fotografiilor atât de multă vreme a fost că există atât de multe cu mine și cu Andy, împreună. Și întotdeauna vor fi acolo, ușor de scos la iveală ori de câte ori vrea cineva. Întotdeauna mă voi simți umilită văzând zâmbetul meu neștiutor și pe al lui fals, mincinos.

Termină de mestecat dumicatul, înainte de a-mi răspunde.

— Știu.

— Prin urmare, cred că ai dreptate. Poate că fără presă de data asta. Poate că putem doar să fim prezenți printre oaspeții tăi și să vedem cum merge.

Max se aplecă și mă sărută pe umăr.

— Pentru mine merge.

Îmi dădu o altă boabă de strugure, apoi puse farfuria lângă o sticlă de apă de pe noptieră, înainte de a-mi scoate tricoul lui peste cap.

De data aceasta, am făcut dragoste fără grabă, când noaptea era la punctul ei de maximă întunecime și vântul mugea pe sub ferestrele deschise. Cu picioarele în jurul taliei lui și cu fața lui îngropată în gâtul meu, ne-am legănat la unison, el dedesubt, doar simțind și privind.

Nimic nu mai fusese vreodată astfel.

Nimic.

*

Max era ghemuit în spatele meu când soarele abia începuse să lumineze cerul. Arăta extraordinar. Părul ciufulit și căldura brațelor și a picioarelor lui înfășurate în jurul meu. Era excitat și se împingea în mine; lacom și sincer, cerând frecare încă mai înainte ca mintea lui să se trezească.

N-a scos niciun cuvânt, odată ce și-a dat seama că îl studiam. Și-a frecat doar obrazul, s-a uitat la buzele mele și a întins mâna după sticla de apă pe care o lăsaserăm pe noptieră. Mi-a oferit-o mie, apoi a băut și el, după care a pus-o deoparte, ca să-și poată plimba mâna în sus și-n jos pe sânii mei.

Și imediat m-am pierdut simțindu-l, când s-a rostogolit peste mine și s-a balansat înainte, stând acolo, sărutându-mi buzele de bună dimineața. Eram somnoroasă și el era somnoros, coborând pe trupul meu și sugându-mi pielea, coastele și oasele bazinului. Mi-am încolăcit brațele și picioarele în jurul lui, dorindu-mi să mă înec în pielea lui netedă. Îl voiam gol deasupra, fața lui între picioarele mele și degetele lui pretutindeni.

Mâinile lui se mișcau calm și stăpânit; mă tachina. Ceea ce începuse să creeze sub pielea mea era un foc mocnit. El mă săruta peste tot, dându-mi plăcere cu mâinile, cu gura și cuvintele; întrebându-mă ce îmi plăcea, de parcă nu făcuserăm asta de atâtea ori înainte. Însă am înțeles: era altfel aici, în patul meu. Totul se sfărâmase noaptea trecută și nu mai puteam vedea nimic dincolo de cum era să-mi deschid în sfârșit inima pentru el.

Șaisprezece

M-am uitat la ea în soarele dimineții târzii, toată caldă de somn și cu obrazul afundat în pernă, părul ei mătăsos, un hățiș încurcat în jurul capului ei. Ochii mi-au coborât spre trupul ei, pe lângă sânul ei dezgolit și de-a lungul curburii coloanei, până în locul unde cearșaful o învelea pe coapse.

Există o listă întreagă de lucruri pe care le afli despre cineva prima oară când petreceți noaptea împreună: dacă fură păturile, dacă sforăie, dacă îi place să fie îmbrățișată.

Sara era expansionistă: toată brațe și picioare moi, corpul întreg întins peste mine ca o stea de mare.

Făcurăm dragoste din nou când începuse să se lumineze cerul, blând și rozaliu, cu albastrul întunecându-i marginile. Ea se prăbușise peste mine, imponderabilă și rânjind, și imediat adormise.

Acum era zece și jumătate și mi-am plimbat degetul pe brațul ei în jos, fără să vreau s-o trezesc, cu siguranță fără să vreau să plec. Aparatul meu de fotografiat rămăsese pe noptieră și am întins mâna după el, așezându-mă cu grijă pe marginea saltelei și începând să

derulez fotografiile. Făcusem cu sutele, noaptea trecută, unele cu ea dezbrăcându-se, dar mai multe cu ea disperată și arcuindu-se sub mine. Sunetele corpurilor noastre mișcându-se împreună și strigătele ei ușoare, întrerupte de declicul diafragmei, aveau să rămână pentru totdeauna întipărite în creierul meu.

M-am întors la fotografiile de la începutul nopții și m-am uitat lung la expresia ei când îi mărturisisem că o iubesc. Mă lăsase să-i fac atâtea fotografii cu chipul său, noaptea trecută; m-am delectat cu amintirea momentului în care făcuse propunerea. Ultima noastră regulă, desființată. Permisiunea ei spunea mai mult decât ar fi putut face vreodată cuvintele. În timp ce eu vizualizam poză după poză, ea trecuse de la disperare, inițial, la ușurare și apoi la cochetărie, într-o succesiune rapidă.

Iar fotografiile de mai târziu, în patul ei, arătau posturi la fel de intime și de carnale pe cât îmi aminteam că le simțisem.

M-am ridicat în liniște, am traversat camera și mi-am scos laptopul. Mi-a luat numai câteva clipe să-l pornesc și să scot cardul de memorie din aparat, potrivindu-l în dispozitivul atașat computerului. M-am conectat la site-ul meu fotografic preferat, o companie mică, discretă, specializată în tipărirea profesionistă a fotografiilor. Le-am încărcat pe cele pe care le voiam și am șters fișierele de pe hard-diskul meu, am scos cardul și l-am pus la păstrare în siguranță, în geanta mea.

Când totul, în afară de aparatul de fotografiat, a fost din nou în geantă, m-am aplecat peste ea, șoptindu-i în pavilionul urechii:

— Trebuie să plec.

Am văzut cum i se face pielea de găină și tresare.

— Am un avion de prins.

Ea a mormăit, s-a întins și i-am privit pleoapele deschizându-se încet, șovăitor.

— Nu vreau să pleci, zise ea, întorcându-se cu fața în sus ca să se uite la mine.

Vocea ei era tulbure și răgușită de somn, iar eu imediat m-am gândit la o mie de lucruri pe care aș fi vrut să le spună ea.

Era prea al naibii de ispititoare, cu ochii încă obosiți și cu încrețiturile pernei întipărite pe obraz, dar sânii ei goi au fost cei care mi-au captivat întreaga atenție. M-am sprijinit cu mâinile de o parte și de alta a capului ei și am stat suspendat deasupra ei.

— Arăți absolut fenomenal dimineața. Știai? am întrebat-o.

Am întins o mână și mi-am plimbat degetul mare peste pieptul ei gol și a trebuit să trag aer în piept, tremurat, copleșit de apropierea imediată și aproape sufocantă de trupul ei, de cum părea să umple fiecare spațiu din pieptul meu.

— Da?

Zâmbi, ridicând o sprânceană și mângâindu-mi cu degetul mare buza de jos. Îmi venea să i-l sug, să i-l muşc. Expresia ei păru să se limpezească și clipi, cercetându-mă din ochi.

— Noaptea trecută a fost de-adevăratelea?

— Vrei să spui dacă te-am futut până ți-ai pierdut cunoștința și am recunoscut că, în esență, îți aparțin? Da.

— Ce înseamnă, de fapt, „te iubesc"? E ciudat ce efect diferit pot avea două cuvinte. Vreau să zic, am mai spus asta înainte, dar niciodată nu am simțit-o atât de… *majoră*, știi? Nu sunt sigură că a însemnat același lucru pe atunci. Adică, eram prea tânără să înțeleg. Asta-i nebunie? Crezi că sunt țicnită. Dar nu sunt. Sunt doar… novice în asta, cred. Pe cuvânt, cred că sunt novice în asta.

— Știu că spui ceva profund, dar mi-e greu să mă concentrez când ai sânii la vedere.

Sara își dădu ochii peste cap și încercă să mă împingă de lângă ea, dar n-am lăsat-o. În schimb, m-am aplecat și am sărutat-o, înghițindu-i protestele, în timp ce eu am încercat să transmit toate sentimentele feroce și dezlănțuite cât să intre în acel sărut.

Am putut auzi sunetul furtunii de vară, când ploaia a început să izbească în ferestre și tunetul a bubuit în depărtare. Undeva, în spatele minții, m-am gândit puțin la drumuri ude și toată lumea chemând un taxi în același timp, și cât de mult timp avea să-mi ia ca să ajung la aeroport. Dar când ea și-a încolăcit un picior peste

coapsa mea și m-a tras cu totul peste ea, orice considerent despre vreme s-a evaporat din conștiința mea.

Buzele ei s-au plimbat de la gura mea la ureche, și am încercat să-mi amintesc de ce trebuia să plec, totuși.

— Mă doare într-un mod cu adevărat plăcut, zise ea, legănându-și bazinul sub al meu. Vreau mai mult.

Orice picătură de sânge rămasă în creierul meu l-a părăsit și s-a îndreptat glonț către mădularul meu.

— Ăsta e probabil cel mai bun lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Sara se împinse în pieptul meu și practic am scâncit când m-a răsturnat pe spate.

— Nu pleca, zise ea, urcându-se pe mine.

Cearșaful a alunecat de pe ea și am cuprins-o cu palmele de tors, mângâind-o cu degetele mari pe sub sâni. Ea se întinse după aparatul meu de fotografiat și-l ținu deasupra, uitându-se la mine prin vizor.

— Vreau să fac poze cu fața ta frumoasă între picioarele mele.

— Dumnezeule, Sara, am zis eu, lăsându-mi capul să cadă pe perne și închizând ochii. Adineauri mă gândeam că tu erai făptura cea mică și nevinovată, iar eu eram Marele Corupător.

Ea izbucni în râs, pe înfundate, și am deschis din nou ochii.

— Te iubesc, am spus, apucând-o de ceafă și aducându-i gura spre a mea.

Mâna mi-a alunecat pe corpul ei gol și neted, lăsând în urmă piele de găină.

— Chiar facem asta, nu-i așa? întrebă ea, retrăgându-se doar atât cât să mă privească în ochi.

— Chiar facem asta.

— Oficial.

— Sută la sută. Cine, întâlniri romantice, prezentarea ta ca iubita mea. Tot tacâmul.

— Cred că-mi place cum sună, zise ea, cu obrajii îmbujorați.

Trase apăsat cu unghiile pe scalpul meu și m-am topit, predându-mă atingerii ei. Nu voiam să mai fiu nicăieri decât aici.

Dar...

Ora afișată pe ceasul de lângă pat s-a reflectat spre mine.

— Futu-i! Chiar trebuie să plec, am zis, închizând ochii.

— Okay.

Am simțit fierbințeala buzelor ei pe ale mele, fără să se miște sau să facă nimic special, doar fiind acolo, un sărut cast, însă cu atât mai excitant grație tuturor lucrurilor hotărât lipsite de castitate pe care le făcuserăm cu numai câteva ore mai devreme.

Am gemut, desfăcându-mi cravata de la gât și aruncând-o undeva peste umăr. Ridicându-mă în genunchi, m-am uitat la ea, începând să-mi deschei cămașa.

— Dar avionul tău, zise ea, în timp ce întindea mâna la cureaua mea.

Un zâmbet diabolic îi înflori încet pe față.

— O să-l iau pe următorul.

*

După o goană nebună prin JFK — neîndoielnic meritase — și alte cinci ore în zbor, am aterizat în sfârșit în San Francisco. N-am reușit să prind decât o oră sau două de somn, în noaptea de dinainte, și numai câteva minute, ici și colo, în avion, și începusem cu adevărat să mă resimt.

Am căscat și mi-am luat bagajul din compartimentul de deasupra scaunelor, coborând din avion și îndreptându-mă spre ieșirea din terminal și, ca teleghidat, spre cea mai apropiată ceașcă de cafea pe care o puteam găsi.

Fusese o nesăbuință să-mi ratez cursa doar ca să mai fur un ceas cu Sara; am știut asta chiar în momentul în care mă uitam la ea, privindu-mă cum mă mișcam în ea. Dar nu mai simțisem nimic

asemănător înainte și îmi era încă destul de greu să cuprind cu mintea tot ce spuseserăm.

Un mesaj de la Will a apărut pe ecranul telefonului, când îmi așteptam cafeaua.

O nouă serie de fotografii, dezmățat inițiator de trend?

Termină. Tu n-ai avea niciodată curajul să scoți un aparat de fotografiat, i-am răspuns eu și apoi mi-am vârât telefonul la loc în geantă.

Aveam să-l sun pe Will mai târziu, ca să vorbim despre întâlnire și să-l pun la curent cu evoluția situației cu Sara.

Cu un zâmbet pe față și cafeaua în sfârșit în mâna mea, m-am îndepărtat de tejghea și am scos capacul paharului de plastic, pentru a-mi pune și niște frișcă. Am simțit că mă bate cineva pe umăr și m-am întors.

— Cred că v-a căzut ăsta.

Un omuleț scund, cu păr blond și subțire, stătea în spatele meu, întinzându-mi un portofel de piele neagră.

Am clătinat din cap.

— Nu-i al meu, prietene. Scuze.

Am făcut semn din cap spre paznicul de lângă scara ce ducea spre banda rulantă a bagajelor.

— Poate te ajută unul dintre ei.

Am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braț, oprindu-mă.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur, am zis, ridicând din umeri și scoțându-mi portofelul ca să i-l arăt. Mult noroc să-l găsești pe posesor, da? Ești de treabă.

Deja făcea un pas îndărăt și m-am uitat lung după el, cum se depărta în viteză, îndreptându-se spre locul de recuperare a bagajelor. Fiindcă pierdusem destul timp pe ziua de azi, am pus capacul

la loc peste paharul de cafea și m-am aplecat să-mi iau geanta de la picioare.

Mi-a stat inima.

Dispăruse.

*

— Mai spuneți o dată, ce fel de geantă era, domnule?

O funcționară plictisită a aeroportului și-a ridicat privirile spre mine, din spatele biroului. Potrivit ecusonului prins pe prea strâmta ei bluză de batist, se numea Elana June. A pocnit un balonaș de gumă, în timp ce-mi aștepta răspunsul.

M-am uitat în sus, la monitorul suspendat pe perete în spatele ei, la imaginea propriului meu spate pâlpâind pe ecran, încredințat că trebuia să fiu victima unei glume cu camera ascunsă.

— Domnule? zise ea din nou, sunând, dacă-i posibil, încă și mai plictisită decât înainte.

Mi-am trecut o mână prin păr, reamintindu-mi că, dacă mă reped și o strâng de gât, n-o să-mi folosească la nimic.

— O geantă de documente, Hermès. Cenușiu și culoarea pielii.

— Puteți să numiți toate lucrurile de valoare dinăuntru?

Am înghițit gustul de fiere din gură.

— Dosarele mele. Laptopul meu. Telefonul meu. La dracu'. Totul.

M-am gândit la toate informațiile clienților pe care tocmai le pierdusem, toate parolele care vor trebui schimbate imediat. La cât timp avea să ia totul și la cât de multe probleme ar putea provoca. Și nici măcar nu aveam afurisitul de telefon ca să-l sun pe Will.

Ea împinse un formular și un pix legat cu lanț peste masă.

— Arătați de parcă ați avea nevoie de un minut să vă liniștiți. Completați ăsta și bifați căsuțele potrivite.

Am luat pixul și mi-am scris numele și adresa, bifând căsuțele pentru laptop, telefon mobil, și obiecte personale. M-am uitat la ceas și m-am întrebat dacă exista și vreo căsuță pentru minți, pentru că

eram foarte sigur că sunt la un pas să le pierd și pe acelea. Aproape că terminasem, când am dat peste un articol care mi-a întors stomacul pe dos.

Aparatul de fotografiat. Nu-mi adusesem aparatul cu mine, dar îmi luasem cardul SD, cu intenția să șterg tot ce era pe el, de îndată ce voi găsi ocazia.

Chiar nu erau pe lume destule înjurături pentru asta.

M-am uitat la biroul ăla de rahat, la cum foaia laminată se depărtase de marginile metalice. Avea o crăpătură pe toată suprafața și mi se părea cea mai ironică metaforă din toată timpurile.

— Cardul meu SD, am spus, fără să mă adresez nimănui anume.

— Pentru un aparat de fotografiat? întrebă Elana June.

Am înghițit în sec. De două ori.

— Da. Cardul, cu toate imaginile.

Am înjurat și m-am tras înapoi de la ghișeu, amintindu-mi ce mă lăsase Sara să fac noaptea trecută, cum avusese încredere în mine.

Futu-i, futu-i, futu-i!

O femeie mai în vârstă, cu părul negru strâns într-un coc la ceafă, se apropie de birou.

— Domnul Stella? întrebă ea.

M-am smuls o clipă din căderea nervoasă ca să dau din cap și ea a continuat:

— Ne-am uitat la înregistrările camerelor de supraveghere. Se pare că au fost doi. Unul v-a distras atenția, în timp ce partenerul lui v-a luat geanta. A coborât scările rulante și a ajuns aproape la ieșirea din terminal mai înainte să vă dați seama că n-o mai aveați.

M-am întrebat dacă era posibil să se caște podeaua și să mă înghită. Speram să fie.

*

După ce făcusem tot ce putusem la aeroport, am luat o mașină până la hotel. Neavând timp să-mi înlocuiesc telefonul înainte de

întâlnire, am sunat la informații și i-am rugat să sune ei la birou. Will nu era acolo, dar asistenta lui m-a asigurat că o să-mi schimbe ea însăși parolele conturilor și o să-i explice totul lui Will, cât mai curând cu putință. După ce i-am promis o duzină de trandafiri și o mărire de salariu de la șeful ei, am închis și m-am așezat pe pat, privind mânios telefonul, încercând să mă hotărăsc ce aveam să-i spun Sarei.

Dându-mi seama că nu exista o cale simplă de a face asta, am sunat din nou la informații și i-am pus să sune la biroul Sarei.

A răspuns George și am închis ochii. Îmi plăcea tipul destul de mult, dar nu aveam niciun chef să vorbesc azi cu el.

— Biroul Sarei Dillon, a spus el.

— Cu domnișoara Dillon, te rog.

Făcu o pauză, îndeajuns cât să devină stingheritoare, apoi spuse:

— Și o după-amiază minunată și dumneavoastră, domnule Stella. Un moment, vă rog.

Am auzit declicul când am fost conectat și am așteptat ca ea să ridice receptorul.

Trei apeluri mai târziu, răspunse.

— Sara Dillon, vă ascult, zise ea și am simțit căldura căptușindu-mi pieptul pe dinăuntru.

— Bună.

— Max? N-am recunoscut numărul.

— Da. Sun de la hotel. Ești bine? Pari un pic stresată.

— M-aș fi descurcat fără muntele de evaluări de prețuri de pe biroul meu, de azi. Ar fi trebuit să vin la muncă înainte de prânz, dar nu pot spune că-mi regret dimineața leneșă.

Făcu o pauză și mi-am închis ochii, amintindu-mi chipul ei când avusese ultima oară orgasm.

— Cum a fost călătoria ta?

— Bună. Lungă, am zis și m-am ridicat, începând să mă plimb în sus și-n jos cât îmi îngăduia firul telefonului.

M-am uitat pe fereastră, la oamenii care se învălmășeau pe trotuarele de jos, complet pierduți în micile lor lumi.

— Mi-e dor de tine.

Am auzit-o ridicându-se și o ușă închizându-se, înainte de a se așeza la loc.

— Și mie de tine.

— Ai mai dormit vreun pic după ce am plecat?

— Puțin. Râse. Cineva m-a epuizat.

— Norocos ticălosul ăla.

Ea fredonă și am încercat să-mi închipui ce făcea, cu ce era îmbrăcată. Am hotărât că avea o fustă, nimic pe dedesubt, și își pusese cizmele negre până la genunchi.

Mutare greșită, Max. Ești în capătul celălalt al țării și pe picior de plecare, acum.

— Rămâi plecat toată săptămâna? întrebă ea.

— Da. Mă întorc vineri după-amiază. Petreci noaptea cu mine?

— Bineînțeles.

Am tras adânc aer în piept, încurajându-mă că nu aveam niciun motiv să fiu îngrijorat. Foarte probabil hoțul avea să-mi șteargă telefonul și laptopul, ca să le vândă, pur și simplu.

— Deci, mi s-a furat geanta la aeroport.

— Ce? exclamă ea. Asta-i groaznic. Cine face așa ceva?

— Jigodiile.

— Care geantă era? Cu hainele tale?

— Nu, geanta de mână.

Am tras adânc aer în piept.

— Laptopul, telefonul. Deja am schimbat parolele, pentru orice în legătură cu munca, dar Sara… cardul SD pe care l-am folosit azi-noapte era în geantă și nu-l ștersesem încă. La fel, telefonul meu.

— Okay, zise ea răsuflând prelung. Okay.

Am auzit sunetul pielii scaunului trosnind și mi-am putut-o închipui ridicându-se din nou de la birou și plimbându-se prin cameră.

— Presupun că hoțul n-a fost prins.

— Nu… Au fost doar doi puștani tembeli, din câte am aflat.

Câteva clipe de tăcere au umplut linia și mi-am amintit de ce nu eram bun la dat telefoane. Voiam s-o văd, să-i citesc pe față și să apreciez dacă părea îngrijorată sau ușurată.

— Ei bine, sunt șanse să fi ieșit la furat numai pentru a câștiga repede niște bani, da? zise ea, în cele din urmă. Probabil or să amaneteze laptopul și telefonul, și-or să arunce drive-ul SD. Ne putem aștepta să fi formatat laptopul, iar cardul să zacă deja într-o pubelă, pe undeva.

Mi-am lipit fruntea de fereastră și am lăsat să-mi iasă aerul din piept, răsuflarea mea formând un nor de condens pe sticlă.

— Cristoase, te iubesc. Am fost îngrozitor de stresat despre cum o să primești vestea asta.

— Tu vino înapoi, ca să putem face noi fotografii, okay?

Am zâmbit în telefon.

— S-a făcut.

*

Expoziția de artă de sâmbătă seara și conferința de duminică au fost nebunie curată. Am întâlnit în persoană mai mulți oameni cu care vorbeam la telefon de luni bune și am aranjat câteva întâlniri la New York, mai târziu, pentru a concepe niște planuri de posibile investiții. Ritmul weekendului mi-a îngăduit să-mi scot din minte faptul că nu aveam nicio fotografie cu Sara goală, pentru destindere.

Luni, m-am trezit pe un cer acoperit de ceață și cu croissante-și-cafea de la room service. Oricât de ciudat ar părea să recunosc, chiar mă bucuram de deconectarea forțată pe care eram silit s-o îndur acum, că îmi pierdusem geanta. Reușisem să-mi iau un nou telefon în dimineața aceea și puteam s-o scot la capăt fără laptop restul săptămânii, dar, în afară de faptul că-mi lipseau fotografiile mele, fusese plăcut să mă desprind puțin de constantele telefoane legate de muncă.

Și atunci am observat că, lângă pat, lumina telefonului de cameră clipea roșu. Pierdusem vreun apel?

Uitându-mă pe marginea aparatului, mi-am dat seama că soneria fusese închisă. Am ridicat receptorul și am apăsat pe butonul de căsuță vocală.

Vocea foarte serioasă a lui Will s-a răstit prin receptor:

— Max. Verifică ziarul *Post* și sună-mă imediat. Avem de stins niște incendii, acasă.

Șaptesprezece

Luni a venit dezlănțuind o altă furtună de vară, cu un cer atât de verde-albăstrui încât părea că oceanul umpluse aerul. Am alergat cu umbrela până la stația de metrou și abia am prins trenul meu de la 7:32.

Pentru prima oară, era un loc liber și m-am prăbușit pe el, strângându-mi umbrela și închizând ochii, ca să mă gândesc la tot ce aveam de făcut în ziua aceea. Niște cercetări de prețuri, o serie de ședințe înainte de prânz și apoi o întrunire cu echipa mea de lucru.

Când am deschis ochii și am aruncat o privire la ziarul pe care îl citea femeia de lângă mine, toate planurile acestea au dispărut.

La *Page Six*, Max se uita drept la mine dintr-o fotografie sub titlul: NUMEROASELE AMANTE ALE LUI MAD MAX.

— *Ce?*

Am sărit involuntar, aplecându-mă fără să-mi pese câtuși de puțin că eram sută la sută în spațiul personal al fetei care citea ziarul.

— Pot să văd asta? am întrebat răstit, iar femeia mi-a întins ziarul de parcă ar fi crezut că sunt țicnită.

Am citit repede articolul.

Max Stella iubește arta și femeile frumoase. Nu e o surpriză pentru niciunul dintre noi că secretul lui (cel mai prost păzit) este înclinația de a-și împleti hobby-urile: să se fotografieze cu diversele sale capricii săptămânale. După ce a fost surprins, cu numai o săptămână în urmă, împreună cu o blondă extraordinară într-un bar, iată că au ieșit la iveală noi fotografii cu Max devorând o brunetă la fel de delicioasă. În vreme ce majoritatea fotografiilor au fost, hai să spunem, doar foarte *NSFW*[14] *pentru a le reproduce aici, o poză a unei fețe, făcută doar cu câteva zile în urmă, după cum o arată data marcată pe ea, o identifică limpede pe partenera „supusă unui tratament dur" de către investitorul de capital, drept starleta spaniolă Maria de la Cruz.*

Haide, Max. Nu putem doar să vedem o înregistrare cu sex și să terminăm cu asta?

Când am terminat de citit articolul, probabil pentru a zecea oară, trenul a oprit în stație și am sărit în picioare, împleticindu-mă din vagonul metroului, apoi am ieșit, mergând pe stradă ca năucă.

După ce am parcurs distanța de vreo câteva zeci de cvartale până la clădirea noastră, n-am fost deloc surprinsă s-o găsesc pe Chloe stând în biroul meu, așteptându-mă.

Cu mâini tremurătoare, am ridicat ziarul.

— Am nevoie să-mi explici ce văd eu aici. E doar bârfă? Cine e femeia?

Ea făcu un pas mai aproape, întinzându-mi telefonul ei. Avea motorul de căutare deschis la Celebritini, care, aparent, făcuseră

14 NSFW — not safe for work = termen folosit în comunicare electronică pentru a desemna conținut web cu material sexual explicit. (n. red.).

publică povestea. În capul paginii era fotografia pe care o văzusem cu săptămâni în urmă, pe acoperiș cu Max. Era o fotografie a coapsei mele, cu mâna lui deschisă pe pielea mea.

Lângă fotografia corpului meu evident gol era fotografia feței unei femei. Avea părul negru și n-aveam cum să știu ce culoare aveau ochii ei, pentru că avea capul dat pe spate și ochii închiși. În josul fotografiei era începutul părului bărbatului a cărui față era lipită de gâtul ei.

În mod foarte evident, ea avea un *orgasm*.

— Fotografia asta era pe telefonul lui.

Am citit în diagonală articolul care sublinia doar câte fotografii de femei avea Max.

— Se pare că erau o grămadă de fotografii cu alte femei.

Chloe apucă foarfecele de pe biroul meu.

— Mă întorc mai târziu; se pare că am un apendice de înlăturat.

— E plecat din oraș.

Ea se opri, trăgând adânc aer în piept.

— Ei bine, cel puțin asta mă scapă pe mine de pușcărie.

— Bennett ce-a zis?

Chloe se trânti pe canapeaua mea.

— A spus că ar trebui să încercăm să fim circumspecți. Că nu știm întreaga poveste. Că în presă sunt multe aiureli. Mi-a reamintit că și eu credeam că se culcase cu toată lumea din firmă înainte să ne cuplăm.

Am arătat spre fotografia *starletei spaniole*.

— Articolul ăsta zice că asta era cea mai recentă dintre fotografiile date la iveală și că mai erau multe altele. Și aceea cu mine, cealaltă, a fost făcută mai înainte, vara asta. Așadar, el a fost cu ea de atunci.

Ea nu-mi răspunse. M-am uitat bine la perete, cu intenția de a trece cu pumnul prin el, după care aproape că am râs închipuindu-mi scena. Max ar fi putut să dea un pumn care să spargă un perete. Eu n-aș fi lăsat nici măcar o urmă și aș fi sfârșit probabil cu mâna ruptă.

— M-am săturat să mă simt ca o idioată.

— Atunci nu fi. Tăbăceşte-i fundul.

— Exact de asta nu voiam să fiu încurcată cu nimeni. Pentru că tind să văd ce-i mai bun în cineva şi sunt total zdruncinată când greşesc.

Chloe tot nu zicea nimic, doar mă privea din capătul celălalt al camerei. Max nu avea nici măcar un telefon sau un laptop. Nu-l puteam suna ca să aflu ceva.

Nici nu eram sigură că aş fi vrut. Mi-am scos telefonul mobil şi l-am închis.

— Ce avem în agendă pentru astăzi?

Am izbit în tasta spaţiu a computerului meu ca să trezesc la viaţă ecranul şi am aruncat o privire la programările mele. Mi-am ridicat ochii la prietena mea.

Ea a întins mâna şi mi-a stins monitorul.

— Nimic urgent. George! Anulează totul şi strânge-ţi lucrurile. Ne luăm o zi de beţie.

*

Pe la prânz, eram turtă, încântată că barul jerpelit din Queens în care ne îmbătaserăm avea un juke-box şi chiar mai încântată că proprietarului păreau să-i placă trupele pletoşilor din anii optzeci la fel de mult cât îmi plăceau mie. Era muzica plăcerii vinovate a mamei şi punând să cânte Twisted Sister, de mai multe ori la rând, mă făcea să mă simt ciudat de acasă.

— Era nemaipomenit la pat, am mormăit în paharul meu. Adică, m-am corectat eu, ridicând o mână îngreunată, în acea singură noapte când am făcut-o într-adevăr într-un pat. Patul meu. Şi în patul ăla, a fost *nemaipomenit*. Cred că am făcut sex de vreo şapte mii de ori în noaptea aia.

— Aţi făcut-o într-un pat o singură dată? întrebă George, stând în picioare lângă masă şi sprijinindu-se într-un tac de biliard.

Chloe oftă zgomotos şi-l ignoră, aruncându-şi alte câteva arahide foarte dubioase în gură.

— Îmi pare rău că simţi că trebuie să renunţi la asta. Nimic nu funcţionează mai bine ca liant într-o relaţie, decât un sex grozav. Ah, şi sinceritatea. Vreau să spun că şi asta-i importantă.

Îşi frecă obrazul, adăugând:

— Şi doar, cum să spun, să vă simţiţi bine împreună. Adică, sex, sinceritate şi plăcere. Secretul succesului chiar aici.

— Am avut sexul şi plăcerea.

Chloe arăta de parcă ar fi fost gata să tragă un pui de somn.

— TS e magnific la pat, de asemenea, bolborosi ea.

— Lipsa mea completă de viaţă sexuală e, de asemenea, fantastică, gemu George. Mulţumesc de întrebare. Oare femeile chiar stau şi vorbesc despre sex tot timpul?

Chloe zise: „Da", exact în acelaşi timp în care eu spuneam: „Nu chiar".

Apoi m-am răzgândit şi am spus: „Cam aşa ceva", exact când ea zicea: „Cred că nu".

Am căzut una peste cealaltă râzând, dar râsul meu s-a stins foarte repede când o umbră înaltă a intrat în bar. M-am îndreptat în scaun, cu inima bătându-mi repede. Avea umerii largi, acelaşi păr şaten…

Dar nu era Max.

Am simţit că pieptul meu e prea neîncăpător pentru tot ce avea înăuntru.

— Au! am gemut, frecându-mă în dreptul inimii. Ultima oară când am fost atât de prăbuşită în tristeţe, eram doar furioasă. Acum *doare* şi atât.

Chloe îşi petrecu un braţ pe după mine.

— Bărbaţii sunt de rahat.

Îi sună telefonul şi ea răspunse după un singur apel.

— Sunt la bar.

Făcu o pauză, ascultând, apoi spuse:

— Mda, ne-am luat o zi de beție... Ea e tristă și eu vreau să-l castrez... Știu. Așa o să fac... Promit că n-o să borăsc pe tot covorul cel nou, calmează-te. Ne vedem mai târziu.

Încheie convorbirea și-i arătă telefonului degetul.

— Atâta face pe șeful, măgarul.

Și apoi se prăbuși moale peste mine.

— Meriți un tip ca Bennett.

George se aplecă, ne inspectă și clătină din cap.

— Voi două sunteți vraiște. Mâine seară facem Momentul Încurajarea Sarei după metoda gay.

*

Marți seară, George ne luă la un bar de gay, înțesat dintr-un perete în altul cu oameni și bubuind de muzică. Era exact genul de local în care voiam să mă duc cu el, în vremurile mai fericite, dar acum doar îmi amintea cât de nefericită eram. Și adevărul era că, de fapt, nu voisem să ies și să petrec. Nu voisem să fiu în mijlocul a cincizeci de bărbați frecându-se unii de alții. Voisem doar să găsesc o cale de a scurta timpul, ca să ajung în acel punct în care Max nu mai conta.

Ceea ce mă speria era că aproape că nu durase deloc până încetasem să-l *iubesc* pe Andy; îl întâlnisem pe Max în mai puțin de o săptămână. Bănuiam că avea să dureze mult mai mult până aveam să scap de acesta din urmă.

În cele din urmă, mi-am redeschis telefonul, joi dimineață, ca să găsesc vreo șaptesprezece apeluri ratate de la Max, dar niciun mesaj pe căsuța vocală. De asemenea, îmi trimisese vreo douăzeci de mesaje text, luni și marți, iar pe acelea le-am citit:

Sună-mă.

Sara, am văzut The Post. *Sună-mă.*

Și variații pe aceeași temă: sună, mesaj text, anunță-mă doar că ai primit astea. Și, tocmai când mă pregăteam să sun, l-am văzut pe ultimul și a declanșat contactul care a închis colivia din jurul inimii mele.

Sara, știu că pare foarte urât. Dar nu e ce crezi.

Ah, perfect. De câte ori nu auzisem *asta* într-o viață anterioară? Adevărul e că, dacă trebuie să spui asta, e aproape întotdeauna exact ce crezi tu. Îmi luase o veșnicie să învăț lecția aceasta și nu era un program pe care aveam să-l dezinstalez prea curând.

Mi-am închis din nou telefonul, de data asta hotărâtă să-l las închis definitiv.

*

Max se întorsese vineri, știam, dar eu încă nu îl sunasem. Nu trecuse nici pe la mine, la birou, iar când mi-am deschis telefonul din nou, la câteva zile după ce îmi verificasem mesajele-text, mi-am dat seama că încetase și să mă mai sune.

Care era mai rea: insistența lui șablonardă că înțelesesem greșit? Sau tăcerea lui?

Fusesem măcar dreaptă? Uram zona de mijloc, unde mânia se întâlnește cu nesiguranța. Trăisem în zona aceea atât de multă vreme cu Andy, simțind că se petrecea ceva pe la spatele meu, dar neștiind niciodată sigur. Fusesem prinsă într-o groaznică bătălie între a mă simți ca o cicălitoare vinovată și a fi convinsă că el greșise față de mine.

De data asta, angoasa mea era cu mult mai rea. Pentru că, de data asta, chiar crezusem că Max era un bărbat care merita să fie cunoscut. Prin comparație, mi-am dat seama că nu știam să fi simțit vreodată asta pentru Andy. Poate că doar voisem eu să-l transform într-un bărbat care să merite să fie cunoscut.

Care era povestea cu cealaltă femeie? Era cineva cu care doar se cuplase o dată înainte ca lucrurile între noi să devină serioase? Chiar puteam să-i reproșez asta, deși ne înțeleseserăm să fim monogami? Dar când fusese făcută fotografia aceea? Fusese, cu adevărat, doar cu câteva zile înainte să-și petreacă noaptea la mine acasă?

— Sara-urs. Practic te pot auzi gândind acolo, îmi strigă George de la biroul lui. E strident și devine isterie. Potolește-ți nervii. Ți-am pus o sticlă în sertarul biroului. E roz și scânteietoare, dar nu te îndrăgosti; e a mea.

Am tras sertarul biroului.

— Ce-i înăuntru?

—Whisky scoțian.

Trântind sertarul la loc, am gemut:

— Nu merge. Asta-i o marfă principală Max Stella.

— Știu.

M-am uitat furioasă la perete, sperând că-mi poate simți arsura privirii în ceafă de pe partea cealaltă.

— Ești un măgar.

— Nu l-ai sunat, nu-i așa?

— Nu. Ar trebui?

Mi-am lipit o mână de față.

— Nu-mi răspunde la asta. Are aromele spaniole ale săptămânii. Bineînțeles că n-ar trebui să-l sun.

M-am ridicat și am trântit ușa dintre noi, dar chiar în momentul în care mă așezasem la loc, trei bătăi timide s-au auzit de partea cealaltă.

— Poți să intri, George, am mârâit eu, învinsă. Dar n-am să beau whisky-ul.

Intră Bennett, umplând spațiul așa cum numai Bennett Ryan putea umple cu adevărat un spațiu. Mi-am îndreptat umerii, uitându-mă pe birou să inspectez instinctiv nivelul dezorganizării actelor.

— Salut, Bennett. Glumeam, firește, despre whisky. Nu beau în timpul serviciului.

El zâmbi.

— Nu te-aș acuza dac-ai face-o.

— Okay…, am zis, întrebându-mă ce căuta aici.

Rareori aveam motiv să interacționăm unu-la-unu, la muncă. El mă studie pentru o clipă, înainte de a spune:

— În Chicago, când am atins nivelul cel mai de jos, ai intrat în biroul meu și ai țipat la mine.

— Ah!

Ah, fir-ar!

— Mi-ai dat perspectivă, mi-ai sugerat că sentimentele mele pentru Chloe nu erau o surpriză pentru nimeni. Mi-ai spus foarte clar că toată lumea știa că mă purtam aspru cu ea, pentru că îi purtam o deosebită considerație.

Am zâmbit când mi-am dat seama că n-avea de gând să mă certe.

— Mi-amintesc. Erați amândoi așa niște deprimanți.

— Am venit să-ți întorc favorul. Îl cunosc pe Max de multă vreme.

Se așeză în scaunul din fața biroului meu.

— El a fost mereu un pic playboy. N-a fost niciodată îndrăgostit, nu cred. Înainte de tine, adăugă el, cu sprâncenele ridicate.

Știam că nu conta de câtă vreme îl cunoșteam pe Bennett; întotdeauna aveam să mă simt intimidată de el, mai ales când făcea figura cu sprâncenele.

— Și nu mi-a spus ce se petrece, chiar dacă eu mi-am încălcat propriile reguli nerostite și l-am întrebat direct, dar el mi-a spus că n-a mai vorbit cu tine. Și din ceea ce am înțeles de la Will, n-o duce bine. Dacă într-adevăr ai sentimente puternice pentru el, îi datorezi o șansă să se explice.

Am gemut.

— Uneori, așa cred, apoi îmi amintesc că e un nemernic.

— Uite, Sara. Modul în care s-a purtat Andrew cu tine a fost lipsit de scrupule. Cu toții am văzut asta și regret că n-am vorbit în apărarea ta. Dar de tine depinde să hotărăști cum procedezi mai departe. Dacă ai de gând să crezi că toți bărbații sunt ca el, nu-l meriți pe Max. Max nu e individul ăla.

Mă privi un moment și habar n-aveam cum să-i răspund. Dar modul în care inima mi s-a strâns dureros la gândul că nu l-aș fi meritat pe Max mi-a spus că Bennett avea dreptate.

Și că trebuia să găsesc o rochie pentru strângerea de fonduri.

*

Chloe și Bennett m-au luat de acasă într-o mașină de oraș și, când să urc, mi-am rezervat o secundă ca să-l admir pe Bennett în smoching. Sincer, omul era atât de frumos, încât era puțin nedrept. Lângă el, Chloe strălucea într-o rochie fără spate, sclipitoare, cu perle. Își dădu ochii peste cap auzind ce îi șopti el la ureche și-i răspunse:

— Ești un porc.

El râse încetișor, sărutând-o pe gât.

— De asta mă iubești.

Îmi plăcea să-i văd fericiți și nu eram destul de cinică să cred că o astfel de persoană nu existase pentru mine. Tocmai îmi dădusem seama, privind la rochia de pe mine, că pierdusem mai mult de o oră pregătindu-mă pentru asta. Chiar voisem ca persoana mea să fie Max.

M-am întors și am privit pe fereastră, încercând să nu-mi amintesc de ultima oară când fusesem în această clădire și câtă siguranță simțisem cu el în duș. Dar spre groaza și ușurarea mea combinate, când am sosit, paznicul păru să-și aducă aminte de mine și mi-a zâmbit.

— Bună seara, domnișoară Dillon.

Ne-a escortat până la lifturi și a apăsat butonul pentru apartamentul de lux de pe acoperiș, apoi s-a dat un pas înapoi, lăsându-ne singuri.

— S-aveți o seară plăcută.

I-am mulțumit, în timp ce ușile s-au închis, și am simțit că sunt gata să leșin.

— Sunt întemeiat îngrijorată c-o să fac un atac, am șuierat eu. Vreți să-mi amintiți de ce sunt aici?

— Respiră, îmi șopti Chloe.

Bennett se aplecă să se uite la mine.

— Ești aici ca să-i arăți cât de frumoasă ești și că el nu te-a zdrobit. Dacă ăsta va fi singurul lucru care se întâmplă în seara asta, e bine.

Eram atât de emoționată de ceea ce-mi spusese, că am uitat cu desăvârșire să mă pregătesc să-i văd livingul lui Max. Când ușile liftului s-au deschis, vederea camerei lui m-a izbit ca o lovitură în piept și, într-adevăr, m-am dat înapoi, clătinându-mă câțiva pași.

Partea care fusese reprodusă în clubul lui Johnny era o porțiune minusculă a camerei — o zonă mică, dintr-un colț retras și evident concepută pentru întruniri mai restrânse. Dar pentru mine ieșea în evidență ca un far. Chiar și cu uriașul spațiu deschis și cu ceea ce păreau a fi kilometri întregi de podea de marmură între mine și amintirea aceea, nu-mi puteam lua ochii de acolo. Doi bărbați zăboveau acolo, sorbind din paharele cu băutură și uitându-se pe fereastră. Mi se părea cumva că sunt niște intruși, de parcă s-ar fi aflat de partea interzisă a geamului.

Fără să șovăie nicio clipă, Chloe și-a strecurat brațul pe sub al meu și m-a tras după ea, în timp ce un gentleman înalt, mai în vârstă, ne-a condus din foaier în partea principală a apartamentului.

— Ești bine? mă întrebă Chloe.

— Nu sunt sigură că a fost o idee bună.

Am auzit-o trăgând brusc aer în piept, apoi a spus:

— De fapt, s-ar putea să ai dreptate.

Mi-am ridicat capul și i-am urmărit privirea până în partea cealaltă a încăperii, unde Max tocmai își făcea intrarea, imediat în spatele lui Will.

Purta un smoching, asemănător cu acela pe are îl purtase la gala din urmă cu câteva săptămâni. Dar în seara asta, vesta de sub

smoching era albă și ochii îi erau stinși. Gura îi zâmbea, salutând pe toată lumea din încăpere. Dar zâmbetul nu-i ajungea și în ochi.

Erau probabil vreo sută de persoane privind arta expusă, ducându-se la bucătărie ca să-și ia un pahar de vin sau stând de vorbă, în mijlocul încăperii. Însă eu mă simțeam încremenită lângă perete.

De ce mă îmbrăcasem în roșu? Mă simțeam ca o aspirantă la titlul de vampă printre nuanțele stinse de crem și negru. Ce sperasem să obțin? Voisem să mă vadă el?

Indiferent dacă eu asta voisem, el nu m-a observat. Cel puțin, n-a dat vreun semn. Max se plimba prin încăpere, vorbind cu oaspeții lui, mulțumindu-le pentru prezență. Am încercat să mă prefac că nu-i sorbeam din ochi fiecare mișcare, dar în zadar.

Îmi era dor de el.

Nu știam ce simțise el, ce fusese adevărat și ce nu. Nu știam ce fuseserăm noi, de fapt.

— Sara.

M-am întors la sunetul vocii unice, grave, a lui Will.

— Bună, Will.

Nu mi-a plăcut să-l văd atât de serios. Rareori îi văzusem pe Max sau pe Will fără să zâmbească. Părea cu totul anapoda.

El mă studie o clipă, apoi murmură:

— El știe că ești aici?

M-am uitat prin cameră, unde Max tocmai stătea de vorbă cu două femei mai în vârstă.

— Nu știu.

— Să-i spun eu?

Am clătinat din cap și el a oftat.

— A fost așa un ticălos de doi bani. Mă bucur sincer c-ai venit.

Râzând puțin, am recunoscut:

— Încă sunt nehotărâtă.

— Îmi pare foarte rău, a zis el, în șoaptă.

L-am privit în ochi.

— Nu-i nevoie să-ți ceri tu scuze pentru indiscrețiile lui Max.

Fruntea i s-a încrețit și a clătinat din cap o dată.

— Nu ți-a spus?

Inima mi s-a oprit, apoi imediat a început să bată cu putere.

— Ce să-mi spună?

Dar Will a dat înapoi, părând să se gândească să spună altceva.

— Ah, deci chiar n-ai vorbit cu el încă.

Am clătinat din cap și el s-a uitat peste umărul meu, spre Max. Will a pus o mână pe brațul meu.

— Să nu pleci fără să stai de vorbă cu el, bine?

Am dat din cap și m-am uitat din nou la Max, care stătea lângă o frumoasă brunetă. Ea își pusese mâna pe brațul lui și râdea la ceva ce-i spusese el. Râdea prea mult, se străduia prea tare.

Când m-am întors spre Will, acesta dispăruse.

Simțind deodată nevoia de aer, am făcut stânga împrejur și am pornit pe cel mai apropiat hol. Aici nu existau chelneri care să plimbe tăvi cu mâncare, nici oaspeți care să socializeze. Doar un hol vast, cu uși închise pe ambele laturi. Între fiecare existau fotografii frumoase cu copaci și zăpadă, buze și mâini, spinări.

Unde mă duceam? Era mai mult Max de descoperit aici? Oare am să nimeresc într-o cameră plină cu lucruri de femeie? Oare motivul pentru care fusese întotdeauna atât de ușor de convins să stăm departe de apartamentul lui era faptul că îi îngăduia să aibă un spațiu privat pentru altcineva?

De ce venisem eu aici, totuși?

Auzind pași, m-am pitit repede într-o cameră de la capătul holului.

Înăuntru, departe de mulțime, era atât de liniște încât mi-am putut auzi pulsul vâjâindu-mi în urechi.

Și apoi, m-am uitat în jur.

Mă aflam într-un enorm dormitor, cu un pat uriaș în mijloc. Pe noptieră, unde se afla singura veioză din încăpere, era o fotografie a mea înrămată.

În ea, stăteam în picioare, uitându-mă drept la obiectiv, cu degetele pe nasturii bluzei, cu buzele întredeschise. Arătam deopotrivă surprinsă și ușurată.

Îmi aminteam exact momentul. El tocmai îmi spusese că mă iubește.

Întorcându-mă în loc, m-am uitat pe peretele din spatele meu. Alte fotografii: spatele meu, în timp ce duceam mâinile să-mi scot sutienul. Fața mea, privind în jos să-mi desfac fermoarul fustei, zâmbind. Fața mea uitându-se la el în soarele dimineții.

M-am împleticit înainte, dorindu-mi să scap de senzația clară că o zbârcisem monumental. Că exista mai mult aici pentru mine să înțeleg. Dar dincolo de o altă ușă, se afla o luxoasă garderobă și, dacă-i posibil, era mai rău.

Camera exploda de intimitate. Existau probabil vreo treizeci de fotografii cu noi, toate alb-negru, de diferite mărimi, artistic aranjate și aliniate pe pereții zugrăviți crem, simplu.

Unele erau caste și frumoase pur și simplu. O fotografie pe care o făcusem eu, cu buzele lui lipite pe vârful piciorului meu. Degetul lui mare trecând peste o fâșie mică de piele dezgolită a abdomenului meu, în timp ce-mi ridicase bluza.

Unele erau erotice, dar moderat, sugerând doar momentul în care ne pierduserăm unul în celălalt, însă fără să arate cum. Dinții mei mușcând de lobul urechii lui, numai gura și bărbia vizibile pe pielea lui, dar cu mine clar gâfâind, aproape de orgasm. Sau torsul meu, sub el. Unghiile mele înfipte în umerii lui și coapsele mele ridicate mult în lateral.

Câteva erau de-a dreptul obscene. Mâna mea înfășurată pe penisul lui în erecție. O fotografie neclară a lui mișcându-se în mine, luată din spate, în depozitul de mărfuri.

Dar aceea care m-a făcut să încremenesc a fost cea făcută dintr-o parte, noaptea, în apartamentul meu. Nici măcar nu-mi dădusem seama că Max potrivise temporizatorul aparatului, dar era un unghi ciudat, cu aparatul așezat pe noptiera mea. În fotografie,

Max era deasupra mea, cu bazinul adus în față, în timp ce împingea înăuntru. Un picior de-al meu era încolăcit pe coapsa lui. El stătea sprijinit pe coate, deasupra mea, aplecat peste mine în timp ce ne sărutam. Ochii noștri erau închiși, fețele lipsite de orice fărâmă de tensiune.

Eram noi, făcând dragoste, prinși într-o imagine unică, perfectă.

Și, alături de aceasta, o fotografie a buzelor lui deschise în jurul sânului meu, cu ochii ridicați la mine într-o neascunsă adorație.

— O, Doamne, am șoptit.

— N-ar trebui să fie nimeni aici.

Am sărit, ducându-mi mâna la piept, la sunetul vocii lui. Închizând ochii, am întrebat:

— Nici măcar eu?

— *Mai ales* nu tu.

M-am întors să mă uit la el, dar asta a fost o greșeală. Ar fi trebuit să trag mai mult aer în piept, să mă pregătesc cumva pentru cum avea să arate de aproape: spilcuit, aranjat, incredibil, splendid.

Dar, pe la margini, distrus. Linii întunecate îi încercuiau ochii lipsiți de zâmbet. Buzele îi erau strânse și palide.

— Am trecut printr-un moment neplăcut, dincolo, am recunoscut. Camera, canapeaua…

El mă privea nemișcat, aspru.

— Așa a fost și pentru mine când m-am întors de la San Francisco, știi. Am vrut să-mi cumpăr alt mobilier.

Ne-am cufundat într-o tăcere grea, până când, în cele din urmă, el și-a întors privirea. Nu știam de unde să încep. A trebuit să-mi amintesc că pe telefonul lui existau fotografii ale altor femei, unele mai recente decât acelea cu mine. Însă în camera asta, el părea mai suferind decât mine.

— Nu înțeleg ce se petrece în clipa asta, am recunoscut.

— N-am nevoie ca umilința mea să-mi fie pusă atât de deschis înainte, zise el, făcând semn spre fotografiile de pe perete. Crede-mă, Sara, mă simt destul de jalnic, fără să mai intri și tu aici, neinvitată.

Își ridică ochii spre fotografia cu buzele mele pe osul bazinului său.

— Am făcut o înțelegere cu mine însumi. Urma să le las pe perete cel mult două săptămâni și apoi să le dau jos.

— Max…

— Mi-ai spus că mă *iubeai*.

Exteriorul lui impasibil se fisură puțin. Nu-l mai auzisem niciodată atât de furios înainte.

Habar n-aveam ce să spun. O exprimase la timpul trecut. Dar nimic nu se simțea mai evident ca sentimentele mele pentru el, mai ales în această cameră, înconjurată de dovezile a ceea ce deveniserăm în noaptea aceea.

— Aveai fotografiile altor fem…

— Dar dacă m-ai fi iubit cum te iubesc eu, mă întrerupse el, mi-ai fi dat o șansă să explic ceea ce ai văzut în *The Post*.

— În momentul în care explicația e necesară, de regulă e prea târziu.

— Mi-ai făcut asta foarte clar. Dar de ce presupui că am făcut ceva rău? Te-am mințit vreodată sau ți-am ascuns eu ceva? Am avut încredere în tine. Tu ai presupus că nu fusesem niciodată rănit, așa că încrederea aceea îmi era la îndemână. Ai fost prea ocupată să-ți aperi propria inimă, ca să îți dai seama că poate nu sunt nemernicul care se așteaptă lumea să fiu.

Orice răspuns a pierit când mi-a spus asta. Avea dreptate. După ce îmi povestise despre Cecily și viața sa amoroasă de după, presupusesem că fusese ușor pentru el și că nu avusese nicio experiență cu partea mai crudă a iubirii.

— M-ai fi putut lăsa să explic, zise el.

— Sunt aici. Explică acum.

Încruntarea i se adânci, dar o îndepărtă, dând din cap.

— Cei care mi-au furat geanta au vândut fotografiile ca fiind ale lor. Băieții buni de la Celebritini au găsit o sută nouăzeci de fotografii cu tine, în servieta mea. Pe cardul SD, pe telefon și pe un stick. Dacă

ar fi reușit să-mi decodeze parola de pe laptop, ar mai fi găsit vreo două sute. Și cu toate acestea, au ales să publice o fotografie a coapsei tale și fotografia unei femei cu care nu m-am întâlnit niciodată.

Am simțit cum mă încrunt, nedumerită; inima îmi bătea nebunește sub coaste.

— Vrei să spui că au pus-o ei acolo? Nu era a ta?

— Era pe telefonul meu, zise el, uitându-se la mine. Dar eu nu știu cine este. Era o fotografie pe care mi-o trimisese Will, în dimineața aceea, cu puțin înainte să-mi fie furată geanta. Era o femeie cu care se văzuse el, de vreo câteva ori, în urmă cu vreo doi ani.

Am clătinat din cap, incapabilă să mai urmăresc firul.

— De ce să-ți fi trimis el poza aia?

— Îi vorbisem de fotografiile artistice pe care le aveam cu tine, cum totul era foarte nou pentru mine. Și, așa cum e obiceiul între noi, a glumit, zicând că bineînțeles că el o făcuse deja, mai demult. Le făcuse fotografii iubitelor, unele pline de gust. A fost totul o bășcălie, *între buni camarazi*, grozăveală de genul eu am experiență, am făcut-o mai înainte. Mă lua peste picior. Și-a dat seama că eram sincer și că te iubeam.

Făcu un pas înapoi și se sprijini de perete.

— Dar glumiserăm pe chestia asta în ziua de dinaintea călătoriei mele. El mă întrebase dacă îmi încărcasem telefonul cu fotografii porno cu Sara. Și mi-a trimis tocmai fotografia aceea, pentru că e un tâmpit și așa se amuza el. Momentul a fost într-adevăr foarte, foarte prost ales.

— Articolul spunea că aveai fotografii cu o mulțime de femei.

— O minciună.

— De ce nu mi-ai spus asta? Să-mi fi lăsat un mesaj vocal sau un mesaj text cu adevărul?

— Păi, în primul rând pentru că am crezut că, fiind adulți, o să vorbim față în față. Tot ce am făcut împreună necesita multă încredere, Sara. Am dedus că meritam prezumția de nevinovăție. Dar, de asemenea — își trecu o mână prin păr, înjurând — ar fi însemnat să

recunosc că îi spusesem lui Will cum mă lăsaseși să te fotografiez. Ar fi însemnat să recunosc că trădasem secretul nsotru. Ar fi însemnat să-ți dezvălui că el îmi trimisese fotografia privată a unei femei care, foarte probabil, avusese încredere în el. I-am pus pe avocații mei să se descurce cu restricționarea acelei ediții a ziarului, dar, pe cuvânt, asta ne-a făcut pe amândoi să arătăm ca niște nenorociți.

— Nu la fel de mult ca vederea ei în ziar.

— Nu înțelegi că este exact povestea pe care au vrut-o ei? Povestea cu mine și cu nenumăratele mele femei? Au găsit sute de fotografii cu mine și cu tine, și, cu toate acestea n-au publicat decât una? Mai era imaginea unei alte femei și, bang! — le-a servit articolului lor de scandal. Eu ți-am spus că n-am mai fost cu nimeni altcineva; de ce n-a fost de ajuns?

— Pentru că sunt obișnuită cu bărbați care una spun și alta fac.

— Dar te așteptai de la mine să fiu altfel, zise el, uitându-se în ochii mei. Altminteri, de ce să-mi fi mărturisit că mă iubești? De ce să-mi fi dăruit o noapte ca aceea?

— Bănuiesc că, în clipa în care au apărut fotografiile în ziar... nu am crezut că noaptea aceea a însemnat prea mult pentru tine.

— Asta-i o prostie cât casa. Ai fost și tu acolo. Te uiți la fotografii acum. Știi exact cât a însemnat pentru mine.

Am întins mâna spre el, dar m-am răzgândit. Arăta cu adevărat întors pe dos și ciuda mea, pe mine și pe el și pe toată afacerea, pur și simplu *a explodat*. Îmi mai aminteam încă durerea pe care o simțisem în piept când văzusem fotografia cu cealaltă femeie.

— *Ce naiba puteam să cred?* Mi s-a părut logic că te-ai jucat cu mine. Tot ce s-a întâmplat între noi întotdeauna a părut atât de ușor pentru tine.

— A fost ușor. Să mă îndrăgostesc total de tine a fost cu adevărat al dracului de ușor. Nu se presupune că așa trebuie să fie? Numai pentru că n-am avut inima zdrobită în ultimii ani nu înseamnă că sunt incapabil să simt. La dracu', Sara. Am fost distrus ultimele două săptămâni. Categoric făcut țăndări.

Mi-am apăsat o mână pe stomac, simțind nevoia să mă țin fizic, ca să nu mă descompun.

— Și eu la fel.

El oftă, se uită la pantofii lui și nu mai spuse nimic. În pieptul meu, inima se răsucea strâns.

— Vreau să fiu cu tine, am zis.

El a dat din cap o dată, dar nu s-a uitat la mine și n-a scos vreun cuvânt.

Am făcut un pas mai aproape de el, m-am întins să-i sărut obrazul, dar n-am ajuns decât până la bărbie, fiindcă nu s-a aplecat să mă întâmpine.

— Max, îmi lipsești, i-am spus eu. Știu că am tras concluzii pripite. Numai că... am crezut...

M-am oprit, neplăcându-mi să văd cât de neclintit rămânea.

Fără să mă uit înapoi, am ieșit din garderoba lui, am străbătut dormitorul și m-am întors la ceilalți.

*

— Vreau să mă duc acasă, i-am spus lui Chloe, de îndată ce am reușit s-o trag deoparte, discret — semidiscret — dintr-o discuție cu Bennett și cu Will.

Cei doi bărbați ne priveau în modul acela fățiș al bărbaților, când nici măcar nu se ostenesc să încerce să mascheze ceea ce fac. Stăteam cu toții în colțul retras al livingului care semăna ca două picături de apă cu camera din club. Amintirile îmi trimiteau junghiuri ascuțite în piept. Voiam să mă dezbrac de rochia de pe mine, să-mi spăl fața și să mă ghemuiesc într-o caserolă cu aluat pentru fursecuri din congelator.

— Ne aștepți douăzeci de minute? întrebă ea, cercetându-mă din ochi. Sau ai nevoie să pleci în secunda asta?

Am gemut, uitându-mă prin încăpere. Max încă nu ieșise din dormitorul lui și voiam să fiu plecată când avea să apară. Cu

siguranță nu voiam să stau exact în locul în care mă aflam, amintindu-mi perfect cât de tandru fusese cu mine în clubul lui Johnny și în fiecare secundă de după aceea. Eram umilită și confuză, și, mai mult ca orice, eram nebunește îndrăgostită de el. Amintirea modului în care expusese frumusețea în fotografiile noastre pulsa ca un ecou viu în mintea mea.

— Tocmai am purtat cea mai ciudată conversație din lume cu Max. Mă simt ca o nemernică, iar el a fost încăpățânat și are tot dreptul să fie, pentru că eu sunt o idioată și nu vreau decât să plec. O să iau un taxi.

Will puse o mână pe brațul meu.

— Nu pleca încă.

N-am putut să mă abțin să nu-i arunc o privire urâtă.

— Ești cam porc, Will. Nu pot să cred că ai făcut așa ceva. Eu l-aș fi ucis pe Max dacă ți-ar fi trimis o poză cu mine.

El dădu din cap, împăciuitor.

— Știu.

Atenția mea a fost atrasă peste umărul lui, spre holul ce ducea la camera lui Max. Ieșise fără să-l văd eu și acum stătea, rezemat de perete, sorbind dintr-un pahar de whisky. Se uita drept la mine. Era aceeași expresie intensă din prima noapte în care ne întâlniserăm, când mă privise dansând pentru el.

— Îmi pare rău, am mimat eu spre el și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am stricat totul.

Will spunea ceva, dar habar n-aveam ce. Eram prea absorbită de modul în care Max își lingea buzele. Apoi ochii lui se arcuiră în zâmbetul familiar și el mimă cuvintele:

— Arăți minunat.

Will mă întrebase ceva. *Ce spusese?*

Am dat din cap și am mormăit:

— Da…

Însă el a râs, clătinând din cap.

— N-a fost o întrebare da-sau-nu, drăguță Sara.

— Eu…

Am încercat să mă concentrez, dar, în spatele lui, Max își pusese paharul pe o masă și venea drept spre mine. Netezindu-mi rochia, am stat mai dreaptă, încercând să-mi păstrez fața impasibilă.

— Ai putea repeta întrebarea, te rog?

— Max vine încoace, nu? întrebă Will, privindu-mă cu un neascuns amuzament.

Am dat din nou din cap.

— Îhâm.

Nu-mi dădusem seama cât de aproape de perete mă aflam, până ce n-am fost lipită de el, cu gura lui Max caldă și trecând peste a mea, șoptindu-mi numele la nesfârșit. Am vrut să spun ceva, am vrut să-l ironizez că mă săruta astfel, în mijlocul propriei petreceri, dar eram atât de fermecată de intensitatea propriei stări de ușurare, încât doar mi-am închis ochii și mi-am deschis gura, ca să-i las limba să alunece peste a mea.

El își coborî dinții pe bărbia mea, mă supse de gât. Peste umărul lui, am văzut că în camera plină de lume se făcuse tăcere și toți se uitau la noi cu ochii mari. Câțiva începuseră să se aplece spre urechea celor de alături, deja comentând ceea ce vedeau.

— Max, am șoptit eu, trăgându-l de păr ca să-i întorc capul spre mine.

Nu mă puteam opri din zâmbit; simțeam c-o să-mi crape fața pe jumătate. El se uita la buzele mele, cu pleoapele lăsate, de parcă era îmbătat de mine.

— Avem spectatori.

— Și nu e asta slăbiciunea ta?

Se aplecă, sărutându-mă încă o dată.

— Îmi place un pic mai multă anonimitate.

— Păcat. Credeam că ne-am înțeles că asta va fi petrecerea în care ne vom face intrarea în societate.

M-am tras înapoi, cercetându-i ochii, care deveniseră mult mai serioși.

— Îmi pare foarte rău.

— Presupun că e evident că și eu vreau să fiu cu tine. Numai că... am avut nevoie de un moment să mă adun, dincolo, zise el, liniștit.

Am dat din cap.

— Absolut de înțeles.

Max a rânjit și m-a sărutat pe nas.

— Cel puțin, pe-asta am lămurit-o. Dar mi-am câștigat dreptul la un proces cinstit. Gata cu neîncrederea Sarei.

— Promit.

Adunându-se, îmi trecu brațul peste al lui și se întoarse către invitații lui uluiți. Max anunță tuturor celor de față:

— Îmi cer iertare pentru întrerupere. Nu mi-am văzut iubita de vreo două săptămâni.

Oamenii dădeau din cap și zâmbeau la noi de parcă eram cel mai încântător lucru pe care-l văzuseră vreodată. Era o atenție familiară, asemănătoare celei pe care o primisem ani de-a rândul. Dar, de data asta, era *reală*. Ceea ce găsisem cu Max nu avea legătură cu sondajele de opinie și percepția publică. Pentru prima oară în viața mea, ceea ce se petrecea în spatele ușilor închise era de zece ori mai bun decât ce vedeau alții privind din afară.

Și el era al meu.

*

Max încă era afară, spunând noapte bună și ultimilor săi invitați la plecare, când m-am strecurat înapoi în dormitorul lui, ca să mă mai uit o dată la fotografii. Arătau atât de limpede emoțiile noastre, încât aproape că m-au făcut să mă simt complet dezbrăcată.

L-am auzit venind în spatele meu și închizând, încet, ușa.

— Cum ai putut suporta?

— Ce să suport?

Veni lângă mine și se aplecă să mă sărute pe gât.

— Să vezi fotografiile astea în fiecare zi.

Am arătat spre perete.

— Dacă ar fi fost pe peretele meu cât am fost despărțiți, m-ar fi durut atât de tare, încât m-aș fi chircit în poziție fetală și nu m-aș mai fi hrănit decât cu Cap'n Crunch și autocompătimire.

El râse și mă întoarse cu fața la el.

— Nu eram încă pregătit să renunț la tine. Eram nefericit, dar aș fi fost și mai nefericit, dacă aș fi recunoscut că se terminase.

Și exact asta îmi dăruise mie, o reamintire a faptului că paharul nu era doar pe jumătate plin, ci dădea pe din-afară.

— O să te storc de puteri, câteodată, am spus, obligându-te să fii optimist pentru amândoi.

— Aaah, dar până la urmă o să te aduc eu pe partea luminoasă.

Întinse mâna la spatele meu, îmi descheie rochia și o lăsă să-mi alunece de pe umeri. Căzu grămadă la picioarele mele și am făcut un pas, ieșind din ea, simțind plăcerea privirilor lui pe pielea mea.

Când m-am uitat la el, arăta atât de serios, încât mi s-a făcut un gol în stomac.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai putea să-mi frângi inima. Să știi cont de asta, da?

Am dat din cap, înghițind un nod mare din gât.

— Da.

— Când spun „te iubesc", nu mă refer la efectul pozitiv pe care faptul de a fi cu tine îl are asupra carierei mele, nici că îmi place cât de des ești dispusă pentru o partidă de sex. Vreau să spun că *te iubesc*. Că îmi place să te fac să râzi și să văd cum reacționezi la diverse lucruri, și că ajung să știu mici amănunte despre tine. Că îmi place cine sunt cu tine și că am încredere în tine că nu mă vei face să sufăr.

Poate pentru că era atât de înalt și de bine făcut, și permanent zâmbitor și imposibil de ofensat, Max *părea* formidabil, ca și când nimic nu l-ar fi putut doborî. Dar era doar om, totodată.

— Înțeleg, am șoptit.

Era atât de straniu să fiu de partea cealaltă a greșelii comise și să fiu cea căreia i se mai dădea o șansă.

Mă sărută și apoi se dădu un pas înapoi, scoțându-și sacoul și atârnându-l într-un cuier din colț. I-am zărit aparatul de fotografiat pe un raft din capătul celălalt al camerei și m-am dus să-l iau. M-am uitat atent la el, am găsit butonul de „pornit", am ridicat aparatul și i-am ajustat obiectivul.

L-am îndreptat spre locul unde stătea Max, privindu-mă și desfăcându-și papionul.

— Și eu te iubesc, am zis, reglând distanța ca să-i prind fața de aproape.

Am mai apăsat pe buton de vreo câteva ori, într-o succesiune rapidă, în timp ce el mă privea cu lăcomie.

— Dezbracă-te.

Își scoase papionul de sub guler și îl lăsă să cadă, ochii devenindu-i mai întunecați, și începu să-și descheie nasturii cămășii.

Clic.

— Un avertisment, am murmurat din spatele aparatului, când el și-a desfăcut cămașa. Probabil va trebui să ling fiecare milimetru al pieptului tău, în seara asta.

Un zâmbet îi arcui gura.

Clic.

— E-n regulă, după mine. Aș putea insista să lingi și ceva mai jos.

I-am făcut o fotografie a mâinilor lui pe curea, una cu pantalonii la podea, una cu picioarele lui când s-a postat chiar în fața mea.

— Ce-ți închipui că faci? mă întrebă el, întinzând mâna să-mi ia aparatul de fotografiat.

— Fac poze pentru dormitorul *meu*.

El râse și clătină din cap.

— Treci în pat, Panseluță. Aparent ai nevoie să-ți amintesc cum merge asta.

M-am urcat, simțind cearșafurile reci și salteaua adâncindu-se sub mine. El întinse mâna, îmi aranjă piciorul, mă studie.

Clic.

— Uită-te la mine, murmură.

Lumina profilului Manhattanului aluneca pe corpul meu, căzând pe o fâșie de piele de sub coaste. Degetul lui mă mângâia pe interiorul coapsei în sus, în timp ce mă uitam la fața lui, parțial ascunsă de aparat.

Clic.

Am răsuflat ușor, închizând ochii și zâmbind.

O nouă viață. O nouă dragoste. O nouă Sara.

Mulțumiri

Nici măcar un cuvânt din această carte n-ar fi putut fi scris fără sprijinul soților noștri, Blondie și Dr. Mister Shoes. Suntem constant șocate de coincidența ca amândouă să fi dat din întâmplare peste cei mai buni doi bărbați din lume. Vă mulțumim pentru tot ce faceți să sprijiniți această întreprindere nebunească.

Agenta noastră, Holly Root, e foarte probabil plămădită din magie și prăjiturele, praf de stele și lacrimi de unicorn. Nu suntem sigure, bineînțeles, dar pare imposibil ca o persoană atât de uimitoare să fi venit de pe această umilă planetă.

Mulțumirile noastre lui Adam Wilson, redactorul nostru vesel și numele pe care ne place cel mai mult să-l vedem în caseta tehnică a cărților noastre. Lista adamismelor noastre preferate a devenit atât de lungă, încât a trebuit să deschidem o foaie de lucru pe computer. Mulțumim că ne-ai tolerat ridicolul și că ne-ai făcut să vrem să ne iasă bine de prima dată.

Le mulțumim lui Mary McCue și Kirstin Dwyer, agentele noastre de publicitate de la Simon &Schuster Gallery. Entuziasmul

și susținerea din partea voastră deja ne-au încurajat enorm și, cumva, ne-am dori doar să stăm lângă voi, la biroul vostru, și să ne uităm la voi cu adorație. Pentru toată lumea de la Gallery — Jenifer Bergstrom, Ellen Chan, Nathalie Ebel, Julia Fincher, Liz Psaltis — vă mulțumim pentru tot ce ți făcut pentru a edita, promova și susține *Ticălosul seducător* și *Străinul seducător*. Simon & Schuster trebuie să fie un loc fantastic unde să lucrezi, pentru că toate sunteți nestemate.

Pentru tovarășii noștri de scris și cititori — Erin, Martha, Kellie, Anne, Myra, Amy, Tonya și Moi — mulțumim providenței că v-a plăcut din prima, pentru că nu credem c-am fi putut s-o rescriem într-o săptămână. HA! HA! [*toast*] Nu ne iubim cărțile până ce nu îndreptăm ceea ce voi spuneți că e în neregulă la ele.

Alison și Anya, multe mulțumiri pentru ajutorul vostru despre NYC, chiar dacă s-ar putea să vă oripileze să aflați ce am făcut cu informațiile. (Pe cine păcălim — sunteți la curent.) Helen, îți mulțumim că ți-i făcut timp să ne ajuți cu anglicismele. Și Ian: ura pentru că te-ai îmbătat cu Lo destul de des cât ea să-și imagineze fiecare cuvânt urât în accentul tău! Spangly, ajutorul tău în lumea artei a fost neprețuit, fiindcă, dacă ar fi rămas la latitudinea noastră, ne-am fi referit la *Mona Lisa* și ne-am fi imaginat sculpturi făcute din pahare de laborator și ojă. Lauren Suero, recunoștință veșnică pentru toate eforturile tale pe partea de promovare. Ești o comoară de cunoaștere (și de pantofi grozavi).

Mai multă dragoste decât putem noi exprima pentru cititorii noștri, vechi și noi. Vă mulțumim că ne lăudați și că ne sprijiniți continuu. N-am fi putut face nimic din toate acestea fără voi. Dacă preferați să rămâneți cu chiloții intacți, cel puțin sperăm c-o să fiți seduse într-o bibliotecă.

Și, în cele din urmă, Christina, tu ești acalmia furtunii mele. Lo, tu ești furtuna acalmiei mele. Să facem asta împreună este cea mai mare plăcere. Hai să luăm o prăjitură.

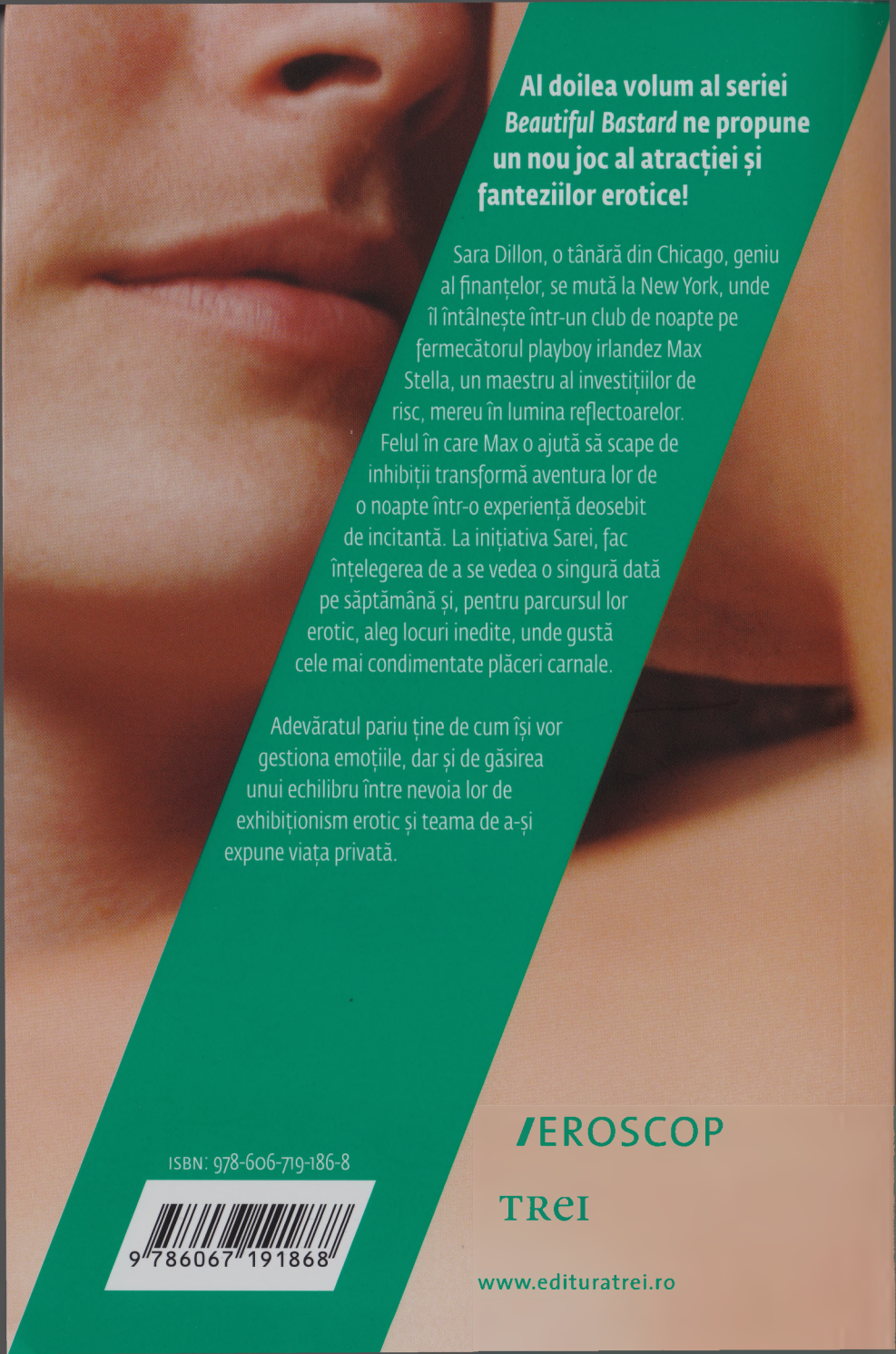

Al doilea volum al seriei *Beautiful Bastard* ne propune un nou joc al atracției și fanteziilor erotice!

Sara Dillon, o tânără din Chicago, geniu al finanțelor, se mută la New York, unde îl întâlnește într-un club de noapte pe fermecătorul playboy irlandez Max Stella, un maestru al investițiilor de risc, mereu în lumina reflectoarelor. Felul în care Max o ajută să scape de inhibiții transformă aventura lor de o noapte într-o experiență deosebit de incitantă. La inițiativa Sarei, fac înțelegerea de a se vedea o singură dată pe săptămână și, pentru parcursul lor erotic, aleg locuri inedite, unde gustă cele mai condimentate plăceri carnale.

Adevăratul pariu ține de cum își vor gestiona emoțiile, dar și de găsirea unui echilibru între nevoia lor de exhibiționism erotic și teama de a-și expune viața privată.

ISBN: 978-606-719-186-8

9 786067 191868

EROSCOP

TREI

www.edituratrei.ro